

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 1

- Λουκ. 1,1 Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,
- Λουκ. 1,1 Επειδὴ πολλοὶ ἐπεχείρησαν να συντάξουν διήγησιν περὶ των διδασκαλιῶν και των γεγονότων, τα οποία εις ημᾶς τους πιστοὺς εἶναι γνωστὰ με ακρίβειαν και βεβαιότητα,
- Λουκ. 1,2 καθὼς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου,
- Λουκ. 1,2 ὅπως μας τα παρέδωσαν προφορικῶς ἐκεῖνοι, οἱ οποίοι υπῆρξαν ἀπὸ την ἀρχὴν του μεσσιανικοῦ ἔργου του Σωτήρος αὐτόπται μάρτυρες αὐτοῦ και υπηρέται του κηρύγματός του,
- Λουκ. 1,3 ἔδοξε κάμοι, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε,
- Λουκ. 1,3 ἐφάνηκε καλὸν και εις ἐμέ, ο οποίος ἔχω παρακολουθήσει ἀπὸ την ἀρχήν, με προσοχήν και ακρίβειαν, ὅσα αναφέρονται εις την ζωὴν και το ἔργον του Σωτήρος, να σου τα γράψω με την σειράν των, ευγενέστατε Θεόφιλε.
- Λουκ. 1,4 ἵνα ἐπιγνῶς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.
- Λουκ. 1,4 Και τοῦτο, δια να γνωρίσης με σαφήνειαν και ακρίβειαν την ασφαλή και βεβαίαν ἀλήθειαν της διδασκαλίας, την οποίαν προφορικῶς ἔχεις διδαχθῇ.
- Λουκ. 1,5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας ἱερεὺς τις ὀνόματι Ζαχαρίας ἐξ ἑφημερίας Ἀβιά, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἑλισάβετ.
- Λουκ. 1,5 Εζούσε κατὰς ἡμέρας του Ηρώδου, του βασιλέως της Ιουδαίας, ἓνας ἱερεὺς, ὀνόματι Ζαχαρίας, ο οποίος ἀνῆκε εις

την ιερατικήν τάξιν, που είχε το όνομα του ιερέως Αβιά και η γυναίκα του, η οποία ελέγετο Ελισάβετ, κατήγετο από τους απογόνους του Ααρών, δηλαδή από ιερατικήν τάξιν.

Λουκ. 1,6 ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφοτέρωθεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.

Λουκ. 1,6 Ἦσαν δε και οι δύο ενάρετοι ενώπιον του Θεού και εξούσαν σύμφωνα με όλες τας εντολάς και τα παραγγέλματα του Κυρίου, άμεμπτοι εις όλα και ανεπίληπτοι.

Λουκ. 1,7 καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφοτέρωθεν προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.

Λουκ. 1,7 Δεν υπήρχε όμως εις αυτούς τέκνον, διότι η Ελισάβετ ήτο στεῖρα και οι δύο ήσαν αρκετά προχωρημένοι εις τας ημέρας της ζωής των.

Λουκ. 1,8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἐναντι τοῦ Θεοῦ,

Λουκ. 1,8 Καθώς δε ο Ζαχαρίας υπηρετούσε ως ιερεὺς ενώπιον του Θεού στον ναόν, όταν είχε ἔλθει η σειρά της ιερατικής τάξεως εις την οποίαν ανήκε,

Λουκ. 1,9 κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας ἔλαχε τοῦ θυμιᾶσαι εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου·

Λουκ. 1,9 του ἔλαχε με κλήρον, σύμφωνα με την κρατούσα συνήθειαν μεταξύ των ιερέων, να εισέλθῃ στον ναόν, δηλαδή εις τα ἅγια και να προσφέρῃ την θυσίαν του θυμιάματος.

Λουκ. 1,10 καὶ πᾶν τὸ πλῆθος ἦν τοῦ λαοῦ προσευχόμενον ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.

Λουκ. 1,10 Και όλον το πλήθος του λαού ήτο κατά την ώραν της προσφοράς του θυμιάματος ἔξω εις την αυλήν του ναού και προσηύχετο.

Λουκ. 1,11 ὥφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐστὼς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

- Λουκ. 1,11 Παρουσιάσθη δε εις αυτόν ἄγγελος Κυρίου, ὀρθίος εις τα δεξιὰ του θυσιαστηρίου, ἐπάνω στο ὁποῖον ἔκαιε το θυμίαμα.
- Λουκ. 1,12 καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ’ αὐτόν.
- Λουκ. 1,12 Καὶ ἐταράχθη ὁ Ζαχαρίας ὅταν τον εἶδε καὶ φόβος ἔπεσε ἐπάνω του.
- Λουκ. 1,13 εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος· μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ἑλισάβετ γεννήσει υἱὸν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην·
- Λουκ. 1,13 Εἶπε δε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος· “μὴ φοβήσαι, Ζαχαρία· διότι ἡ δέησίς σου ἐγένε ἀκουστή ἀπὸ τον Θεόν καὶ ἡ γυναῖκα σου Ελισάβετ θα σου γεννήσῃ παιδί καὶ θα καλέσῃς τὸ ὄνομά του Ἰωάννην.
- Λουκ. 1,14 καὶ ἔσται χαρὰ σοι καὶ ἀγαλλίαςις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται.
- Λουκ. 1,14 Καὶ θα εἶναι αὐτὸ τὸ γεγονὸς χαρὰ καὶ ἀγαλλίαςις δια σε, καὶ πολλοί, ὅταν ἀργότερα ἀκούσουν τὸ κήρυγμα του, θα χαροῦν δια τὴν γέννησίν του.
- Λουκ. 1,15 ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πῖν καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,15 Διότι αὐτὸς θα ἀναδειχθῇ μέγας ἐνώπιον του Κυρίου καὶ δὲν θα πῖν ποτὲ οἶνον ἢ ἄλλο οἰνοπνευματώδες ποτόν. Καὶ ἀπὸ τον καιρὸν ἀκόμη, που θα εὐρίσκεται εις τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του, θα λάβῃ πλούσια τὰ χαρίσματα του Ἁγίου Πνεύματος.
- Λουκ. 1,16 καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν·
- Λουκ. 1,16 Καὶ πολλοὺς ἀπὸ τους ἀπογόνους του Ἰσραὴλ θα ἐπαναφέρῃ μετανοημένους στον Κύριον καὶ Θεὸν των.

- Λουκ. 1,17 καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἐτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον.
- Λουκ. 1,17 Καὶ αὐτὸς θα προηγηθῇ ὀλίγον χρόνον ἐνωρίτερον ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Μεσσίαν, με τὸ προφητικὸν πνεῦμα καὶ τὴν δύνάμιν τοῦ Ἡλιοῦ. Δια νὰ ξαναγυρίσῃ τις σκληρυμένες καρδιὰς τῶν πατέρων, γεμάτες τὴν στωργήν, πρὸς τὰ τέκνα τῶν, καὶ τοὺς ἀπειθεῖς νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν σύνεσιν καὶ τὰ φρονήματα τῶν δικαίων καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ ἔτσι στὸν Κύριον λαὸν προπαρασκευασμένον δια νὰ υποδεχθῇ τὸν Σωτήρα.
- Λουκ. 1,18 καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης καὶ ἡ γυνὴ μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς.
- Λουκ. 1,18 Καὶ εἶπεν ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· “κατὰ ποῖον τρόπον θα γνωρίσω με βεβαιότητα αὐτό, ποῦ μου λέγεις; Διότι ἐγὼ εἰμαι γέρων καὶ ἡ γυναῖκα μου ἔχει προχωρήσει πλέον εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς”.
- Λουκ. 1,19 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρὸς σε καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα.
- Λουκ. 1,19 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπεν· “ἐγὼ εἰμαι ὁ Γαβριὴλ ποῦ παρίσταμαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπεστάλην ἀπὸ αὐτὸν νὰ σοὺ ομιλήσω καὶ νὰ σοὺ ἀναγγείλω τὰς χαρμοσύνους ταῦτας εἰδήσεις.
- Λουκ. 1,20 καὶ ἰδοὺ ἔση σιωπῶν καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι ἄχρι ἥς ἡμέρας γένηται ταῦτα, ἀνθ’ ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἵτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.
- Λουκ. 1,20 Καὶ ἐφ’ ὅσον ζητεῖς σημεῖον, δια νὰ πιστεύσῃς, ἰδοὺ θα εἶσαι βωβὸς καὶ δὲν θα ἡμπορήσῃς νὰ ομιλήσῃς μέχρι τὴν

ημέραν, που θα πραγματοποιηθούν αυτά. Και τούτο, διότι δεν είστε πιστευτές στους λόγους μου, οι οποίοι οπωσδήποτε θα πραγματοποιηθούν στον καιρόν των”.

Λουκ. 1,21 καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν, καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.

Λουκ. 1,21 Ο δε λαός εξακολουθούσε να περιμένει τον Ζαχαρίαν και απορούσαν όλοι δια την αργοπορίαν μέσα στον ναόν.

Λουκ. 1,22 ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς, καὶ διέμενε κωφός.

Λουκ. 1,22 Όταν δε αυτός εβγήκε, δεν μπορούσε να ομιλήση προς αυτούς και εκατάλαβαν ότι είχεν ιδεί κάποιαν οπτασίαν μέσα στον ναόν. Και αυτός έκανε συνεχώς νοήματα προς αυτούς και έμενε κωφός και άλαλος.

Λουκ. 1,23 καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Λουκ. 1,23 Και όταν ετελείωσαν αι ημέραι της υπηρεσίας του στον ναόν ανεχώρησε και ήλθεν στο σπίτι του.

Λουκ. 1,24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἑλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε,

Λουκ. 1,24 Επειτα δε από τας ημέρας αυτάς έμεινεν έγκυος η γυναίκα του η Ελισάβετ και έκρυπτε επιμελώς τον εαυτόν της επί πέντε μήνας.

Λουκ. 1,25 λέγουσα ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις.

Λουκ. 1,25 Και όταν το γεγονός έγινε πλέον φανερόν, έλεγεν η Ελισάβετ ότι “έτσι μου έχει κάμει το καλό αυτό ο Κυριος εις τας ημέρας της γεροντικής μου ηλικίας, κατά τας οποίας επέβλεψε με καλωσύνην και ευδόκησε να μου αφαιρέση την εντροπήν της ατεκνίας μου μεταξύ των ανθρώπων”.

Λουκ. 1,26 Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἥ ὄνομα

Ναζαρέτ,

Λουκ. 1,26 Κατά δε τον έκτον μήνα από τότε που είχε μείνει έγκυος η Ελισάβετ, εστάλη από τον Θεόν ο άγγελος Γαβριήλ εις μίαν πόλιν της Γαλιλαίας, ονόματι Ναζαρέτ,

Λουκ. 1,27 πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρί, ὃ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυΐδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ.

Λουκ. 1,27 προς μίαν παρθένον, μνηστευομένην με άνδρα ονόματι Ιωσήφ, η οποία κατήγετο από το γένος Δαυίδ. Και η παρθένος ωνομάζετο Μαριάμ.

Λουκ. 1,28 καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

Λουκ. 1,28 Αφού δε ο άγγελος εισήλθεν στο σπίτι, είπε προς αυτήν· “χαίρε συ, που έλαβες μεγάλας και εξαιρετικás χάριτας από τον Θεόν· ο Κυριος είναι μαζί σου. Είσαι συ ευλογημένη όσον καμμία άλλη μεταξύ των γυναικών”.

Λουκ. 1,29 ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος.

Λουκ. 1,29 Αυτή δε, όταν είδε τον άγγελον, εταράχθη πολύ από τα λόγια του και εσκεπτετο μέσα της τι σημαίνει και ποιον σκοπόν έχει αυτός ο χαιρετισμός.

Λουκ. 1,30 καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γάρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.

Λουκ. 1,30 Και είπεν ο άγγελος προς αυτήν· “μη φοβάσαι, Μαριάμ, διότι ευρήκες εξαιρετικήν εύνοιαν και ευλογίαν εκ μέρους του Θεού.

Λουκ. 1,31 καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

Λουκ. 1,31 Και ιδού θα συλλάβης και θα γεννήσης υιόν και θα καλέσης το όνομα αυτού Ιησουν.

Λουκ. 1,32 οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ

δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ,

Λουκ. 1,32 Αὐτὸς θα εἶναι μέγας διὰ τὴν αγιότητα καὶ τὸ ἔργον του. Καὶ
θα ὀνομασθῇ ὁ κατ' ἐχοχὴν Υἱὸς του υψίστου. Καὶ θα δώσῃ
εἰς αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον του προπάτορός του
Δαυὶδ.

Λουκ. 1,33 καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ
τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.

Λουκ. 1,33 Καὶ θα βασιλεύσῃ στυς αἰῶνας ὡς αἰώνιος βασιλεὺς εἰς
ὅλας τὰς γενεὰς τῶν πιστῶν, που θα ἀποτελοῦν τὴν νέαν
πνευματικὴν οἰκογένειαν του Ἰακώβ. Καὶ ἡ βασιλεία του δὲν
θα λάβῃ τέλος”.

Λουκ. 1,34 εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο,
ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;

Λουκ. 1,34 Εἶπε δὲ ἡ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· “πὼς θα γίνῃ τὸ
πρωτάκουστον τοῦτο, νὰ γεννήσω υἱόν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω
ἄνδρα;

Λουκ. 1,35 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον
ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι·
διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.

Λουκ. 1,35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος καὶ τῆς εἶπε· “τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
που θα σε ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ προπατορικόν ἀμάρτημα καὶ
θα σε εξαγιάσῃ, θα ἔλθῃ εἰς σε καὶ ἡ δημιουργικὴ δύναμις
του Ὑψίστου θα σε περικαλύψῃ καὶ θα σε διαποτίσῃ. Δι’
αὐτὸ καὶ τὸ ἀπολύτως ἅγιον καὶ ἀναμάρτητον βρέφος, τὸ
οποῖον κατὰ τὸν υπερφυσικόν αὐτὸν τρόπον θα γεννηθῇ
ἀπὸ σε, θα κληθῇ, διότι θα εἶναι, ὁ Υἱὸς του Θεοῦ.

Λουκ. 1,36 καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὕτῃ
συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἔκτος
ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένην στείρα·

Λουκ. 1,36 Ἰδοὺ δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου ἔχει συλλάβει
καὶ αὐτὴν υἱόν εἰς τὴν γεροντικὴν τῆς ηλικίας. Καὶ ὁ μῆνας

αυτός είναι ο έκτος της εγκυμοσύνης εις αυτήν, την οποίαν
έως τώρα έλεγαν στείραν.

Λουκ. 1,37 ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα.

Λουκ. 1,37 Διότι δεν είναι αδύνατον στον Θεόν κάθε τι θαυμαστόν και
υπερφυσικόν”.

Λουκ. 1,38 εἶπε δὲ Μαριάμ· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ
τὸ ῥῆμά σου. καὶ ἀπῆλθεν ἀπ’ αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

Λουκ. 1,38 Εἶπε δε η Μαριάμ· “ἰδοὺ η δούλη του Κυρίου πρόθυμος να
υποταχθῶ εις την θείαν βουλήν. Ας γίνῃ σύμφωνα με τον
λόγον σου”. Και ανεχώρησεν ἀπὸ αὐτὴν ὁ ἄγγελος.

Λουκ. 1,39 Ἀναστᾷσα δὲ Μαριάμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπορεύθη
εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα,

Λουκ. 1,39 Ανεχώρησε δε η Μαριάμ κατὰ τας ημέρας αὐτάς, ἀμέσως
μετὰ τον ευαγγελισμόν της, και ἐπήγε γρήγορα εις την
ορεινὴν περιοχὴν της Ἰουδαίας, εις κάποιαν πόλιν της
φυλῆς Ἰούδα.

Λουκ. 1,40 καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἡσπάσατο τὴν
Ἑλισάβετ.

Λουκ. 1,40 Και εἰσῆλθε στο σπίτι του Ζαχαρίου και εχαιρέτησε την
Ελισάβετ.

Λουκ. 1,41 καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἑλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς
Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ
ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ

Λουκ. 1,41 Και ἀμέσως μόλις ἤκουσεν η Ελισάβετ τον χαιρετισμὸν της
Μαρίας, συνέβη τούτο το Θαυμαστόν· ἐσκίρτησε το βρέφος
εις την κοιλίαν της. Και ἐγέμισε ἀπὸ Πνεύμα Ἁγίον η
Ελισάβετ.

Λουκ. 1,42 καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· εὐλογημένη σὺ
ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Λουκ. 1,42 Και ἀπὸ την πολλὴν χαρὰν της ἐφώναξε με μεγάλην φωνὴν
και με τον φωτισμὸν του Ἁγίου Πνεύματος εἶπε· “συ εἶσαι
ἀπὸ τον Θεόν η ἀσυγκρίτως περισσότερον εὐλογημένη

μεταξύ όλων των γυναικών και ευλογημένος είναι ο καρπός της κοιλίας σου.

Λουκ. 1,43 καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;

Λουκ. 1,43 Και πως μου ἐγινε ἡ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν μου ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου;

Λουκ. 1,44 ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.

Λουκ. 1,44 Εκατάλαβα ὅτι εἶσαι μητέρα τοῦ Κυρίου μου, διότι ἰδοὺ μόλις ἐφθασεν εἰς τα αὐτιά μου ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου, ἐσκίρτησε με ἀγαλλίασιν τὸ βρέφος μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μου.

Λουκ. 1,45 καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου.

Λουκ. 1,45 Και μακαρία εἶσαι συ, ἡ ὁποία ἐπίστευσες, ὅτι θὰ λάβουν πλήρη καὶ τελείαν πραγματοποιήσιν ὅσα δια τοῦ ἀγγέλου σου ἔχει εἶπει ὁ Κύριος”.

Λουκ. 1,46 Καὶ εἶπε Μαριάμ. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον

Λουκ. 1,46 Και εἶπεν ἡ Μαριάμ· “Ὑμνεῖ καὶ δοξάζει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Λουκ. 1,47 καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου,

Λουκ. 1,47 Και ἐγέμισε ἀπὸ ἀγαλλίασιν τὸ πνεῦμα μου δια τὸν Θεόν, τὸν Σωτήρα ἐμοῦ καὶ ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Λουκ. 1,48 ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

Λουκ. 1,48 Ὑμνολογεῖ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, διότι ἐρρίψε τὸ στοργικόν του βλέμμα εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ ἄσημον δούλην του. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ τῶρα θὰ με μακαρίζουν ὅλαι αἱ γενεαί.

Λουκ. 1,49 ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

Λουκ. 1,49	Διότι έκαμε μεγάλα και θαυμαστά έργα εις εμέ ο παντοδύναμος Κυριος, του οποίου το όνομα είναι άγιον.
Λουκ. 1,50	καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.
Λουκ. 1,50	Το δε έλεος και η αγάπη του ξεχύνονται εις γενεάς γενεών προς όλους εκείνους, που τον φοβούνται και τον σέβονται.
Λουκ. 1,51	Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν·
Λουκ. 1,51	Εκαμεν στο παρελθόν, και ιδίως τώρα, έργα κραταιά και επέβαλε το θέλημά του με την παντοδύναμον δεξιάν του, κατενίκησε και διεσκόρπισεν αυτούς που υπερηφανεύονται με την επηρμένην διάνοιαν και καρδίαν των.
Λουκ. 1,52	καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς,
Λουκ. 1,52	Εκρήμνισε άρχοντας ισχυρούς από θρόνους και ύψωσε ταπεινούς και αδυνάτους.
Λουκ. 1,53	πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.
Λουκ. 1,53	Εχώρτασε με πλούσια αγαθά πεινασμένους, και ανθρώπους με πολλά πλούτη τους έδιωξε με αδειανά τα χέρια των.
Λουκ. 1,54	ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους,
Λουκ. 1,54	Επροστάτευσε με τον παντοδύναμό του χέρι τον Ισραηλιτικόν λαόν, τον δούλον του, διότι εθυμήθηκε το έλεος και την ευσπλαγχνίαν του,
Λουκ. 1,55	καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.
Λουκ. 1,55	όπως άλλωστε είχεν είπει προς τους πατέρας μας, ότι θα εχάριζε πλούσιον και αιώνιον το έλεός του στον Αβραάμ και τους απογόνους του”.
Λουκ. 1,56	Ἐμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὥσεί μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.
Λουκ. 1,56	Εμεινε δε η Μαριάμ μαζί με την Ελισάβετ τρεις περίπου μήνας και επέστρεψε κατόπιν εις την οικίαν της.

- Λουκ. 1,57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήσθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἐγέννησεν υἱόν.
- Λουκ. 1,57 Εἰς δε την Ελισάβετ συνεπληρώθη ο χρόνος να γεννήση και ἐγέννησε υἱόν.
- Λουκ. 1,58 καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ’ αὐτῆς, καὶ συνέχαιρον αὐτῇ.
- Λουκ. 1,58 Και ἤκουσαν οι γείτονες και οι συγγενεῖς της ὅτι ἐδειξε μέγα και θαυμαστόν το ἐλεός του ο Κυριος εἰς αὐτήν, με το να της χαρίση εἰς τέτοιαν ηλικίαν υἱόν, και ὅλοι ἐχαιρον μαζή της.
- Λουκ. 1,59 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὀγδῷ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκάλουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν.
- Λουκ. 1,59 Και κατὰ την ογδὴν ἡμέραν ἦλθαν πάλιν οι συγγενεῖς και οι γείτονες, δια να κάμουν περιτομήν στο παιδίον. Και ὠνόμαζαν αὐτὸ Ζαχαρίαν, με το ὄνομα του πατρὸς του.
- Λουκ. 1,60 καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν· οὐχί, ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.
- Λουκ. 1,60 Η μητέρα ὁμως του παιδιού, φωτισμένη ἀπὸ το Πνεῦμα του Θεοῦ, εἶπεν· “ὄχι Ζαχαρίας, ἀλλὰ Ἰωάννης θα ὠνομασθῇ”.
- Λουκ. 1,61 καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν ὅτι οὐδεὶς ἐστὶν ἐν τῇ συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ·
- Λουκ. 1,61 Και εἶπαν ἐκεῖνοι εἰς αὐτήν ὅτι κανεῖς μεταξύ των συγγενῶν σου δεν ὀνομάζεται με το ὄνομα αὐτό.
- Λουκ. 1,62 ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν.
- Λουκ. 1,62 Ερωτοῦσαν δε με νεῦματα τον πατέρα του, τι ὄνομα θέλει να δώσουν εἰς αὐτό.
- Λουκ. 1,63 καὶ αἰτήσας πινακίδιον ἔγραψε λέγων· Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐθαύμασαν πάντες.
- Λουκ. 1,63 Και Εκείνος, αφοῦ ἐζήτησε μίαν μικράν πλάκαν, ἔγραψε τας λέξεις· “Ἰωάννης εἶναι το ὄνομά του”. Και ὅλοι εθαύμασαν.

- Λουκ. 1,64 ἀνεώχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν.
- Λουκ. 1,64 Ἀμέσως δε ἠνοιξε το στόμα του Ζαχαρίου και ελύθη η γλώσσα του και ωμιλούσε ελεύθερα, δοξολογών τον Θεόν.
- Λουκ. 1,65 καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα,
- Λουκ. 1,65 Καὶ ἐπεσεν φόβος εἰς ὅλους αὐτούς, που κατοικοῦσαν γύρω και διεδόθησαν ὅλα αὐτὰ τα θαυμαστὰ γεγονότα εἰς ὅλην τὴν ὀρεινὴν ἐκείνην περιοχὴν τῆς Ἰουδαίας.
- Λουκ. 1,66 καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν λέγοντες· τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ’ αὐτοῦ.
- Λουκ. 1,66 Καὶ ὅσοι τα ἤκουσαν, τα ἔβαλαν μέσα εἰς τὴν καρδιά των και ἔλεγαν· “τι ἄραγε θα γίνῃ το παιδί αὐτό;” Ἡ δε προστατευτικὴ και παντοδύναμον χεὶρ τοῦ Κυρίου ἦτο μαζὴ τοῦ.
- Λουκ. 1,67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου καὶ προεφήτευσεν λέγων·
- Λουκ. 1,67 Καὶ ὁ Ζαχαρίας, ὁ πατέρας αὐτοῦ, ἐγέμισεν με Πνεῦμα Ἁγίον και ἐπροφήτευσεν, λέγων·
- Λουκ. 1,68 Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησεν λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,68 “Ὅς εἶναι εὐλογημένος και δοξασμένος ὁ ἀληθινὸς Θεὸς και προστάτης τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐπεσκέφθη τὸν λαόν του και ἐπραγματοποίησεν τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς διάφορους ἐχθρούς του.
- Λουκ. 1,69 καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν τῷ οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,69 Καὶ πρὸς χάριν ἡμῶν ὑψώσεν δύναμιν ἀκαταγώνιστον διὰ τὴν σωτηρίαν μας διότι ἠυδόκησεν νὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Δαυὶδ τοῦ δούλου του.

- Λουκ. 1,70 καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,70 Ὅπως ακριβῶς εἶχε λαλήσει καὶ υποσχεθῇ με τὸ στόμα τῶν ἁγίων, τῶν δια μέσου τῶν αἰώνων προφητῶν του,
- Λουκ. 1,71 σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς,
- Λουκ. 1,71 πραγματοποιεῖ σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ ἀπὸ τὸ χεῖρ ὅλων τῶν ορατῶν καὶ αοράτων ἐχθρῶν, ποὺ μας μισοῦν,
- Λουκ. 1,72 ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,72 δια νὰ ἐλεήσῃ ἐτσί τοὺς πατέρας μας ποὺ περιμένουν κάτω εἰς στὸν Ἀδὴν τὸν Λυτρωτὴν καὶ δια νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν ἁγίαν διαθήκην του,
- Λουκ. 1,73 ὄρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν
- Λουκ. 1,73 τὴν ἐνὸρκον δηλαδὴ διαβεβαίωσιν, τὴν ὁποῖαν ἐκαμεν στὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραάμ· νὰ μας δώσῃ καὶ μας ἀξιώσῃ,
- Λουκ. 1,74 ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ
- Λουκ. 1,74 χωρὶς φόβον καὶ λυτρωμένοι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας, νὰ τὸν λατρεύωμεν καὶ νὰ τὸν προσκυνούμεν
- Λουκ. 1,75 ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.
- Λουκ. 1,75 ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας με ἀγιότητα καρδίας καὶ με ἐνάρετον βίον.
- Λουκ. 1,76 Καὶ σὺ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ,
- Λουκ. 1,76 Καὶ συ, παιδίον, θὰ ἀναδειχθῇς καὶ θὰ ὀνομασθῇς προφήτης τοῦ Ὑψίστου. Διότι θὰ προηγηθῇς ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον Λυτρωτὴν, δια νὰ προετοιμάσῃς τοὺς δρόμους

- του έργου του, δηλαδή να προπαρασκευάσης τας καρδίας των ανθρώπων δια την υποδοχήν του,
- Λουκ. 1,77 τοῦ δοῦναι γινῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν
- Λουκ. 1,77 και να γνωστοποιήσης στον λαόν αυτού την σωτηρίαν, την οποίαν θα τους προσφέρῃ συγχωρώντας τας αμαρτίας των.
- Λουκ. 1,78 διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους
- Λουκ. 1,78 Και τούτο ὄχι δια τα ἐνάρετα ἔργα μας, ἀλλὰ δια τα γεμάτα ἀπειρον ἔλεος και συμπάθειαν σπλάγχνα του Θεοῦ ἡμῶν. Και ἐνεκα ἀκριβῶς αὐτῆς της ἐσπλαγχνίας μας ἐπεσκέφθη θεία ἀνατολή ἀπὸ τον ουρανόν, ο ἥλιος της δικαιοσύνης, δηλαδή ο Χριστός,
- Λουκ. 1,79 ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.
- Λουκ. 1,79 δια να φωτίση ἐκείνους, που ἀπηλπισμένοι δούλοι εἶναι βυθισμένοι στο σκότος της πλάνης και την σκιαν του πνευματικού θανάτου, να κατευθύνῃ και να ἐνισχύῃ τους πόδας ἡμῶν, δια να βαδίσωμεν τον δρόμον, που οδηγεῖ εἰς την εἰρήνην του Θεοῦ και την αἰωνίαν σωτηρίαν”.
- Λουκ. 1,80 Τὸ δὲ παιδίον ἠΰξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.
- Λουκ. 1,80 Το δε παιδίον ἐμεγάλωνε σωματικῶς και ἐδυνάμωνε ἠθικῶς και διανοητικῶς με τον φωτισμόν και την ἐνίσχυσιν του Ἁγίου Πνεύματος. Και ἐμενεν εἰς τας ἐρήμους μέχρι της ἡμέρας που, σύμφωνα με το θεῖον σχέδιον, θα ἀνεδεικνύετο προφήτης και ἀπεσταλμένος του Θεοῦ στον Ἰσραηλιτικόν λαόν.

- Λουκ. 2,1 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.
- Λουκ. 2,1 Κατὰ τας ἡμέρας ἐκείνας, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰωάννου, ἐξεδόθη ἓνα διάταγμα ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρα, νὰ γίνῃ ἀπογραφή ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου, ποὺ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης.
- Λουκ. 2,2 αὕτη ἡ ἀπογραφή πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.
- Λουκ. 2,2 Αὕτη ἡ ἀπογραφή ἦτο ἡ πρώτη ποὺ ἐγένετο, ὅταν ἡγεμὼν τῆς Συρίας ἦτο ὁ Κυρήνιος.
- Λουκ. 2,3 καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
- Λουκ. 2,3 Καὶ ἐπήγαιναν ὅλοι νὰ ἀπογραφοῦν, ὁ καθένας εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο.
- Λουκ. 2,4 ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατρίδος Δαυὶδ,
- Λουκ. 2,4 Ἀνέβηκε δὲ καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς τὴν πόλιν τὸν Δαυὶδ, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Βηθλεέμ, ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Δαυὶδ.
- Λουκ. 2,5 ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὕσῃ ἐγκύῳ.
- Λουκ. 2,5 Ἐπῆγε δὲ νὰ ἀπογραφή μαζὴ μετὰ τὴν Μαριὰμ, τὴν μεμνηστευομένην μετὰ αὐτὸν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτο ἐγκυῶς.
- Λουκ. 2,6 ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν,
- Λουκ. 2,6 Συνέβη δὲ ὅταν αὐτοὶ ἦσαν ἐκεῖ, συνεπληρώθησαν αἱ ἡμέραι, διὰ νὰ γεννήσῃ αὐτή.
- Λουκ. 2,7 καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ

ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ,
διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.

Λουκ. 2,7

Και ἐγέννησε τον πρῶτον και μόνον υἱὸν της και τον
εσπαργάνωσε και τον ἔβαλεν εις φάτνην, διότι δεν υπήρχε
δι' αυτούς τόπος στο πανδοχεῖον να παραμείνουν (επειδὴ
τούτο εἶχε καταληφθῇ ενωρίτερα ἀπὸ τους Ιουδαίους, που
κατήγοντο ἀπὸ την Βηθλεέμ και εἶχαν ἔλθει ἐκεῖ να
απογραφούν. Και ἐτσι ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη την νηπιακὴν του
ηλικίαν ο Κυριος δεν εἶχε που να κλίνει την κεφαλὴν).

Λουκ. 2,8

Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες
καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην
αὐτῶν.

Λουκ. 2,8

Και ἦσαν μερικοὶ ποιμένες εις την περιοχὴν αὐτὴν, που
ἔμεναν στους αγρούς και με την σειράν των κατὰ το
διάστημα της νυκτὸς ἐφύλατταν ἀγρυπνοὶ το ποῖμνιον των.

Λουκ. 2,9

καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου
περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Λουκ. 2,9

Και ἰδοὺ ἓνας ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη ἔξαφνα εις
αὐτούς και φως ολόλαμπρον, θείον και υπερφυσικόν, τους
περιεκύκλωσε και ἐφοβήθησαν παρὰ πολὺ δι' αὐτά, που
ἀντίκρυσαν.

Λουκ. 2,10

καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ
εὐγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ
λαῷ,

Λουκ. 2,10

Και εἶπεν εις αὐτούς ο ἄγγελος· “μη φοβεῖσθε, διότι σας
αναγγέλλω χαρμόσυνον εἶδησιν, χαρὰν μεγάλην, ἡ οποία θα
εἶναι χαρὰ δι' ὅλον τον λαόν του Θεοῦ.

Λουκ. 2,11

ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς
Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ.

Λουκ. 2,11

Σας αναγγέλλω, ὅτι ἐγεννήθη σήμερον για σας Σωτὴρ, ο
οποῖος εἶναι ο Μεσσίας, ο Κυριος και Θεός. Και ἐγεννήθη
εις την πόλιν του Δαυὶδ την Βηθλεέμ, σύμφωνα με τας

προφητείας της Γραφής.

Λουκ. 2,12

καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ.

Λουκ. 2,12

Και αυτό θα είναι για σας σημεῖον, με το οποίον θα αναγνωρίσετε τον γεννηθέντα Σωτήρα· θα βρήτε ένα βρέφος απλοϊκὰ σπαργανωμένον, βαλμένο εις την φάτνην.

Λουκ. 2,13

καὶ ἑξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου αἰνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων·

Λουκ. 2,13

Και ἑξαφνα πλῆθος στρατιᾶς ἀγγέλων ἀπὸ τον ουρανὸν ἐνώθηκε με τον ἄγγελον και ὅλοι μαζή εδοξολογούσαν τον Θεόν και ἔλεγαν·

Λουκ. 2,14

δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Λουκ. 2,14

“Δοξα ας εἶναι στον Θεὸν στους ουρανοὺς και εις ολόκληρον την γην ειρήνη, θεία εὐνοια και ευλογία στους ανθρώπους”.

Λουκ. 2,15

καὶ ἐγένετο ὡς ἀπῆλθον ἀπ’ αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν.

Λουκ. 2,15

Οταν δε οι ἄγγελοι ἐφυγαν ἀπὸ αὐτοὺς στον ουρανὸν, τότε οι ποιμένες εἶπαν μεταξύ των· “ας περάσωμεν λοιπὸν ἕως εις την Βηθλεὲμ, δια να ἴδωμεν αὐτό που ἐγινε και το οποίον μας ἐγνωστοποίησε δια του ἀγγέλου ο Κυριος”.

Λουκ. 2,16

καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον τὴν τε Μαριάμ καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

Λουκ. 2,16

Και ἦλθαν ὅσον ἠμπορούσαν γρηγορώτερα και αφοῦ ἔφαξαν ευρήκαν και την Μαρίαν και τον Ἰωσήφ και το βρέφος τοποθετημένο εις την φάτνην.

Λουκ. 2,17

ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου·

Λουκ. 2,17

Οταν δε εἶδον αὐτά, ἐγνωστοποίησαν τότε με λεπτομέρειαν ὅλα ὅσα εἶχεν εἶπει εις αὐτοὺς ο ἄγγελος δια το παιδίον

αυτό. (Οι απλοϊκοί και πιστοί ποιμένες, ως εάν ήσαν πνευματικοί ποιμένες και απόστολοι, ηξιώθησαν να γίνουν μεταξύ των ανθρώπων οι πρώτοι κήρυκες του Χριστού).

Λουκ. 2,18 καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

Λουκ. 2,18 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἤκουσαν, ἐθαύμασαν δι' ὅσα τοὺς εἶχον εἶπει οἱ ποιμένες.

Λουκ. 2,19 ἡ δὲ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Λουκ. 2,19 Ἡ δε Μαριάμ ἐβάλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ κρατοῦσε εἰς τὴν μνήμην τῆς ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ τοὺς συνέκρινε με ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ευαγγελισμοῦ τῆς εἶχεν εἶπει ὁ ἄγγελος.

Λουκ. 2,20 καὶ ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

Λουκ. 2,20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες στο ποῖμνιόν των, δοξάζοντες καὶ υμνοῦντες τὸν Θεὸν δι' ὅλα ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκριβῶς ὅπως τοὺς τα εἶπε ὁ ἄγγελος.

Λουκ. 2,21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

Λουκ. 2,21 Καὶ ὅταν συνεπληρώθησαν ὀκτὼ ἡμέραι, δια να γίνῃ ἡ περιτομή τοῦ παιδίου, ἔκαμαν τὴν περιτομὴν καὶ ἐδόθη στο παιδίον τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ ἄγγελος πρὶν ἀκόμῃ συλληφθῆ αὐτὸ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας τοῦ.

Λουκ. 2,22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστήσαι τῷ Κυρίῳ,

Λουκ. 2,22 Καὶ ὅταν, σύμφωνα με τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, συνεπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ τῆς μητέρας

του παιδίου και του μνηστήρος της, ανέβασαν αυτό εις τα Ιεροσόλυμα, δια να το παρουσιάσουν και το αφιερώσουν στον Κυριον.

Λουκ. 2,23 καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοίγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται,

Λουκ. 2,23 Αυτό δε ἐγένε σύμφωνα με το γραμμένον στον νόμον του Κυρίου, ὅτι κάθε πρωτότοκον αρσενικόν, που διανοίγει την μήτραν της μητέρας του, θα θεωρηθῇ αφιερωμένον στον Κυριον.

Λουκ. 2,24 καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζεύγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν.

Λουκ. 2,24 Ανέβησαν ἀκόμη στον ναόν να προσφέρουν την θυσίαν δια τον καθαρισμόν των, ὅπως ἦτο πάλιν γραμμένον στον νόμον Κυρίου, δηλαδή ἓνα ζεύγος τρυγόνες ἢ δύο μικρά περιστέρια, σαν πτωχοί που ἦσαν.

Λουκ. 2,25 Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ' αὐτόν·

Λουκ. 2,25 Και ἰδοὺ ἐζοῦσε εις την Ιερουσαλήμ ἓνας ἄνθρωπος, ὀνόματι Συμεών. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦτο δίκαιος καὶ εὐλαβής καὶ ἐπερίμενε να ἔλθῃ λύτρωσις καὶ παρηγορία στον λαόν του Ἰσραὴλ με την ἔλευσιν του Χριστοῦ, ὅπως εἶχαν προεῖπει αἱ Γραφαί, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦτο εις αὐτόν·

Λουκ. 2,26 καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

Λουκ. 2,26 καὶ του εἶχεν ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ το Ἁγίου Πνεύματος ὅτι δεν θα ἀπέθνησκεν, πρὶν ἰδῇ ἐκείνον, τον ὁποῖον ὁ Θεός θα ἔχρῃ Σωτήρα καὶ βασιλέα του κόσμου.

Λουκ. 2,27 καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ,

- Λουκ. 2,27 Και κατά παρακίνησην του Αγίου Πνεύματος ήλθεν στον ναόν. Και όταν οι γονεῖς έφεραν το παιδίον Ιησοῦν στον ναόν να κάμουν δι' αυτό ο,τι ώριζεν ο νόμος δια τα πρωτότοκα,
- Λουκ. 2,28 καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε·
- Λουκ. 2,28 τότε και αὐτὸς ο Συμεὼν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του το παιδίον, ἐδοξολόγησε τὸν Θεὸν και εἶπε·
- Λουκ. 2,29 νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ,
- Λουκ. 2,29 “τώρα πλέον με ἀπολύεις ἐμέ τον δούλον σου να φύγω ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν, Δεσπότη, εἰρηνικὸς και χαρούμενος, σύμφωνα με τον λόγον που μου εἶπες,
- Λουκ. 2,30 ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου,
- Λουκ. 2,30 διότι εἶδαν τα μάτια μου τον Χριστόν, ο οποίος θα φέρῃ την σωτηρίαν,
- Λουκ. 2,31 ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.
- Λουκ. 2,31 την οποίαν συ ἔχεις ἐτοιμάσει, δια να την ἴδουν ὅλοι οἱ λαοὶ της γῆς.
- Λουκ. 2,32 φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.
- Λουκ. 2,32 Φως πνευματικόν, που θα φανερώσῃ εἰς τα ἔθνη τον ἀληθινόν Θεόν και την δόξαν του λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ἀφού ἀπὸ αὐτόν τον λαόν κατὰ το ἀνθρώπινον προέρχεται ο Χριστός”.
- Λουκ. 2,33 καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ.
- Λουκ. 2,33 Και ο Ἰωσήφ και η μητέρα του παιδίου συνεχῶς εθαύμαζαν δι' ὅσα ἐλέγοντο περὶ του παιδίου.
- Λουκ. 2,34 καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον.

- Λουκ. 2,34 Και ευλόγησεν αυτούς ο Συμεών και είπε προς την Μαρίαν την μητέρα του παιδίου· “ιδού αυτός θα γίνη αιτία να πέσουν και να αναστηθούν πολλοί στον Ισραήλ, (θα πέσουν εκείνοι που δεν θα πιστεύσουν, θα αναστηθούν και θα λυτρωθούν εκείνοι που θα πιστεύσουν). Και θα γίνη αυτός σημείον αντιλογίας μεταξύ των ανθρώπων.
- Λουκ. 2,35 καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.
- Λουκ. 2,35 Και την ιδικήν σου μητρικήν καρδίαν θα διαπεράση η ρομφαία του πόνου, όταν ίδης τον υιόν σου να πάσχη δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Ολα δε αυτά θα γίνουν, δια να φανερωθούν οι μυστικοί διαλογισμοί και απόκρυφοι πόθοι πολλών καρδιών”.
- Λουκ. 2,36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἐπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς,
- Λουκ. 2,36 Υπήρχε δε εις τα Ιεροσόλυμα και κάποια προφήτις, ονόματι Άννα, θυγάτηρ του Φανουήλ, από την φυλήν Ασήρ· αυτή ήτο πολύ προχωρημένη εις την ηλικίαν της και είχε ζήσει επτά έτη μετά του ανδρός της, από την ημέρα που ως παρθένος είχε υπανδρευθή αυτόν.
- Λουκ. 2,37 καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἥ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·
- Λουκ. 2,37 Και αυτή ήτο χήρα, ογδοήκοντα τεσσάρων περίπου ετών, η οποία δεν απεμακρύνετο από τον Ιερόν περίβολον του ναού, λατρεύουσα νύκτα και ημέραν τον Θεόν με νηστείας και προσευχάς.
- Λουκ. 2,38 καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾷσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 2,38 Και αυτή εκείνη την ώραν, αφού είδε το παιδίον,

εδοξολογούσε τον Κυριον και έλεγε περί αυτού εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, που επερίμεναν την λύτρωσίν των από τα δεινά και την καταδίκην της αμαρτίας.

Λουκ. 2,39 Καὶ ὥς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτῶν Ναζαρέτ.

Λουκ. 2,39 Και αμέσως, όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία εξετέλεσαν όλα όσα ο νόμος του Κυρίου ώριζε, επέστρεψαν εις την Γαλιλαίαν, εις την πατρίδα των την Ναζαρέτ.

Λουκ. 2,40 Τὸ δὲ παιδίον ἠΐξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.

Λουκ. 2,40 Το δε παιδίον ηΐξανε κατά το σώμα και ισχυροποιεῖτο πολὺ κατά το πνεῦμα και επληρούτο ἀπὸ σοφίαν, την οποίαν εις αὐτό μετέδιδεν, καθόσον επροχωρούσε η ηλικία του, η ενωμένη με αὐτό θεία του φύσις. Και χάρις Θεοῦ ἦτο εις αὐτό, η οποία το επροφύλασσε ἀμόλυντο ἀπὸ κάθε αμαρτίαν, το καθωδηγούσε δε και το ενίσχυε προς κάθε ἀρετήν.

Λουκ. 2,41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλήμ τῇ ἐορτῇ τοῦ πάσχα.

Λουκ. 2,41 Και επήγαιναν οι γονεῖς του κάθε ἔτος εις την Ιερουσαλήμ, δια την εορτήν του πάσχα.

Λουκ. 2,42 καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐορτῆς

Λουκ. 2,42 Και όταν το παιδίον ἐγινε δώδεκα ετῶν, ανέβησαν μαζί με αὐτό εις τα Ιεροσόλυμα, σύμφωνα με την συνήθειαν που εἶχε καθιερώσει ο νόμος δια την εορτήν.

Λουκ. 2,43 καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

Λουκ. 2,43 Όταν δε ετελείωσαν αι ημέραι της εκεί παραμονῆς των,

καθώς εγύριζαν προς την Ναζαρέτ, απέμεινε το παιδίον
Ιησούς εις την Ιερουσαλήμ και δεν αντελήφθησαν τούτο ο
Ιωσήφ και η μητέρα αυτού.

Λουκ. 2,44 νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδείᾳ εἶναι ἦλθον ἡμέρας
ὁδὸν καὶ ἀνεζήτησαν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς
γνωστοῖς·

Λουκ. 2,44 Επειδὴ δὲ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο εἰς τὴν συνοδείαν τῶν
προσκυνητῶν, ἐπροχώρησαν μίας ἡμέρας δρόμον μεταξὺ
τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν.

Λουκ. 2,45 καὶ μὴ εὐρόντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ
ζητοῦντες αὐτόν.

Λουκ. 2,45 Επειδὴ δὲ τὸν εὐρήκαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ,
ἀναζητοῦντες αὐτόν καθ' ὁδόν, μήπως ἦτο μεταξὺ τῶν
ἐρχομένων προσκυνητῶν.

Λουκ. 2,46 καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτόν ἐν τῷ ἱερῷ
καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα
αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς·

Λουκ. 2,46 Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, εὐρήκαν αὐτόν
ἐπεὶ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας νὰ κάθεται εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ,
ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, νὰ τοὺς ἀκούῃ καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ
διὰ σπουδαῖα καὶ ὑψηλὰ ζητήματα, ἀσυνήθη διὰ τὴν
παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν.

Λουκ. 2,47 ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει
καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.

Λουκ. 2,47 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουαν, ἐθαύμαζαν διὰ τὴν μοναδικὴν
νοημοσύνην καὶ τὰς ἀπαντήσους.

Λουκ. 2,48 καὶ ἰδόντες αὐτόν ἐξεπλάγησαν, καὶ πρὸς αὐτόν ἡ
μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· τέκνον, τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ
ὁ πατήρ σου καὶ γὰρ ὁδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε.

Λουκ. 2,48 Καὶ ὅταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν εἶδαν, κατελήφθησαν
ἀπὸ ἐκπληξιν καὶ ἡ μητέρα τοῦ εἶπε πρὸς αὐτόν· “παιδί
μου, τί εἶναι αὐτὸ πού μας ἔκαμες καὶ ἐμείνες οπίσω; Ἰδοὺ ὁ

πατέρας σου και εγώ με πόνον και μεγάλην ανησυχίαν σε αναζητούσαμε”.

Λουκ. 2,49 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς μου δεῖ εἶναί με;

Λουκ. 2,49 Και εἶπε πρὸς αὐτούς· “διατί με ἐζητούσατε; Δεν ἐγγνωρίζατε ὅτι στον οἶκον του Πατρὸς μου πρέπει να εἶμαι;”
(Υπενθύμισε εἰς αὐτούς ὅτι πατήρ του δεν ἦτο ο Ἰωσήφ, ἀλλ’ ο Θεός, του οποίου ο ναός ἦτο ο οἶκος του).

Λουκ. 2,50 καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.

Λουκ. 2,50 Και αὐτοὶ δεν ἐνόησαν τον λόγον, που τους εἶπε, διότι δεν ἠμποροῦσαν να εἰσχωρήσουν στο μέγα μυστήριον της ἐνανθρωπήσεως του Υἱοῦ του Θεοῦ.

Λουκ. 2,51 καὶ κατέβη μετ’ αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Λουκ. 2,51 Και ο Ἰησοὺς κατέβηκε μαζὴ των ἀπὸ τα Ἱεροσόλυμα εἰς την Ναζαρέτ και υπῆκουεν εἰς αὐτοὺς κατὰ πάντα. Και ἡ μητέρα του διατηροῦσε ὅλα τα λόγια και τα συμβάντα αὐτὰ εἰς την καρδίαν της και εἰς την μνήμην της.

Λουκ. 2,52 Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώποις.

Λουκ. 2,52 Και ο Ἰησοὺς προώδευε συνεχῶς κατὰ την σοφίαν και κατὰ την αὐξησιν του σώματος και κατὰ την χάριν, που ἐλάμβανε ὁλονέν και πλουσιωτέραν ἀπὸ τον Θεόν και κατὰ την ἐκτίμησιν και τον θαυμασμόν, που ἀπελάμβανε ἐκ μέρους των ἀνθρώπων δια τα πολλά και θεία χαρτίσματά του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 3

Λουκ. 3,1 Ἐν ἔτει δὲ πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς

Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου,
Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς
Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς
Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος,

Λουκ. 3,1

Κατὰ δε το δέκατον πέμπτον ἔτος της αυτοκρατορίας του
Τιβερίου Καίσαρος, ὅταν ηγεμὼν της Ιουδαίας ἦτο ο
Ποντιος Πιλάτος, και τετράρχης της Γαλιλαίας ο Ηρώδης
Αντίπας, ο δε Φίλιππος, ο αδελφός αυτού, τετράρχης της
Ιτουραίας και της Τραχωνίτιδος χώρας και ο Λυσανίας
τετράρχης της Αβιληνῆς,

Λουκ. 3,2

ἐπ' ἀρχιερέως Ἴννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ
Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ,

Λουκ. 3,2

ὅταν ἀρχιερεῖς εἰς Ἱεροσόλυμα ἦσαν ο Ἀννας και ο
Καϊάφας, διέταξεν ο Θεός τον Ἰωάννην τον υἱόν του
Ζαχαρίου, που ἔμενεν εἰς την ἐρήμον,

Λουκ. 3,3

καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου
κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,

Λουκ. 3,3

και ἦλθεν εἰς ὅλην την περιοχὴν του Ἰορδάνου, κηρύσσων
προς τον λαόν του Ἰσραὴλ και προτρέπων αὐτοὺς να
βαπτισθοῦν βάπτισμα μετανοίας, δια να πάρουν ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν που θα τους ἐδιδεν ἐντός ολίγου ο Μεσσίας.

Λουκ. 3,4

ὥς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἡσαΐου τοῦ προφήτου
λέγοντος· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν
ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ·

Λουκ. 3,4

Αὐτὸ δε το ἔργο του Ἰωάννου εἶχε προαναγγελθῇ τα
θεόπνευστα λόγια του Ἡσαΐου, ο οποίος εἶχε προφητεῦσει
"θα ἀκουσθῇ φωνὴ ἀνθρώπου, ο οποίος κράζει εἰς την
ἐρήμον και λέγει, ἐτοιμάσατε την οδὸν του Κυρίου, κάμετε
ἴσους και ομαλοὺς του δρόμους του, ἀπὸ τους οποιους θα
περάση (προπαρασκευάσατε δηλαδή τας καρδίας σας, διὰ
να σας ἐπισκεφθῇ ο Λυτρωτής)

Λουκ. 3,5

πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς

ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεΐαν καὶ αἱ
τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας,

Λουκ. 3,5

Καθε φάραγγι θα γεμίση (θα σκεπασθoύν δηλαδή τα
χάσματα, που η ἔλλειψις της αρετῆς δημιουργεῖ εἰς τας
ψυχάς) και κάθε ὅρος και βουνό θα χαμηλώση και θα
ισοπεδωθῇ (κάθε δηλαδή εγωϊσμός και υψηλοφροσύνη, που
εμποδίζει την λυτρωτικὴ χάριν του Θεοῦ, θα εξαλειφθῇ και
θα σβῆση ἀπὸ τας ψυχάς) τα στραβά και ἀνώμαλα
μονοπάτια θα γίνουν ευθεῖα οδός και οἱ πετρώδεις δρόμοι
ομαλοί.(Ανωμαλῖαι και τραχύτητες και ιδιοτροπίαι που
δημιουργοῦν τα πάθη, θα φύγουν ἀπὸ τας ψυχάς, δια να
υποδεχθoύν αὐταὶ τον Σωτήρα).

Λουκ. 3,6

καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 3,6

Και ὅταν θα πραγματοποιηθῇ αὐτὴ η ἠθικὴ προπαρασκευή,
τότε κάθε καλοπροαίρετος ἄνθρωπος θα ἰδῇ και θα
απολαύσῃ την σωτηρίαν που στέλνει ο Θεός”.

Λουκ. 3,7

Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι
ὑπ’ αὐτοῦ· γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν
φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

Λουκ. 3,7

Ἐλεγε δε ο Ἰωάννης εἰς τα πλήθη του λαοῦ, που ἐβγαῖναν
ἀπὸ τας πόλεις και ἤρχοντο να βαπτισθoύν ἀπὸ αὐτόν·
“κακοὶ ἀπόγονοι ἀπὸ φαρμακερές οχιές, σεις που ἔχετε
κληρονομήσει την κακίαν των προγόνων σας, ποῖός σας
υπέδειξε τον τρόπον, δια να αποφύγετε την οργὴν της θείας
δικαιοσύνης, που πρόκειται ἐντος ολίγου να ξεσπάσῃ;

Λουκ. 3,8

ποιήσατε οὖν καρπούς ἀξιούς τῆς μετανοίας, καὶ μὴ
ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ·
λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων
ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

Λουκ. 3,8

Εάν με την καρδιά σας δέχεσθε ειλικρινῶς το βάπτισμα της
μετανοίας και θέλετε να σωθῆτε ἀπὸ την οργὴν, κάμετε
ἔργα ἀγαθὰ, ἀξια και σύμφωνα με την μετάνοιάν σας. Και
μην ἀρχίσετε να λέγετε μεταξύ σας με ἀλαζονείαν· Ἐχομεν

πατέρα τον Αβραάμ. Διότι σας λέγω τούτο, ότι ημπορεί ο Θεός και από τους λίθους αυτούς να αναδείξη τέκνα στον Αβραάμ.

Λουκ. 3,9 ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

Λουκ. 3,9 Τώρα δε και ο πέλεκυς της θείας κρίσεως ευρίσκεται κοντά εις την ρίζαν των δένδρων· κάθε λοιπὸν δένδρον, που δεν παράγει καρπὸν καλὸν, κόβεται και ξερριζώνεται και ρίπτεται εις την φωτιά”.

Λουκ. 3,10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ ὄχλοι λέγοντες· τί οὖν ποιήσομεν;

Λουκ. 3,10 Και τον ερωτούσαν τα πλήθη· “τι λοιπὸν να κάμωμεν, δια να σωθῶμεν ἀπὸ την οργὴν του Θεού;”

Λουκ. 3,11 ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καὶ ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω.

Λουκ. 3,11 Ἀπήντησε δε και τους εἶπε· “αὐτὸς που ἔχει δύο χιτῶνας, ας δώσῃ τον ἓνα εις εκείνον που δεν ἔχει, και Εκείνος που ἔχει τροφάς, ας κάμῃ το ἴδιο”.

Λουκ. 3,12 ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι, καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν· διδάσκαλε, τί ποιήσομεν;

Λουκ. 3,12 Ἦλθαν δε και τελῶναι να βαπτισθούν και εἶπαν πρὸς αὐτόν· “διδάσκαλε τι να κάμωμεν;”

Λουκ. 3,13 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε.

Λουκ. 3,13 Εκείνος δε τους εἶπε· “μη εισπράττετε τίποτε παραπάνω ἀπὸ εκείνο, που ἔχει ορισθῇ ἀπὸ τον νόμον”.

Λουκ. 3,14 ἐπηρώτων δὲ αὐτόν καὶ στρατευόμενοι λέγοντες· καὶ ἡμεῖς τί ποιήσομεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδένα συκοφαντήσητε μηδὲ διασεῖσητε, καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν.

- Λουκ. 3,14 Ερωτούσαν δε αὐτὸν καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες ὡς στρατιῶται, λέγοντες· “καὶ ἡμεῖς τι νὰ κάμωμεν;” Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοῦς· “κανένα νὰ μὴ συκοφαντήσετε, κανένα νὰ μὴ εκφοβήσετε με ἀπειλὰς, διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσετε χρήματα, καὶ νὰ ἀρκήσθε στὸν μισθὸν σας”.
- Λουκ. 3,15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός,
- Λουκ. 3,15 Εὐὼ δε ὁ λαὸς ἐπερίμενε τὸν Μεσσίαν καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τῶν δια τὸν Ἰωάννην, μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός,
- Λουκ. 3,16 ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης ἅπασιν λέγων· ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί.
- Λουκ. 3,16 ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης εἰς ὅλους, λέγων· “ἐγὼ μὲν σας βαπτίζω με νερό, ἐρχεται ὁμῶς ὁ ἰσχυρότερός μου, τοῦ οὐοίου ἐγὼ δὲν εἰμὶ ἄξιος νὰ λύσω τὸ λωρὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ· αὐτὸς θα σας βαπτίσῃ με Πνεῦμα Ἁγίον καὶ με τὸ ἀγιαστικὸν πυρ τῆς χάριτος.
- Λουκ. 3,17 οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστω.
- Λουκ. 3,17 Αὐτὸς κρατεῖ τὸ φτυὰρι στὸ χέρι τοῦ καὶ θα ξεκαθαρίσῃ τὸ ἀλῶνι τοῦ καὶ θα συγκεντρώσῃ τὸ σιτὰρι εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ (τοὺς δικαίους δηλαδὴ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν), τὸ δε ἄχυρον (τοὺς ἀμετανοήτους δηλαδὴ ἀμαρτωλοὺς), θα τοὺς κατακαύσῃ με φωτιά, που δὲν σβήνει ποτέ”.
- Λουκ. 3,18 πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.
- Λουκ. 3,18 Πολλὰ μὲν λοιπὸν καὶ ἄλλα ἐδίδασκε προτρέπων εἰς μετάνοιαν καὶ παρηγορῶν τοὺς θλιβομένους ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐκήρυττε πρὸς τὸν λαόν τὸ χαρμόσυνον

μήνυμα της ελεύσεως του Χριστού.

Λουκ. 3,19 Ὁ δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἐλεγχόμενος ὑπ’ αὐτοῦ περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρώδης,

Λουκ. 3,19 Ο δε Ηρώδης ο τετράρχης, επειδὴ ηλέγχετο ἀπὸ τον Ιωάννην, διότι συζούσε παρανόμως με την Ηρωδιάδα, την γυναίκα του ἀδελφού του, ὅπως και δι' ὅλα τα πονηρά ἔργα, που εἶχε κάμει,

Λουκ. 3,20 προσέθηκε καὶ τοῦτο ἐπὶ πᾶσι καὶ κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

Λουκ. 3,20 ἐπρόσθεσε και τούτο το ἐγκλημα εις ὅλα ὅσα εἶχε διαπράξει και ἐκλεισε τον Ιωάννην εις την φυλακὴν (δια να θέση τέρμα στους δικαίους ἐλέγχους του).

Λουκ. 3,21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος καὶ προσευχομένου ἀνεωχθῆναι τὸν οὐρανὸν

Λουκ. 3,21 Πριν ὅμως φυλακισθῇ ο Ιωάννης και αφού εβαπτίσθη ὁλος ο λαός, που εἶχεν ἔλθει στον Ιορδάνην, και ὅταν ο Ιησοῦς εβαπτίσθη και προσηύχετο, ηνοιχθη ο ουρανός

Λουκ. 3,22 καὶ καταβῆναι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σωματικῶς εἶδει ὥσει περιστερὰν ἐπ’ αὐτόν, καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι λέγουσαν· σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα.

Λουκ. 3,22 και κατέβηκε το Πνεῦμα το Ἅγιον με μορφήν εξωτερικὴν και σωματικὴν που εμοιαζε προς περιστερὰν και ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τον ουρανόν, που ἔλεγε· “συ εἶσαι ο υἱὸς μου ο ἀγαπητός, εις σε ἔχω ευαρεστηθῇ, διότι και ως ἄνθρωπος ἐτήρησες ὅλα ὅσα εἶναι ἀρεστὰ εις ἐμέ”.

Λουκ. 3,23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὥσει ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὧν, ὡς ἐνομιζετο, υἱὸς Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλὶ,

Λουκ. 3,23 Και αὐτός ο Ιησοῦς, δια τον ὁποῖον ἐλέχθησαν τα ἀνωτέρω, ἦτο, ὅταν ἤρχισε το δημόσιον ἔργον του, περίπου τριάκοντα

	ετών, υιός, όπως ενομιζετο από τους Εβραίους, του Ιωσήφ, ο οποίος ήτο υιός του Ηλί,
Λουκ. 3,24	του̐ Ματθάν, του̐ Λευϊ, του̐ Μελχί, του̐ Ἰωαννᾶ, του̐ Ἰωσήφ,
Λουκ. 3,24	ο οποίος ήτο υιός του Ματθάν, υιός του Λευϊ, υιού του Μελχί, υιού του Ιωννά, υιού του Ιωσήφ,
Λουκ. 3,25	του̐ Ματταθίου, του̐ Ἀμώς, του̐ Ναούμ, του̐ Ἐσλίμ, του̐ Ναγγαί,
Λουκ. 3,25	υιού του Ματταθίου, υιού του Αμώς, υιού του Ναούμ, υιού του Εσλίμ, υιού του Ναγγαί,
Λουκ. 3,26	του̐ Μαάθ, του̐ Ματταθίου, του̐ Σεμεϋ, του̐ Ἰωσήφ, του̐ Ἰωδᾶ,
Λουκ. 3,26	υιού του Μαάθ, υιού του Ματταθίου, υιού του Σεμεϋ, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωδᾶ,
Λουκ. 3,27	του̐ Ἰωαννάν, του̐ Ῥησᾶ, του̐ Ζοροβάβελ, του̐ Σαλαθιήλ, του̐ Νηρί,
Λουκ. 3,27	υιού του Ιωαννάν, υιού του Ρησά, υιού του Ζοροβάβελ, υιού του Σαλαθιήλ, υιού του Νηρί,
Λουκ. 3,28	του̐ Μελχί, του̐ Ἀδδὶ, του̐ Κωσάμ, του̐ Ἐλμωδάμ, του̐ Ἦρ,
Λουκ. 3,28	υιού του Μελχί, υιού του Αδδὶ, υιού του Κωσάμ, υιού του Ελμωδάμ, υιού του Ηρ,
Λουκ. 3,29	του̐ Ἰωσῆ, του̐ Ἐλιέζερ, του̐ Ἰωρεὶμ, του̐ Ματθάτ, του̐ Λευϊ,
Λουκ. 3,29	υιού του Ιωσή, υιού του Ελιέζερ, υιού του Ιωρεὶμ, υιού του Ματθάτ, υιού του Λευϊ,
Λουκ. 3,30	του̐ Συμεών, του̐ Ἰούδα, του̐ Ἰωσήφ, του̐ Ἰωνᾶ, του̐ Ἐλιακεὶμ,
Λουκ. 3,30	υιού του Συμεών, υιού του Ιούδα, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωνά, υιού του Ελιακεὶμ,
Λουκ. 3,31	του̐ Μελεᾶ, του̐ Μαϊνάν, του̐ Ματταθᾶ, του̐ Νάθαν, του̐ Δαυῖδ,

Λουκ. 3,31 υιού του Μελεά, υιού του Μαϊνάν, υιού του Ματταθά, υιού του Ναθαν, υιού του Δαυΐδ,

Λουκ. 3,32 τοῦ Ἰεσσαί, τοῦ Ὠβήδ, τοῦ Βοόζ, τοῦ Σαλμών, τοῦ Ναασσών,

Λουκ. 3,32 υιού του Ιεσσαί, υιού του Ωβήδ, υιού του Βοόζ, υιού του Σαλμών, υιού του Ναασσών,

Λουκ. 3,33 τοῦ Ἀμιναδάβ, τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἰωράμ, τοῦ Ἑσρώμ, τοῦ Φαρές, τοῦ Ἰούδα,

Λουκ. 3,33 υιού του Αμιναδάβ, υιού του Αράμ, υιού του Ιωράμ, υιού του Εσρώμ, υιού του Φαρές, υιού του Ιούδα,

Λουκ. 3,34 τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχώρ,

Λουκ. 3,34 υιού του Ιακώβ, υιού του Ισαάκ, υιού του Αβραάμ, υιού του Θαρα, υιού του Ναχώρ,

Λουκ. 3,35 τοῦ Σερούχ, τοῦ Ῥαγαῦ, τοῦ Φάλεκ, τοῦ Ἑβερ, τοῦ Σαλᾶ,

Λουκ. 3,35 υιού του Σερούχ, υιού του Ραγαύ, υιού του Φαλεκ, υιού του Εβερ, υιού του Σαλά,

Λουκ. 3,36 τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἀρφαξάδ, τοῦ Σήμ, τοῦ Νῶε, τοῦ Λάμεχ,

Λουκ. 3,36 υιού του Καϊνάν, υιού του Αρφαξάδ, υιού του Σημ, υιού του Νώε, υιού του Λαμεχ,

Λουκ. 3,37 τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνῶχ, τοῦ Ἰάρεδ, τοῦ Μαλελεήλ, τοῦ Καϊνάν,

Λουκ. 3,37 υιού του Μαθουσάλα, υιού του Ενώχ, υιού του Ιάρεδ, υιού του Μαλελεήλ, υιού του Καϊνάν,

Λουκ. 3,38 τοῦ Ἐνῶς, τοῦ Σήθ, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 3,38 υιού του Ενώς, υιού του Σηθ, υιού του Αδάμ. τον οποίον ως τέκνον του ἐπλασε κατ' ευθείαν ο Θεός. (Ο ἴδιος ο Θεός δια της δημιουργικῆς του δυνάμεως ἐπλασεν εν τη Παρθένῳ τον Ἰησοῦν, τον νέον Αδάμ).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 4

- Λουκ. 4,1 Ἰησοῦς δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου υπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἦγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον
- Λουκ. 4,1 Ο δε Ἰησοῦς, γεμάτος ἀπὸ Ἁγίου Πνεύμα, ἐπέστρεψε ἀπὸ τον Ἰορδάνην καὶ ὠδηγεῖτο με την παρακίνησιν του Ἁγίου Πνεύματος εἰς την ἔρημον,
- Λουκ. 4,2 ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελεσθεισῶν αὐτῶν ὕστερον ἐπείνασε.
- Λουκ. 4,2 εἰς την ὁποίαν σαράντα ἡμέρας ἐπειράζετο ἀπὸ τον διάβολον. Καὶ δὲν ἔφαγε τίποτε τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Καὶ αφοῦ ἐτελείωσαν αὐταί, ἔπειτα ἐπείνασε.
- Λουκ. 4,3 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.
- Λουκ. 4,3 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ διάβολος· “εάν εἶσαι Υἱὸς του Θεοῦ (ὅπως εἶπεν ἡ φωνὴ που ἠκούσθη στον Ἰορδάνην, καὶ ἔχεις δύναμιν ἀπὸ τον Θεόν) εἰπὲ στον λίθον αὐτὸν να γίνῃ ἄρτος”.
- Λουκ. 4,4 καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν λέγων· γέγραπται ὅτι οὐκ ἐπ’ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.
- Λουκ. 4,4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν· “εἶναι γραμμένον εἰς την Ἁγίαν Γραφήν, ὅτι δὲν θα ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος μόνον με ἄρτον, ἀλλὰ καὶ με κάθε λόγον, που βγαίνει ἀπὸ το στόμα του Θεοῦ. Εάν ὁ Θεὸς δώσῃ διαταγὴν, ἡμπορεῖ να ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς ἄρτον”.
- Λουκ. 4,5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου,

- Λουκ. 4,5 Και αφού τον ανέβασεν ο διάβολος εις όρος υψηλόν, του έδειξεν εις στιγμὴν χρόνου πανοραματικῶς όλας τας βασιλείας του κόσμου, την δύναμιν των, τα πλούτη των την μεγαλοπρέπειάν των.
- Λουκ. 4,6 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ὧ ἂν θέλω δίδωμι αὐτήν.
- Λουκ. 4,6 Και εἶπεν εις αὐτόν ο διάβολος· “θα δώσω εις σε όλην αυτήν την εξουσίαν επάνω εις τα κράτη και όλην την δόξαν των. Θα σου τα δώσω, διότι έχουν παραδοθῇ και υποταχθῇ, εξ αιτίας των αμαρτιῶν των, εις ἐμέ και ἐγώ τα δίδω εις όποιον θέλω.
- Λουκ. 4,7 σὺ οὖν ἂν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πᾶσα.
- Λουκ. 4,7 Συ λοιπόν, εἰς πέσης εμπρός μου και με προσκυνήσῃς ως κύριόν σου, θα έχῃς ως ιδικήν σου όλη αυτήν την εξουσία και μεγαλοπρέπειαν”.
- Λουκ. 4,8 καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.
- Λουκ. 4,8 Και αποκριθεὶς ο Ιησοῦς του εἶπεν· “φύγε απ' εμπρός μου, σατανά (δεν θέλω με κανέναν τρόπον να ακούσω την πονηράν σου πρότασιν), διότι εἶναι γραμμένον· Κυριον τον Θεόν σου θα προσκυνήσῃς και αὐτόν μόνον θα λατρεύσῃς”.
- Λουκ. 4,9 Καὶ ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔστησεν αὐτόν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν κάτω·
- Λουκ. 4,9 Και ἔφερεν αὐτόν εις τα Ιεροσόλυμα και τον ἔστησεν ὀρθιον στο υψηλόν άκρον της στέγῃς του Ναοῦ και του εἶπε· “εἰς υἱὸς του Θεοῦ, ρίψε τον εαυτόν σου από εδώ κάτω και δεν θα πάθῃς τίποτε,
- Λουκ. 4,10 γέγραπται γάρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε,

- Λουκ. 4,10 διότι είναι γραμμένον εις την Αγ. Γραφήν, ότι ο Θεός θα δώση εντολήν δια σε στους αγγέλους του, να σε διαφυλάξουν.
- Λουκ. 4,11 καὶ ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.
- Λουκ. 4,11 Καὶ ἔχει γραφή ἀκόμη, ὅτι θα σε σηκώσουν εἰς τα χέρια των, ὥστε να μη κτυπήσῃ οὔτε το πόδι σου στον λίθον. (Ἐτσι δε καὶ οἱ ἄνθρωποι που εἶναι συγκεντρωμένοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ, ὅταν ἴδουν τὸ θαῦμα αὐτό, θα πιστεύσουν εἰς σε).
- Λουκ. 4,12 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἴρηται, οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.
- Λουκ. 4,12 Ἀπεκρίθη δε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι “ἔχει λεχθῇ· δεν θα ἐκθέσῃς τὸν εὐατόν σου εἰς κίνδυνον, δια να δοκιμάσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου, αν θα σε προφυλάξῃ”.
- Λουκ. 4,13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμόν ὁ διάβολος ἀπέστη ἀπ’ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.
- Λουκ. 4,13 Καὶ αφοῦ ἐτελείωσεν ὁ διάβολος κάθε πειρασμόν, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν μέχρι καιροῦ, περιμένων ἄλλην κατάλληλον ευκαιρίαν να τὸν πειράξῃ.
- Λουκ. 4,14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ φήμῃ ἐξῆλθε καθ’ ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ
- Λουκ. 4,14 Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν γεμάτος με τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ φήμῃ του δια τα θαύματα, τα ὁποῖα ἐκαμνε, ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὅλα τα περίχωρα.
- Λουκ. 4,15 καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.
- Λουκ. 4,15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων, θαυμαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος ἀπὸ ὅλων.
- Λουκ. 4,16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, οὗ ἦν τεθραμμένος, καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν

σαββάτων εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.

Λουκ. 4,16

Και ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ ὅπου εἶχε ἀνατροφή καὶ εἰσήλθε, ὅπως ἐσυνήθιζε, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, δια νὰ ἀναγνώσῃ περικοπὴν ἀπὸ τὴν Βιβλὸν.

Λουκ. 4,17

καὶ ἐπέδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὔρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·

Λουκ. 4,17

Καὶ ἐδόθη εἰς τὰ χέρια του τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἡσαΐου καὶ αφοῦ ἐξεδίπλωσε τὸ βιβλίον, εὐρήκε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ ἦσαν γραμμένα τὰ ἐξῆς·

Λουκ. 4,18

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν,

Λουκ. 4,18

“Πνεῦμα Κυρίου μένει εἰς ἐμέ, διότι με αὐτὸ με ἔχρισεν ὁ Κύριος ὡς ἄνθρωπον καὶ με ἔστειλε νὰ κηρύξω τοὺς πτωχοὺς καὶ γυμνοὺς ἀπὸ πίστιν ἀνθρώπους τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς λυτρώσεως, νὰ θεραπεύσω αὐτοὺς τῶν ὁποίων ἡ καρδιά ἔχει συντριβὴ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας.

Λουκ. 4,19

κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν.

Λουκ. 4,19

Νὰ κηρύξω τοὺς δούλους τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀφεσιν καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν, νὰ χαρίσω ἀνάβλεψιν εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν σκοτισμένον καὶ τυφλωμένον τὸν νοῦ ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἀμαρτίας, νὰ στείλω υγιεῖς καὶ ἐλευθέρους ἀπὸ κάθε ἐνοχὴν ἐκείνους, ποὺ ἔχουν καταπληγῶθῃ καὶ συντριβὴ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν· με ἔστειλε νὰ κηρύξω τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρχὴν νέας ἐποχῆς, ἡ ὁποία θὰ εἶναι εὐχαρίστως δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, ποθητὴ δὲ καὶ χαρμόσυνος διὰ τοὺς ἀνθρώπους”.

Λουκ. 4,20

καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ ἐκάθισεν· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες

αὐτῷ.

- Λουκ. 4,20 Και αφοῦ ἐτύλιξεν το βιβλίον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, το παρέδωσε στον υπηρέτην και ἐκάθισε. Τα βλέματα δε ὅλων αὐτῶν, που εὐρίσκοντο εἰς την συναγωγὴν, ἦσαν προσηλωμένα με μεγάλην προσοχὴν εἰς αὐτόν.
- Λουκ. 4,21 ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτοὺς ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.
- Λουκ. 4,21 Ἦρχισεν δε να λέγη εἰς αὐτοὺς ὅτι “σήμερον, με ὅσα την στιγμὴν αὐτὴν ἀκούουν τα αὐτιά σας, ἔχει εκπληρωθῇ και επαληθεύσει αὐτὴ ἡ προφητεία”.
- Λουκ. 4,22 καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;
- Λουκ. 4,22 Και ὅλοι ἐπεβεβαίωναν δι' αὐτόν, ὅτι ἐκήρυττε με πολλὴν δύναμιν και ἐθαύμαζαν δια τα λόγια τα γεμάτα χάριν, που ἐβγαίνουν ἀπὸ το στόμα του και ἔλεγον· “δεν εἶναι αὐτός ο υἱὸς του γνωστοῦ μας Ἰωσήφ, ο μαραγκός;”
- Λουκ. 4,23 καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοῦμ, ποιήσον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.
- Λουκ. 4,23 Και εἶπε πρὸς αὐτοὺς· “ἀσφαλὲς θα μου πῆτε τὴν γνωστὴν παροιμίαν· ἰατρέ, θεράπευσε τον εαυτόν σου· δεῖξε τὴν δύναμίν σου ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα σου, κάμε και ἐδῶ τα θαύματα, που ἠκούσαμεν ὅτι ἐκαμες εἰς τὴν Καπερναοῦμ”.
- Λουκ. 4,24 εἶπε δὲ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.
- Λουκ. 4,24 Ἀλλὰ ο Ἰησοὺς τους εἶπε· “ἀλήθεια σας λέγω, ὅτι κανεὶς προφήτης δεν ἐγένε δεκτὸς με τὴν πρέπουσαν τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα του.
- Λουκ. 4,25 ἐπ’ ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν πολλαὶ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς

ἡμέραις Ἡλιοῦ ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὥς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν,

Λουκ. 4,25 Σας υπενθυμίζω δε και αυτην την αλήθειαν, ὅτι πολλαὶ χῆραι ἐζούσαν μεταξύ του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατὰ την εποχὴν του Ἡλιοῦ, ὅταν ἐκλείσθη ο ουρανὸς και δεν ἐβρεξε ἐπὶ τρία ἔτη και ἐξ μῆνας, τότε που ἀπλώθηκε μεγάλη πείνα εἰς ὅλην την χώραν της Παλαιστίνης.

Λουκ. 4,26 καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἡλίας εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας πρὸς γυναῖκα χήραν.

Λουκ. 4,26 Και εἰς καμμίαν ἀπὸ τας πτωχὰς χήρας των Ἰουδαίων δεν ἐστάλη ἀπὸ τον Θεὸν ο Ἡλίας, εἰ μὴ μόνον εἰς τα Σαρεπτα της Σιδωνίας πρὸς κάποιαν ἀγνωστον και ἀσημον χήραν γυναῖκα.

Λουκ. 4,27 καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη εἰ μὴ Νεεμάν ὁ Σύρος.

Λουκ. 4,27 Και πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν κατὰ την εποχὴν του προφήτου Ἐλισαίου στο ἰσραηλιτικὸν ἔθνος και κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δεν ἐθεραπεύθη, εἰ μὴ μόνον ο Νεεμάν, που κατήγετο ἀπὸ την Συρίαν”.

Λουκ. 4,28 καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ ἀκούοντες ταῦτα,

Λουκ. 4,28 Και ὅλοι μέσα εἰς την συναγωγὴν, ὅταν ἤκουσα αὐτά, κατελήφθησαν ἀπὸ ἀσυγκράτητον οργὴν (διότι ἐνόμισαν ὅτι ο Κύριος τους θέτει εἰς κατωτέραν θέσιν ἀπὸ τους εἰδωλολάτρας).

Λουκ. 4,29 καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ’ οὔ ἡ πόλις αὐτῶν ὠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν.

Λουκ. 4,29 Εσηκώθησαν, τον ἥρπασαν και τον ἐβγαλαν ἔξω ἀπὸ την πόλιν, τον ἔφεραν ἕως το χεῖλος ἐνός κρημοῦ του ὄρους,

επάνω στο οποίοι είχεν οικοδομηθή η πόλις των, με τον σκοπόν να τον κρημνίσουν κάτω.

Λουκ. 4,30 αὐτός δὲ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν ἐπορεύετο.

Λουκ. 4,30 Αυτός όμως επέρασε ανάμεσα από αυτούς κατά ένα τρόπον θαυμαστόν και ἔφυγε.

Λουκ. 4,31 Καὶ κατήλθεν εἰς Καπερναοὺμ πόλιν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν διδάσκων αὐτοὺς ἐν τοῖς σάββασι·

Λουκ. 4,31 Και κατέβηκε εἰς την Καπερναοὺμ, πόλιν της Γαλιλαίας και εκεί ἐδίδασκε κατὰ τα Σαββατα τους κατοίκους της.

Λουκ. 4,32 καὶ ἐξεπλήρουντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ.

Λουκ. 4,32 Εθαύμαζαν δε και απορούσαν με την διδασκαλίαν του, διότι ο λόγος του ἔχε δύναμιν, ὥστε να συναρπάζη ὅλους και να πείθῃ.

Λουκ. 4,33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ

Λουκ. 4,33 Και εἰς την συναγωγὴν ἦτο ἕνας ἄνθρωπος, που εἶχε δαιμονικὸν ἀκάθαρτον πνεῦμα και ἐκραυγασε με φωνὴν μεγάλην

Λουκ. 4,34 λέγων· ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδὰ σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 4,34 λέγων· “ἀφῆσέ μας· ποία σχέσις ἡμπορεῖ να ὑπάρχη μεταξύ ἡμῶν των δαιμονίων και σου, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἠλθες να μας διώξης ἀπὸ αὐτόν, στον οποίοι ἔχομεν εγκατασταθῇ και να μας κρημνίσῃς εἰς την ἄβυσσον της ἀπωλείας; Σε γνωρίζω ποίος εἶσαι· εἶσαι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἅγιος τοῦ Θεοῦ, ὁ Μεσσίας, τον οποίοι ὁ ἴδιος ὁ Θεός καθιέρωσεν στο ἔργον του”.

Λουκ. 4,35 καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς λέγων· φιμώθητι καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. καὶ ῥίψαν αὐτόν τὸ δαιμόνιον εἰς τὸ μέσον ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, μηδὲν βλάψαν αὐτόν.

Λουκ. 4,35 Και τον ἐπέπληξεν ὁ Ἰησοῦς λέγων· “φιμώσου, κλείσε το

στόμα σου, και έβγα από τον άνθρωπον αυτόν”. Και τότε το δαιμόνιον έρριξε αυτόν στο μέσον της συναγωγής και εβγήκεν από αυτόν, χωρίς να τον βλάψη καθόλου.

Λουκ. 4,36 καὶ ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας, καὶ συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ ἐξέρχονται;

Λουκ. 4,36 Και απλώθηκε εις όλους μεγάλη έκπληξις και συνωμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες· “τι φοβερός και δυνατός είναι ο λόγος του ανθρώπου αυτού; Διότι με εξουσίαν και με δύναμιν διατάσσει τα ακάθαρτα πνεύματα και εκείνα φεύγουν αμέσως”.

Λουκ. 4,37 καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον τῆς περιχώρου.

Λουκ. 4,37 Και διεδίδετο η φήμη αυτού εις κάθε τόπον της περιοχής της Γαλιλαίας.

Λουκ. 4,38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος. ἡ πενθερὰ δὲ τοῦ Σίμωνος ἦν συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ αὐτῆς.

Λουκ. 4,38 Επειτα δε από την θεραπείαν του δαιμονιώντος εξεκίνησε και ανεχώρησε από την συναγωγήν και επήγε στο σπίτι του Σιμωνος. Η δε πενθερά του Σιμωνος είχε μεγάλον πυρετόν και τον παρεκάλεσαν να την θεραπεύση.

Λουκ. 4,39 καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐτῆς ἐπετίμησε τῷ πυρετῷ, καὶ ἀφῆκεν αὐτήν· παραχρῆμα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει αὐτοῖς.

Λουκ. 4,39 Και αφού επλησίασε και εστάθη από επάνω της, διέταξε τον πυρετόν και την αφήκεν αμέσως. Αυτή δε αμέσως εσηκώθη και χωρίς να αισθάνεται καμμίαν αδυναμίαν από την ασθένειάν της, τους υπηρετούσε.

Λουκ. 4,40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦντας νόσοις ποικίλαις ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ ἐνὶ

ἐκάστῳ αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐπιτιθεὶς ἐθεράπευσεν αὐτούς.

Λουκ. 4,40 Κατὰ δε την δύσιν του ηλίου, ὅλοι ὅσοι εἶχον ασθενεῖς ἀπὸ διαφόρους νόσους, τους ἔφεραν πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς δε, αφοῦ ἔθετε τα χέρια του στον καθένα ἀπὸ αὐτούς, τους εθεράπευσε.

Λουκ. 4,41 ἐξήρχετο δὲ καὶ δαιμόνια ἀπὸ πολλῶν κραυγάζοντα καὶ λέγοντα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἶα αὐτὰ λαλεῖν, ὅτι ᾔδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι.

Λουκ. 4,41 Εφευγαν δε και δαιμόνια ἀπὸ πολλούς, τα οποία εκραύγαζαν δυνατά και ἔλεγαν ὅτι· “συ εἶσαι ο Χριστός, ο υἱὸς του Θεοῦ”. Ο δε Ιησοῦς τα ἐπέπλητε και δεν τα ἄφινε να ομιλοῦν, διότι ἐγνώριζαν ὅτι αὐτὸς εἶναι ο Χριστός. (Δεν ἠθελε την δολίαν μαρτυρίαν των πονηρῶν πνευμάτων).

Λουκ. 4,42 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον· καὶ οἱ ὄχλοι ἐπεζήτουν αὐτόν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ καὶ κατεῖχον αὐτόν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ’ αὐτῶν.

Λουκ. 4,42 Οταν δε ἐγινε ἡμέρα ο Ιησοῦς ανεχώρησε και ἐπήγεν εἰς ἔρημον τόπον και τα πλήθη τον αναζητούσαν. Και ἦλθον ἕως ἐκεῖ, που ἦτο, και προσπαθούσαν με τα λόγια των να τον κρατήσουν, να μη φύγη ἀπὸ την πόλιν των.

Λουκ. 4,43 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς ὅτι καὶ ταῖς ἐτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαι με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι.

Λουκ. 4,43 Εκείνος ὁμως τους εἶπεν, ὅτι “πρέπει να κηρύξω το χαρμόσυνον μῆνυμα της βασιλείας του Θεοῦ και εἰς ἄλλας πόλεις, διότι δι’ αὐτόν ἀκριβῶς τον σκοπὸν ἔχω σταλή ἀπὸ τον πατέρα μου”.

Λουκ. 4,44 καὶ ἦν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς τῆς Γαλιλαίας.

Λουκ. 4,44 Και ἐκήρυσσε το Ευαγγέλιον εἰς τας συναγωγὰς της

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 5

- Λουκ. 5,1 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς ἦν ἐστὼς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ,
- Λουκ. 5,1 Ἐνὼ δε τα πλήθη τον περιτριγύριζαν εις πυκνάς μάζας και τον εστρίμωχαν, δια να ακούουν τον λόγον του Θεού, αὐτός εστέκετο πλησίον της λίμνης Γεννησαρέτ.
- Λουκ. 5,2 καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἐστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀποβάντες ἀπ’ αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα.
- Λουκ. 5,2 Και εἶδε δύο πλοῖα αραγμένα και ακίνητα εκεί κοντά εις την λίμνην· οι ψαράδες είχαν βγη από αυτά και έπλυναν τα δίκτυα εις την παραλίαν.
- Λουκ. 5,3 ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους.
- Λουκ. 5,3 Και αφού εμπήκε εις ένα από αυτά, που ανήκε στον Σιμωνα, τον παρεκάλεσε να προχωρήση εις μικράν απόστασιν από την ξηράν. Και καθίσας εδίδασκε από το πλοῖον τα πλήθη του λαοῦ.
- Λουκ. 5,4 ὥς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν.
- Λουκ. 5,4 Όταν δε έπαυσε να ομιλή, εἶπε στον Σιμωνα· “ξαναφέρε το πλοῖον πάλιν εις τα ανοικτά της λίμνης και ρίξτε τα δίκτυά σας για ψάρεμα”.
- Λουκ. 5,5 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· ἐπιστάτα, δι’ ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ

ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον.

Λουκ. 5,5 Και αποκριθείς ο Σιμων του εἶπε· “διδάσκαλε, ὅλην την νύκτα, που εἶναι κατάλληλες οι ὥρες για ψάρεμα, εκοπιάσαμε ρίχνοντες τα δίκτυα και δεν ἐπιάσαμε τίποτε. Ἀλλά, θα υπακούσω στον λόγον σου και θα ρίξω το δίκτυ”.

Λουκ. 5,6 καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ἰχθύων πολὺ· διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.

Λουκ. 5,6 Και αφοῦ ἔκαμαν τούτο, ἐκλείσαν πολὺ πλήθος ἰχθύων· ἤρχισε δε να σχίζεται το δίκτυον ἀπὸ το πολὺ βάρος.

Λουκ. 5,7 καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον καὶ ἔπλησαν ἀμφοτέρα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά.

Λουκ. 5,7 Και ἐπροσκάλεσαν με νεύματα τους συνεταίρους των, που ἦσαν στο αλλο πλοῖον, να ἐλθουν, δια να πιάσουν μαζή με αὐτούς τα δίκτυα με τα ψάρια. Και ἐκεῖνοι ἦλθαν και ἐγέμισαν και τα δύο πλοῖα τόσον πολὺ, ὥστε ἐκινδύνευσαν να βυθισθοῦν.

Λουκ. 5,8 ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·

Λουκ. 5,8 Όταν δε ο Σιμων εἶδε το θαυμαστὸν αὐτὸ γεγονὸς, ἔπεσε κάτω ἐμπρὸς εἰς τα γόνατα του Ἰησοῦ και εἶπε· “Κυριε, ἐβγα ἀπὸ το πλοῖον μου, διότι ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος ἁμαρτωλός και δεν μου ἀξίζει να εὐρίσκομαι τόσον κοντὰ σου”.

Λουκ. 5,9 θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἁγρᾷ τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον,

Λουκ. 5,9 Τα εἶπε δε αὐτά, διότι κατέλαβε αὐτὸν και ὅλους ἐκείνους, που ἦσαν μαζή του, μεγάλη ἐκπληξις, δια το πλήθος των ψαριῶν, που εἶχαν κλείσει εἰς τα δίκτυα.

Λουκ. 5,10 ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ

Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση
ζωγρῶν.

Λουκ. 5,10 Ἡ ἴδια δε ἐκπληξίς κατέλαβε τον Ἰάκωβον και τον Ἰωάννην,
τα παιδιά του Ζεβεδαίου, που ἦσαν συνεταῖροι του Σιμωνος.
Και εἶπεν ο Ἰησοῦς προς τον Σιμωνα· “μη φοβάσαι· ἀπὸ
τώρα θα πιάνης με τα δίκτυα του κηρύγματός σου
ζωντανούς ἀνθρώπους και θα τους οδηγής εις την βασιλείαν
των ουρανῶν”.

Λουκ. 5,11 καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν ἀφέντες ἅπαντα
ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Λουκ. 5,11 Και αφοῦ ἔφεραν πάλιν εις την ξηράν τα πλοῖα, ἀφῆκαν
ολα, και ψάρια και δίκτυα και πλοῖα, και ἠκολούθησαν ως
πιστοὶ μαθηταὶ τον Χριστόν.

Λουκ. 5,12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτόν ἐν μιᾷ τῶν πόλεων καὶ
ἰδοὺ ἀνὴρ πλήρης λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, πεσὼν
ἐπὶ πρόσωπον ἐδεήθη αὐτοῦ λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς
δύνασαι με καθαρίσαι.

Λουκ. 5,12 Συνέβη δε, ὅταν ευρίσκετο ο Ἰησοῦς εις μίαν ἀπὸ τας πόλεις
και ἰδοὺ ἓνας ἀνθρωπος γεμάτος λέπρα. Αὐτός, ὅταν εἶδε
τον Ἰησοῦν, ἐπεσεν πρηνής με το πρόσωπον εις την γην και
τον παρεκάλεσε λέγων· “Κυριε, πιστεύω ὅτι, ἐὰν θέλῃς,
ἠμπορεῖς να με καθαρίσης ἀπὸ την λέπραν”.

Λουκ. 5,13 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἥψατο αὐτοῦ εἰπὼν· θέλω,
καθαρίσθητι. καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ’ αὐτοῦ.

Λουκ. 5,13 Και ο Κυριος, αφοῦ ἀπλωσε το χέρι και τον ἥγγισε, εἶπε·
“θέλω. Καθαρίσου ἀπὸ την λέπραν”. Και ἀμέσως
εξηφανίσθη ἀπὸ αὐτόν ἡ λέπρα.

Λουκ. 5,14 καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν, ἀλλὰ
ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκε περὶ
τοῦ καθαρισμοῦ σου καθὼς προσέταξε Μωϋσῆς εἰς
μαρτύριον αὐτοῖς.

Λουκ. 5,14 Και ο Ἰησοῦς του ἔδωσεν ἐντολήν να μη εἴπη εις κανένα

τίποτε· “αλλά πήγαινε, είπε, δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε την θυσίαν δια την θεραπείαν σου, όπως έχει διατάξει ο Μωϋσής, δια να είναι αυτό επιβεβαίωσις και μαρτυρία στον ιερέα και στους άλλους ανθρώπους, ότι πράγματι εθεραπεύθης”.

Λουκ. 5,15 διήρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ, καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ’ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν·

Λουκ. 5,15 Διεδίδετο δε και εκκυκλοφορούσε ακόμη περισσότερον η φήμη δι' αὐτόν και πλήθη λαοῦ εμαζεύοντο ἀπὸ διάφορα μέρη, δια να ακούουν την διδασκαλίαν του και να θεραπεύωνται υπ' αὐτοῦ ἀπὸ τας ἀσθενείας των.

Λουκ. 5,16 αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ προσευχόμενος.

Λουκ. 5,16 Αὐτὸς δε ἐφευγε και απεσύρετο εἰς ἐρημικοὺς τόπους και προσηύχετο.

Λουκ. 5,17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων, καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ δύναμις Κυρίου ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτούς.

Λουκ. 5,17 Συνέβη δε μίαν ἀπὸ τας ἡμέρας ἐκείνας, και αὐτὸς ἐδίδασκε. Και ἐκάθηντο ἐκεῖ κοντὰ Φαρισαῖοι και νομοδιδάσκαλοι, οἱ οἱοῖσι εἶχαν ἐλθει ἀπὸ κάθε χωρίον της Γαλιλαίας και της Ἰουδαίας και ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ. Και δύναμις Κυρίου υπήρχε πάντοτε στον Ἰησοῦν, ὥστε να θεραπεύῃ τους ἀσθενεῖς.

Λουκ. 5,18 καὶ ἰδοὺ ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος καὶ ἐζήτουν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτοῦ.

Λουκ. 5,18 Και ἰδοὺ μερικοὶ ἄνδρες ἐφεραν ἐπάνω εἰς κρεβάτι κάποιον ἄνθρωπον, που ἦτο παράλυτος, και προσπαθούσαν

να τον μπάσουν μέσα στο σπίτι και να τον θέσουν εμπρός του.

Λουκ. 5,19 καὶ μὴ εὐρόντες ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ.

Λουκ. 5,19 Επειδὴ ὁμως, λόγω του συνωστισμού του πλήθους, δεν ευρήκαν ἀπὸ ποίαν εἰσοδὸν νὰ τον βάλουν, ἀνέβηκαν εἰς τὴν στέγην καὶ ἀπὸ τα κεραμίδια τον κατέβασαν μαζὴ με τὸ μικρὸ του κρεββάτι στο μέσον τῆς αἰθούσης, ἐμπρὸς στον Ἰησοῦν.

Λουκ. 5,20 καὶ ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Λουκ. 5,20 Καὶ ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν στον παραλυτικόν· “ἄνθρωπε, σου συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας σου”.

Λουκ. 5,21 καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι λέγοντες· τίς ἐστὶν οὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας· τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ ὁ μόνος ὁ Θεός;

Λουκ. 5,21 Καὶ ἤρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ σκέπτονται μέσα των καὶ νὰ λέγουν· “ποιὸς εἶναι αὐτός που ἐκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποιὸς ἄλλος ἡμπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας εἰ μὴ μόνον ὁ Θεός; Πὼς αὐτός ἀρπάζει θεῖα δικαιώματα;”

Λουκ. 5,22 ἐπιγνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Λουκ. 5,22 Ὁ δε Ἰησοῦς ἀντελήφθη με τὴν θεῖαν του παντογνωσίαν ολοκάθαρα τοὺς διαλογισμοὺς των καὶ ἀποκριθεὶς τοὺς εἶπε· “τί συλλογίζεσθε μέσα εἰς τὰς καρδίας σας;

Λουκ. 5,23 τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι

σου, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει;

Λουκ. 5,23

Τι εἶναι ευκολώτερον να εἴπη κανεῖς, σου συγχωροῦνται αἱ αμαρτίαι ἢ να του εἴπη, σήκω επάνω υγιῆς και περιεπάτει; (Του πρώτου το αποτέλεσμα δεν φένεται, του δευτέρου φαίνεται).

Λουκ. 5,24

ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας -εἶπε τῷ παραλελυμένῳ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρας τὸ κλινίδιον σου πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.

Λουκ. 5,24

Δια να μάθετε λοιπόν και σεις, ὅτι ο υἱὸς του ἀνθρώπου, ο Μεσσίας, ἔχει ἐξουσίαν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν να συγχωρῇ αμαρτίας, θα κάμω και τὴν θαυμαστὴν θεραπείαν, ἡ ὁποία, καθ' ὃ θαύμα, θα επικυρώνῃ τὴν ἀλήθειαν των λόγων μου· εἶπε στον παραλυτικόν· εἰς σε λέγω, σήκω ὀρθίος και υγιῆς, πάρε το μικρὸ κρεβάτι σου και πηγαινε στο σπίτι σου”.

Λουκ. 5,25

καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ’ ὃ κατέκειτο ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ δοξάζων τὸν Θεόν.

Λουκ. 5,25

Και ἀμέσως ἐσηκώθη τελείως υγιῆς ἐμπρός εἰς τὰ μάτια των, ἐπῆρε το κρεβάτι, επάνω στο ὁποῖον ἦτο ἕως τότε κατάκοιτος και ἐφυγε δια το σπίτι του δοξάζων τὸν Θεόν.

Λουκ. 5,26

καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ ἐπλήσθησαν φόβου λέγοντες ὅτι εἶδομεν παράδοξα σήμερον.

Λουκ. 5,26

Και κατέλαβεν ὅλους μεγάλην ἐκπληξις και βαθὺς θαυμασμός και ἐδόξασαν τὸν Θεόν, και ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φόβον λέγοντες ὅτι· “παράδοξα και πρωτοφανή γεγονότα εἶδομεν σήμερον”.

Λουκ. 5,27

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευῖν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.

Λουκ. 5,27

Και ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἐβγήκεν ἀπὸ το σπίτι ο Ἰησοῦς και εἶδε

τον τελώνην Λευὴν να κάθεται στο γραφεῖον εισπράξεως φόρων, και εἶπε προς αὐτόν· “ἠκολούθησέ με ως πιστός και παντοτεινός μαθητής μου”.

Λουκ. 5,28 καὶ καταλιπὼν ἅπαντα ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

Λουκ. 5,28 Και ἐκεῖνος ἀφῆκε ὅλα, ἐσηκώθηκε ἀμέσως και τον ἠκολούθησε.

Λουκ. 5,29 καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευῆς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς καὶ ἄλλων οἱ ἦσαν μετ’ αὐτῶν κατακείμενοι.

Λουκ. 5,29 Και ἔκαμε τότε ο Λευῆς μεγάλην υποδοχὴν στο σπίτι του προς χάριν του Ἰησοῦ. Και πλήθος πολὺ ἀπὸ τελῶνας και ἄλλους, οι οποίοι εἶχαν παρακαθήσει μαζὴ των στο φάγητον.

Λουκ. 5,30 καὶ ἐγόγγυζον οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγοντες· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

Λουκ. 5,30 Και ἐγόγγυζον στους μαθητὰς του Χριστοῦ οι γραμματεῖς και οι Φαρισαῖοι λέγοντες· “διατί τρώγετε και πίνετε με τους τελῶνας και ἁμαρτωλοὺς;”

Λουκ. 5,31 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἱατροῦ, ἀλλ’ οἱ κακῶς ἔχοντες·

Λουκ. 5,31 Και ἀποκριθεὶς ο Ἰησοῦς τους εἶπε· “δεν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἱατρον οι υγιεῖς, ἀλλὰ οι πάσχοντες ἀπὸ ἀσθενείας.

Λουκ. 5,32 οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

Λουκ. 5,32 Δεν ἔχω ἐλθεῖ να καλέσω δικαίους η ἐκείνους που θεωροῦν τον εαυτὸν των δίκαιον, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν”.

Λουκ. 5,33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνὰ καὶ δεήσεις ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων, οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσιν;

Λουκ. 5,33 —Τότε ἐκεῖνοι ἀπηλύθησαν ἄλλην ἐρώτησιν εἰς αὐτόν· “διατί οι μαθηταὶ του Ἰωάννου νηστεύουν συχνὰ και προσεύχονται,

ὥπως ἐπίσης και οἱ μαθηταὶ τῶν Φαρισαίων, οἱ δὲ ἰδικοὶ σου μαθηταὶ και τρώγουν και πίνουν;”

Λουκ. 5,34

ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ’ αὐτῶν ἐστὶ, ποιῆσαι νηστεύειν;

Λουκ. 5,34

Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε· “μήπως ἠμπορεῖτε νὰ ἐπιβάλετε νηστείαν στοὺς φίλους τοῦ νυμφίου, τοὺς προσκεκλημένους στον γάμον, καθ’ ὃν χρόνον ὁ νυμφίος εἶναι μαζὴ τῶν; (Εἰς τὴν χαρὰν δὲ νηστεύουν οἱ ἄνθρωποι. Εφ’ ὅσον δὲ ἐγὼ ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας εἶμαι τῶρα μαζὴ με τοὺς μαθητάς μου δὲν εἶναι νοητὸν νὰ πενθοῦν και νὰ νηστεύουν).

Λουκ. 5,35

ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ’ αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

Λουκ. 5,35

Θὰ ἐλθουν ὁμῶς ἡμέραι, ὅταν θα ἀποσπάσουν βιαίως ἐκ μέσου αὐτῶν τὸν νυμφίον και τότε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας θα νηστεύσουν και θα πενθήσουν”. (Ὑννοῦσε τὴν σταύρωσίν του, ἡ ὁποία θα ἐγέμιζε ἀπὸ βαρὺ πένθος και ἰσχυράν θλίψιν τοὺς μαθητάς ὥπως και τὰς ἄλλας θλίψεις, τὰς ὁποίας κατόπιν θα ἐδοκίμαζαν αὐτοί).

Λουκ. 5,36

ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίσαι καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ τὸ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.

Λουκ. 5,36

Ἐλεγε δὲ πρὸς αὐτοὺς και μίαν παραβολὴν, ὅτι “κανεῖς δὲν βάζει μπάλωμα καινούργιο εἰς ρούχο παλαιόν, εἰ ὁμῶς και κάμη κάτι τέτοιο και τὸ καινούργιο ὑφασμα θα τὸ σχίσῃ ἀνωφελῶς, δια νὰ βγάλῃ τὸ μπάλωμα, ἀλλὰ και πρὸς τὸ παλαιὸν ἔνδυμα δὲν θα ταιριάζῃ τὸ καινούργιο μπάλωμα.

Λουκ. 5,37

καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκούς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκούς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται·

Λουκ. 5,37

Και κανένας δὲν βάζει μούστον εἰς παλαιούς ἀσκούς. Εἰάν

ὁμως και το κάμη, τότε ο μούστος επάνω εις την βράσιν του θα σπάση τους ασκούς, οπότε και αυτός θα χυθή και οι ασκοί θα χαθούν.

Λουκ. 5,38 **ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκούς καινούς βλητέον, καὶ ἀμφοτέροι συντηροῦνται.**

Λουκ. 5,38 **Αλλά πρέπει να βάζουν τον νέον οἶνον εις νέους ασκούς. (Οι Φαρισαῖοι και οι μαθηταὶ των εἶναι τα φθαρμένα ενδύματα, εἶναι οι παλαιοὶ ασκοί, ἔχουν παλαιάν νοοτροπίαν και απηρχαιωμένους τρόπους λατρείας και ζωῆς και δεν ημποροῦν να δεχθoύν την νέαν διδασκαλίαν. Οι μαθηταὶ μου, αγνοί, νέοι ἄνθρωποι, θα την δεχθoύν ευχαρίστως).**

Λουκ. 5,39 **καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιὸν εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· ὁ παλαιὸς χρηστότερός ἐστιν.**

Λουκ. 5,39 **Και κανεῖς, αφού πῆ παλαιὸν οἶνον, δεν θέλει αμέσως τον νέον. Διότι λέγει· ο παλαιὸς εἶναι καλύτερος. (Ἔτσι και οι συνιθισμένοι στους απηρχαιωμένους τύπους του παλαιοῦ Νομου, δεν ημποροῦν να ευχαριστηθoύν στο νέον πνεῦμα της ἰδικῆς μου διδασκαλίας)”.**

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 6

Λουκ. 6,1 **Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχους καὶ ἥσθιον ψώχοντες ταῖς χερσὶ.**

Λουκ. 6,1 **Κατὰ το δεῦτερον Σαββατον, ἔπειτα ἀπὸ το πρῶτον Σαββατον της εορτῆς του Πασχα, επερνούσε ο Ιησοῦς δια μέσου των σπαρμένων αγρῶν και οι μαθηταὶ ἔκοβαν τα στάχνα, τα ἔτριβον με τα χέρια των και ἔτρωγαν τους κόκκους.**

Λουκ. 6,2 **τινὲς δὲ τῶν Φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;**

- Λουκ. 6,2 Μερικοί δε από τους Φαρισαίους τους είπαν· “διατί κάνετε αυτό το οποίον, ως εργασία που είναι, δεν επιτρέπεται να το κάνετε κατά την ημέραν του Σαββάτου;”
- Λουκ. 6,3 καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαυῖδ ὁπότε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ’ αὐτοῦ ὄντες;
- Λουκ. 6,3 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· “δεν ἔχετε ἀναγνώσει οὔτε καν καὶ τοῦτο, πού εἶχε κάμει ὁ Δαυῖδ, ὅταν ἐπείνασε αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι πού ἦσαν μαζὴ του;
- Λουκ. 6,4 ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ’ αὐτοῦ, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς;
- Λουκ. 6,4 Ὅτι δηλαδὴ εἰσῆλθε στὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, ἔφαγε καὶ αὐτὸς καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκεῖνους πού εἶχε μαζὴ του; Αὐτοὺς δε τοὺς ἄρτους, ὅπως γνωρίζετε, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς φάγῃ κανεὶς ἄλλος, εἰ μὴ μόνο οἱ ἱερεῖς. (Καὶ ὁμῶς τὴν πράξιν αὐτὴν τοῦ Δαυῖδ, βαρυτέραν ἀπὸ αὐτὴν πού κάνουν τῶρα οἱ μαθηταὶ μου, οὔτε ὁ Θεὸς οὔτε καὶ σεῖς βέβαια τὴν καταδικάζετε)”.
- Λουκ. 6,5 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.
- Λουκ. 6,5 Καὶ ἔλεγεν ἐν συμπεράσματι εἰς αὐτοὺς, ὅτι “ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι Κύριος καὶ τοῦ Σαββάτου καὶ μετὰ τὴν θείαν τοῦ ἐξουσίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τροποποιῇ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὸν δεσμόν αὐτόν”.
- Λουκ. 6,6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.
- Λουκ. 6,6 Συνέβη δε καὶ κάποιον ἄλλο Σαββατὸν νὰ εἰσέλθῃ αὐτὸς εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ νὰ διδάσκῃ. Εὐρίσκετο δε ἐκεῖ καὶ ἓνας ἄνθρωπος, τοῦ οἴου το δέξι χεῖρ ἦτο ἀκίνητος καὶ ξηρόν.
- Λουκ. 6,7 παρετήρουν δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ

σαββάτῳ θεραπεύσει, ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

Λουκ. 6,7

Τον κατεσκόπευον δε οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἐὰν κατὰ τὸ Σαββάτον θὰ θεραπεύσῃ αὐτόν, δια νὰ εὕρουν αφορμὴ κατηγορίας ἐνάντιον του.

Λουκ. 6,8

αὐτὸς δὲ ἦδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· ἔγειρε καὶ στήθι εἰς τὸ μέσον· ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.

Λουκ. 6,8

Αὐτὸς δε ὡς παντογνώστης ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν καὶ εἶπε στον ἄνθρωπον, που εἶχε τὸ ξηρὸν χέρι· “σὴκω ὀρθὸς καὶ στάσου στὸ μέσον τῆς συναγωγῆς”. Εκείνος δε ἐσηκώθη καὶ ἐστάθη.

Λουκ. 6,9

εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτοὺς· ἐπερωτήσω ὑμᾶς τί ἔξεστι τοῖς σάββασιν, ἀγαθοποιῆσαι ἢ κακοποιῆσαι, ψυχὴν σῶσαι ἢ ἀποκτεῖναι;

Λουκ. 6,9

Εἶπε τότε πρὸς τοὺς Φαρισαίους ὁ Ἰησοῦς· “θὰ σὰς ἐρωτήσω, τι ἐπιτρέπεται νὰ κάμῃ κανεὶς τὰς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου· νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ἢ νὰ κάμῃ τὸ κακόν; Νὰ σώσῃ μίαν ζωὴν που κινδυνεύει ἢ νὰ ἀδιαφορήσῃ καὶ νὰ γίνῃ αἰτία τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀνθρώπου;”

Λουκ. 6,10

καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτοὺς εἶπεν αὐτῷ· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. ὁ δὲ ἐποίησε, καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὡς ἡ ἄλλη.

Λουκ. 6,10

Καὶ αφοῦ περιέφερε γύρω τὸ βλέμμα του πρὸς ὅλους (μήπως τυχὸν καὶ κανεὶς ἀπαντήσῃ) εἶπεν στον ἄνθρωπον ἐκεῖνον· ἀπλώσε τὸ χέρι σου”. Εκείνος ἔκαμε ὅ,τι του εἶπε ὁ Κύριος καὶ ἀμέσως τὸ χέρι του ἐγίνε ἐντελῶς υγιές, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο.

Λουκ. 6,11

αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας, καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.

Λουκ. 6,11

Αὐτοὶ δε ἐκυριεύθησαν ἀπὸ σκοτισμὸν τοῦ νου καὶ πώρῳσιν τῆς καρδίας καὶ συζητοῦσαν ἐντόνως μεταξὺ τους, τι θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν ἐνάντιον τοῦ Ἰησοῦ.

- Λουκ. 6,12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.
- Λουκ. 6,12 Κατὰ τας ἡμέρας δε αὐτὰς ἐβγήκεν ὁ Κύριος στο ὄρος να προσευχηθῇ καὶ διενυκτέρευσε προσευχόμενος πρὸς τὸν Θεόν.
- Λουκ. 6,13 καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε,
- Λουκ. 6,13 Καὶ ὅταν ἐγίνε ἡμέρα ἐκάλεσε κοντά του τοὺς μαθητὰς του καὶ ἐξέλεξε ἀπὸ αὐτοὺς δώδεκα, τοὺς οὗτοι ὠνόμασε καὶ Ἀποστόλους.
- Λουκ. 6,14 Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον,
- Λουκ. 6,14 Δηλαδή τὸν Σίμωνα, τὸν οὗτον ὠνόμασε Πέτρον, καὶ τὸν Ἀνδρέα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν Φίλιππον καὶ τὸν Βαρθολομαῖον,
- Λουκ. 6,15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτὴν,
- Λουκ. 6,15 τὸν Ματθαῖον καὶ τὸν Θωμᾶν, τὸν Ἰάκωβον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Σίμωνα τὸν ὀνομαζόμενον Ζηλωτὴν,
- Λουκ. 6,16 Ἰούδαν Ἰακώβου καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης,
- Λουκ. 6,16 Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ οὗτος κατόπιν ἐγένετο προδότης.
- Λουκ. 6,17 καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν,

- Λουκ. 6,17 Και όταν κατέβηκε μαζί με αυτούς από το όρος εστάθηκε εις τας υπωρείας του όρους, όπου ήρχιζε η πεδιάς. Και εκεί είχε συγκεντρωθή πλήθος από μαθητάς και λαός πολύς από όλην την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ και από τα παράλια Τυρου και Σιδώνος, οι οποίοι ήλθαν να τον ακούσουν και να θεραπευθούν από τας ασθενείας των.
- Λουκ. 6,18 καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο·
- Λουκ. 6,18 Εἶχαν ἔλθει δε ἐκεῖ και πολλοί, που εταλαιπωρούντο από ακάθαρτα πνεύματα και οι οποίοι με την δύναμιν του Χριστοῦ εθεραπεύοντο.
- Λουκ. 6,19 καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ᾗπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντας.
- Λουκ. 6,19 Και όλος ο λαός εξητούσε να τον εγγίση, διότι θεία δύναμις ἐβγαине από αυτόν και εθεράπευεν όλους, όσοι είχαν πίστιν εις αυτόν.
- Λουκ. 6,20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ἔλεγε· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- Λουκ. 6,20 Και αυτός, αφού εσήκωσε τα μάτια του προς τους μαθητάς, ἔλεγε· “μακάριοι εἰσθε σεις οι πτωχοί, που δεν ἔχετε δώσει την καρδιά σας εις τα πλούτη, αλλά στηρίζετε τας ελπίδας σας στον Θεόν, διότι ιδική σας είναι η βασιλεία του Θεοῦ.
- Λουκ. 6,21 μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε.
μακάριοι οἱ κλαῖοντες νῦν, ὅτι γελάσετε.
- Λουκ. 6,21 Μακάριοι εἰσθε σεις, που πεινάτε και στερεῖσθε, χωρίς να γογγύζετε, διότι θα χορτασθήτε με τας ανεκτιμήτους δωρεάς της βασιλείας των ουρανών. Μακάριοι εἰσθε σεις, που κλαίετε δια τας αμαρτήματά σας και δια τας άλλας θλίψεις, τας οποίας υπομένετε, διότι θα χαρήτε και θα γελάσετε.
- Λουκ. 6,22 μακάριοι ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ

ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Λουκ. 6,22 Μακάριοι εἰσθε ὅταν σας μισήσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν διακόψουν κάθε σχέσιν με σας καὶ σας απομονώσουν καὶ σας υβρίσουν καὶ διαβάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς πονηρὸν καὶ κακόν, κάμουν δε ὅλα αὐτά, διότι εἰσθε πιστοὶ μαθηταὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Λουκ. 6,23 χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποιοῦν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

Λουκ. 6,23 Χαρήτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, που θα υφίστασθε αὐτά καὶ σκιρτήσατε ἀπὸ τὴν μεγάλην χαρὰν. Διότι ἰδοὺ, ἡ ανταμοιβὴ σας θα εἶναι μεγάλη καὶ ἀνεκτίμητος στὸν οὐρανόν. Διότι τὰ ἴδια ἔκαναν οἱ πατέρες αὐτῶν καὶ στους προφῆτας, οἱ ὁποῖοι σήμερον τιμῶνται καὶ δοξάζονται στὸν οὐρανόν.

Λουκ. 6,24 πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις, ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν.

Λουκ. 6,24 Πλὴν αλλοίμονον εἰς σας τοὺς πλουσίους, που χρησιμοποιεῖτε τὸν πλούτον ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον διὰ τὴν ἰδικήν σας καλοπέρασιν καὶ ἀπόλαυσιν, διότι ἔχετε πλεον πᾶρει τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν χαρὰν ἀπὸ τοῦ πλούτου καὶ συνεπῶς δεν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ περιμένετε ἀμοιβὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 6,25 οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσετε. οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.

Λουκ. 6,25 Αλλοίμονον εἰς σας, που εἰσθε χορτασμένοι ἀπὸ τὰ υλικά ἀγαθὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις, διότι θα στερηθῆτε ἀπὸ τὰ ἀνεκτίμητα πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ θα πεινάσετε αἰωνίαν πείναν. Αλλοίμονον εἰς σας, που γελάτε καὶ διασκεδάζετε μετὰς ἀμαρτωλᾶς ἀπολαύσεις σας, διότι εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν θα πενθήσετε καὶ θα κλαύσετε πικρά.

- Λουκ. 6 ,26 οὐαὶ ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.
- Λουκ. 6,26 Ἀλλοίμονον, ὅταν σας επαινέσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ ὅλους θα τοὺς κολακεύετε, εἰς ὅλους θάλετε νὰ ἀρέσετε, με ὅλους θέλετε νὰ τὰ ἔχετε καλὰ, καταπατοῦντες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Τα ἴδια ἔκαναν (τέτοιους ἐπαίνους δηλαδὴ ἀπέδιδαν) στοὺς ψευδοπροφήτας καὶ οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Εβραίων.
- Λουκ. 6,27 Ἀλλὰ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς,
- Λουκ. 6,27 Ἀλλὰ εἰς σας, που με ἀκούτε με καλὴν διάθεσιν, λέγω καὶ τὰ ἐξῆς· Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς σας, ευεργετεῖτε ἐκείνους που σας μισοῦν,
- Λουκ. 6,28 εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.
- Λουκ. 6,28 εὐλογεῖτε ἐκείνους, που σας καταρώνται, προσεύχεσθε στὸν Θεόν δι' ἐκείνους, που σας δυσφημοῦν καὶ σας προβάλλουν καὶ σας βλάπτουν.
- Λουκ. 6,29 τῷ τύποντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα παρέχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσης.
- Λουκ. 6,29 Εἰς ἐκεῖνον που σε κτυπᾷ εἰς τὴν μίαν παρειάν, πρόσφερε καὶ τὴν ἄλλην νὰ κτυπήσῃ· καὶ ἐκεῖνον που θέλει νὰ σου ἀρπάσῃ τὸ ἐπανωφόρι, μὴ τὸν ἐμποδίσῃς νὰ σου πάρῃ καὶ τὸν χιτῶνα.
- Λουκ. 6,30 παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει.
- Λουκ. 6,30 Σε καθένα που σου ζητεῖ δίδε του με εὐκρινὴ ἀγάπην καὶ διάκρισιν καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον που διὰ τῆς βίας σου ἀρπάζει τὰ ἰδικά σου, μὴ ἀπαιτεῖς καὶ μὴ ἀνοίγεις δικαστικούς ἀγῶνας διὰ νὰ τὰ ξαναπάρῃς.

- Λουκ. 6,31 καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.
- Λουκ. 6,31 Καὶ ὅπως θέλετε νὰ κάνουν καὶ νὰ συμπεριφέρονται ἀπέναντι σας οἱ ἄνθρωποι, ἐτσι καὶ σεις νὰ πράττετε καὶ νὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτοὺς.
- Λουκ. 6,32 καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι.
- Λουκ. 6,32 Εἰν ἀγαπάτε μόνον αὐτοὺς πὺ σας αγαπούν, ποῖα χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμοιβή σας ἀξίζει; Διότι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ αγαπούν ἐκείνους πὺ τους αγαπούν.
- Λουκ. 6,33 καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι.
- Λουκ. 6,33 Καὶ εἰν κάνετε τὸ καλὸν εἰς ἐκείνους μόνον πὺ σας ευεργετούν, ποῖα ἀνταμοιβή ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ σας ἀνήκει; Διότι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸ ἴδιον κάμνουν.
- Λουκ. 6,34 καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανεῖζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα.
- Λουκ. 6,34 Καὶ εἰν δανεῖζετε εἰς ἐκείνους, ἀπὸ τους οἱοῖους περιμένετε νὰ πάρετε πίσω τὰ δανεικά, ποῖα ευμένεια καὶ ἀνταπόδοσις ἀπὸ τον Θεόν σας ἀρμόζει; Διότι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ δανεῖζουν τους ἀμαρτωλοὺς, διὰ νὰ λάβουν ἀπὸ αὐτοὺς οἱοῖας ἐξυπηρετήσεις εἰς τὴν ἀνάγκην των.
- Λουκ. 6,35 πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστὸς ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς.
- Λουκ. 6,35 Ἀλλὰ σεις νὰ αγαπάτε τους ἐχθροὺς σας, νὰ ευργετήτε καὶ νὰ δανεῖζετε, χωρὶς νὰ ἀποβλέπετε εἰς καμμίαν ἀνταπόδοσιν καὶ θα εἶναι ὁ μισθὸς σας πολὺς καὶ θα εἰσθε εἰς τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν παιδιά τοῦ Ὑψίστου, διότι

και αυτός είναι αγαθός και ευργετικός και προς αυτούς
ακόμη τους αχαρίστους και πονηρούς.

Λουκ. 6,36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν
οἰκτίρμων ἐστί.

Λουκ. 6,36 Γινεσθε λοιπὸν εὐσπλαγχοι στους γύρω σας ανθρώπους,
ὅπως και ο Πατήρ σας είναι πολyeὐσπλαγχνος προς ὅλους.

Λουκ. 6,37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ
οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε·

Λουκ. 6,37 Και μη κατακρίνετε και δεν θα κατακριθῆτε· μη
καταδικάζετε τον πλησίον και δεν θα καταδικασθῆτε·
συγχωρεῖτε τους ἄλλους και θα συγχωρηθῆτε.

Λουκ. 6,38 δίδετε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλόν, πεπιεσμένον
καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς
τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε,
ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

Λουκ. 6,38 Διδετε με προθυμίαν εις εκείνους που ἔχουν ἀνάγκη, και
θα δοθῇ εις σας εκ μέρους του Θεοῦ. Δοχεῖον καλὸν που το
χρησιμοποιοῦν ως μέτρον, γεμάτον ἕως επάνω,
στοιβαγμένον δοχεῖον ἀπὸ το οποίον θα ξεχειλίσῃ το καλὸν
περιεχόμενόν του, θα δώσουν εις σας. Διότι με το μέτρον
και την διάθεσίν που προσφέρετε τας ευργεσίας σας στους
ἄλλους, με το ἴδιον μέτρον θα ανταποδοθῇ και εις σας ἀπὸ
τον Θεόν”.

Λουκ. 6,39 Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· μήτι δύναται τυφλὸς
τυφλὸν ὀδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον
πεσοῦνται;

Λουκ. 6,39 Εἶπε δε και μίαν παραβολὴν εις αυτούς· “μήπως ημπορεῖ
ένας τυφλὸς να οδηγή ἄλλον τυφλόν; Δεν θα πέσουν και οι
δύο εις λάκκον; Πως είναι δυνατόν σεις, αμαρτωλοί και
ἀδύνατοι καθὼς εἰσθε, να κρίνετε ἄλλους και να
καθοδηγήτε ἄλλους;

Λουκ. 6,40 οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ·

κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ.

Λουκ. 6,40

Δεν υπάρχει μαθητὴς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, ἐφ' ὅσον θα εξακολουθῇ νὰ εἶναι μαθητὴς αὐτοῦ. Εκείνος δε πὺν θα ἀκούσῃ ὅλα ὅσα ἔχει νὰ τὸν διδάξῃ ὁ διδάσκαλος, θα καταρτισθῇ τὸ πολὺ τόσον ὅσον καὶ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Ἐάν δε ὁ διδάσκαλος εἶναι ἀμόρφωτος καὶ τυφλός, ὁμοίον τὸυ θα ἀναδείξῃ καὶ τὸν μαθητήν.

Λουκ. 6,41

Τὶ δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;

Λουκ. 6,41

Διατί βλέπεις με προσοχὴν τὸ ἀχυράκι, πὺν εἶναι στὸν ὀφθαλμόν του ἀδελφοῦ σου, ἐνῶ τὸ δοκάρι πὺν εἶναι στὸ μάτι σου, δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσαι;

Λουκ. 6,42

Ἥ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου, ἀδελφέ, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου, αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; ὕποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Λουκ. 6,42

Ἡ πὺς ἡμπορεῖς νὰ λέγῃς στὸν ἀδελφόν σου· ἀδελφέ, ἄφησε νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μάτι σου τὸ ἀχυράκι καθ' ὃν χρόνον συ δὲν βλέπστο δοκάρι, πὺν εἶναι στὸ μάτι σου; (Πὺς τολμάς νὰ κάμῃς ἐλέγχους καὶ ὑποδείξεις, τάχα πρὸς διώρθωσιν, στὸν ἀδελφόν σου, ἐνῶ συ παρῡσιάζεις βαρύτερα σφάλματα καὶ ἐλαττώματα;)

Λουκ. 6,43

οὐ γάρ ἐστι δένδρον καλὸν ποιοῦν καρπὸν σαπρὸν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν ποιοῦν καρπὸν καλόν·

Λουκ. 6,43

Διότι δὲν ὑπάρχει δένδρον καλόν, πὺν νὰ κἀνῃ ἀχρήστους καὶ ἐπιβλαβεῖς καρπούς οὔτε δένδρον σάπιο, πὺν νὰ κἀνῃ καρπὸν καλόν. (Ἀνθρώπος τὸυ ὁποῖου τὰ ἔργα εἶναι κακά, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιδιώξῃ με ἀγαθὴν διάθεσιν καὶ νὰ προσφέρῃ καλὸν στους ἄλλους).

- Λουκ. 6,44 ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται.
οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου
τρυγῶσι σταφυλήν.
- Λουκ. 6,44 Καθε δένδρον, αν εἶναι καλόν η κακόν, γνωρίζεται ἀπὸ τον
καρπὸν του. Διότι δεν μαζεύουν ἀπὸ ἀγκάθια σῦκα, οὔτε
και τρυγοῦν ἀπὸ βάτον σταφύλι.
- Λουκ. 6,45 ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς
καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν, καὶ ὁ πονηρὸς
ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας
αὐτοῦ προφέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ
περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.
- Λουκ. 6,45 Ο ἀγαθὸς ἄνθρωπος βγάζει ἀπὸ τον ἀγαθὸν θησαυρόν της
καρδίας του πάντοτε το ἀγαθόν, και ο πονηρὸς ἄνθρωπος
ἀπὸ τον κακὸν θησαυρόν της καρδίας του βγάζει τον κακὸν
και φαῦλον. Διότι το στόμα λαλεῖ ἀπὸ το περίσσευμα, που
ξεχύνεται ἀπὸ την καρδίαν (Μονον ο ἀγαθὸς ἄνθρωπος
ἡμπορεῖ να υποδεικνύη το ἀγαθόν και να γίνη ο καλὸς
οδηγὸς των πλανωμένων).
- Λουκ. 6,46 Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε Κύριε, καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;
- Λουκ. 6,46 Διατί δε με καλεῖτε, Κυριε, Κυριε, και δεν πράττετε αὐτά
που λέγω; Διατί ἄλλα ομολογεῖτε με το στόμα, και ἄλλα
παρουσιάζεται με τα ἔργα σας;
- Λουκ. 6,47 πᾶς ὁ ἐρχόμενος πρὸς με καὶ ἀκούων μου τῶν λόγων
καὶ ποιῶν αὐτούς, ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος·
- Λουκ. 6,47 Καθένας που ἐρχεται κοντά μου και ἀκούει το λόγιά μου και
τηρεῖ αὐτά, θα σας δείξω ἐγὼ με τι εἶναι ὅμοιος.
- Λουκ. 6,48 ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς καὶ
ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν·
πλημμύρας δὲ γενομένης προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ
οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν·
τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.
- Λουκ. 6,48 Εἶναι ὅμοιος με συνέτον ἄνθρωπον, που κτίζει σπῖτι και ο

οποῖος ἐσκαψε και επροχώρησε βαθειά και ἔβαλε θεμέλιον εἰς βράχον. Οταν δε ἐγινε πλημμύρα, ἔπεσε ορμητικά το ποτάμι στο σπίτι εκείνο και δεν ημπούρεσε να το κλονίση, διότι εἶχε θεμελιωθῇ ἐπάνω στον ασάλευτον βράχον.

Λουκ. 6,49

ὁ δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας ὅμοιός ἐστιν ἄνθρωπος οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ἥ προσέρρηξεν ὁ ποταμός, καὶ εὐθύς ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ρῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

Λουκ. 6,49

Αὐτός δε που ἤκουσε τα λόγια μου και δεν τα εφήρμοσε, εἶναι ὅμοιος με ασύνετον ἄνθρωπον, που οικοδόμησε το σπίτι του στο χώμα, χωρὶς θεμέλιον. Εἰς αὐτό εχτύπησε ορμητικά το ποτάμι και αμέσως εκρημνίσθη και ἐγινε ρῆγμα μεγάλο και ανεπανώρθοτον στο σπίτι εκείνο. (Ο πιστός αντιμετωπίζει με σταθερότητα τους πειρασμούς και μένει ακλόνητος. Ο ολιγόπιστος παρασύρεται.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 7

Λουκ. 7,1

Ἐπεὶ δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ρήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοῦμ.

Λουκ. 7,1

Οταν δε ετελείωσε ο Κυριος ὅλα τα λόγια αὐτὰ προς το πλῆθος, που με προσοχὴν τον ἤκουε, εἰσῆλθε εἰς την Καπερναοῦμ.

Λουκ. 7,2

Ἐκατοντάρχου δὲ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων ἤμελλε τελευτᾶν, ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.

Λουκ. 7,2

Καποίου δε εκατοντάρχου ο δούλος ἦτο ασθενής πολὺ βαρεῖά και επρόκειτο να αποθάνη. Και ο δούλος αὐτός ἦτο δια την τιμιότητα και υπακοήν του πολὺ αγαπητός στον εκατόνταρχον.

Λουκ. 7,3

ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως

ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

Λουκ. 7,3

Όταν δε ο εκατόνταρχος ἐπληροφορήθηκε περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐστειλε πρὸς αὐτὸν μερικοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἐλθῇ καὶ σώσῃ τὸν δούλον του.

Λουκ. 7,4

οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξει τοῦτο.

Λουκ. 7,4

Αὐτοὶ δε, αφοῦ ἦλθαν στὸν Ἰησοῦν, τὸν παρακαλοῦσαν με θερμὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιμονὴν λέγοντες, ὅτι ἀξίζει ὁ εκατόνταρχος νὰ του κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν,

Λουκ. 7,5

ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ὠκοδόμησεν ἡμῖν.

Λουκ. 7,5

διότι ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας καὶ με ἰδικὰ τοῦ χρήματα ἐκτίσεν τὴν συναγωγὴν.

Λουκ. 7,6

ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ εκατόνταρχος φίλους λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλου· οὐ γὰρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·

Λουκ. 7,6

Ὁ δε Ἰησοῦς ἐπήγαινε μαζὴ με αὐτοὺς. Καὶ ὅταν ἐπλησίαζε στὸ σπίτι, ἐστειλε πρὸς αὐτὸν ὁ εκατόνταρχος μερικοὺς φίλους τοῦ καὶ τοῦ εἶπε· “Κυριε, μὴ ἐνοχλεῖσαι· διότι δὲν εἰμαι ἐγὼ ἄξιός νὰ εἰσέλθῃς κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μου.

Λουκ. 7,7

διὸ οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρὸς σε ἐλθεῖν· ἀλλ’ εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

Λουκ. 7,7

Δι’ αὐτὸ καὶ οὔτε τὸν ευατὸν μου ἐκρίνα ἄξιον νὰ ἐλθῶ πρὸς σε. Ἀλλὰ περὶ μόνον λόγον, δώσε προσταγὴν καὶ θα θεραπευθῇ ἀμέσως ὁ υπηρέτης μου.

Λουκ. 7,8

καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ’ ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποιήσον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

Λουκ. 7,8

Διότι καὶ ἐγὼ εἰμαι ἄνθρωπος, πού θέτω τὸν ευατὸν μου

κάτω από την εξουσίαν των ανωτέρων μου, έχω όμως και εγώ υπό την εξουσίαν μου στρατιώτας και λέγω στούτον, πήγαινε και πηγαίνει και στον άλλον, έλα και έρχεται και στον υπηρέτην μου, κάμε τούτο και το κάμνει. Πολύ περισσότερο ο ιδικός σου λόγος θα γίνη αμέσως έργον”.

Λουκ. 7,9

ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασεν αὐτόν, καὶ στραφεὶς τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὑρίσκω.

Λουκ. 7,9

Οταν ήκουσε αυτά ο Ιησούς, εθαύμασε τον εκατόνταρχον, και αφού εγύρισε προς τον λαόν, που ακολουθούσε, είπε· “σας λέγω ότι ούτε μεταξύ των Ισραηλιτών, που είναι παρασκευασμένοι από τον νόμον και τους προφήτας, δεν ευρήκα τόσον μεγάλην πίστιν”. (Αμέσως δε την στιγμήν εκείνην εθεράπευσε με την άπειρόν του δύναμιν τον δούλον, χωρίς να τον επισκεφθή στο σπίτι”.

Λουκ. 7,10

καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντες εἰς τὸν οἶκον εὑρίσκον τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντα.

Λουκ. 7,10

Και όταν οι απεσταλμένοι του εκατοντάρχου επέστρεψαν στο σπίτι, ευρήκαν τον ασθενή δούλον εντελώς υγιή.

Λουκ. 7,11

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς.

Λουκ. 7,11

Επειτα από αυτά, επήγαινε ο Ιησούς προς την πόλιν Ναϊν. Και μαζή του επήγαιναν αρκετοί μαθηταί του και λαός πολύς.

Λουκ. 7,12

ὥς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

Λουκ. 7,12

Μολις δε επλησίασε εις την πύλην της πόλεως και ιδού εγένετο η εκφορά ενός νεκρού, ο οποίος ήτο μονογενής υιός εις μητέρα χήραν και αποστράτευτον και πολύς λαός με πολλήν συμπάθειαν προς αυτήν παρακολουθούσε μαζή της

την κηδείαν.

Λουκ. 7,13 καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ’ αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖς·

Λουκ. 7,13 Καὶ ὅταν τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴν ευσπλαγχνίσθη καὶ τῆς εἶπε· “μὴ κλαίεις”.

Λουκ. 7,14 καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

Λουκ. 7,14 Καὶ αφοῦ ἐπλησίασε, ἤγγισε τὸ φέρετρον, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποῦ τὸ ἐκρατοῦσαν ἐσταμάτησαν, καὶ εἶπε· “νεανίσκε, εἰς σε λέγω· Σηκω”.

Λουκ. 7,15 καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Λουκ. 7,15 Καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ ἐκάθισε ὁ νεκρὸς καὶ ἤρχισε νὰ ομιλῇ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔδωκε αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα του.

Λουκ. 7,16 ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Λουκ. 7,16 Καὶ κατέλαβε φόβος ὅλους καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν λέγοντες ὅτι “προφήτης μέγας παρουσιάσθη μεταξύ μας καὶ ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπεσκέφθηκε τὸν λαὸν του”.

Λουκ. 7,17 καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ.

Λουκ. 7,17 Καὶ διεδόθη τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ νεκροῦ ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ εἰς τὰς πλησίον γειτονικὰς χώρας. (Ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς με ἓνα λόγον, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν καὶ χρονοτριβὴν ἀνέστησε τὸν νεκρόν).

Λουκ. 7,18 Καὶ ἀπήγγειλαν Ἰωάννη οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ πάντων τούτων.

Λουκ. 7,18 Καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου ἀνέφεραν στὸν Ἰωάννην, τὸν φυλακισμένον, ὅλα αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ θαύματα, ποῦ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

- Λουκ. 7,19 καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν λέγων· σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
- Λουκ. 7,19 Καὶ ὁ Ἰωάννης, αφοῦ ἐκάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν Ἰησοῦν λέγων· “σὺ εἶσαι ὁ Μεσσίας, πού τῶρα ἐρχεται, ἡ πρέπει νὰ περιμένωμεν κανέναν ἄλλον; (Καὶ ἔκαμε αὐτό ὁ Ἰωάννης διὰ νὰ θέσῃ εἰς ἐπαφὴν τοὺς μαθητάς του με τὸν Κυρίον καὶ τοὺς στηρίξῃ ἔτσι εἰς τὴν πίστιν).
- Λουκ. 7,20 παραγενόμενοι δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες εἶπον· Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀπέσταλκεν ἡμᾶς πρὸς σε λέγων· σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
- Λουκ. 7,20 Αφοῦ δὲ ἦλθαν πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ εἶπον· “ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς μας ἔστειλε εἰς σε, λέγων· Σὺ εἶσαι ὁ Μεσσίας πού ἐρχεται ἡ πρέπει νὰ περιμένωμεν ἄλλον;”
- Λουκ. 7,21 ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέπειν.
- Λουκ. 7,21 Κατὰ τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ ἀσθενείας καὶ ἀπὸ βασανιστικὰς παθήσεις καὶ ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα. Καὶ εἰς πολλοὺς τυφλοὺς ἐχάρισε τὸ φῶς τῶν.
- Λουκ. 7,22 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ὃ εἶδετε καὶ ἠκούσατε· τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·
- Λουκ. 7,22 Απεκρίθη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε· “πηγαίνετε καὶ ἀναφέρετε στὸν Ἰωάννην αὐτά, πού εἶδατε καὶ ἠκούσατε· ὅτι δηλαδὴ τυφλοὶ ξαναβλέπουν, χωλοὶ περιπατοῦν, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουν, νεκροὶ ἀνασταίνονται, πτωχοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἀκούουν καὶ δέχονται τὸ

- χαροποιόν μήνυμα της βασιλείας των ουρανών.
- Λουκ. 7,23 καὶ μακάριός ἐστιν ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.
- Λουκ. 7,23 Καὶ μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δεν θα κλονισθῇ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐξ αἰτίας τῆς πτωχῆς καὶ ταπεινῆς ἐμφανίσεώς μου”.
- Λουκ. 7,24 ἀπελθόντων δὲ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς ὄχλους περὶ Ἰωάννου· τί ἐξεληλύθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;
- Λουκ. 7,24 Οταν δε ανεχώρησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου, ἤρχισεν νὰ λέγῃ ὁ Κύριος εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ δια τὸν Ἰωάννην· “τι ἐβγήκατε εἰς τὴν ἔρημον νὰ ἰδῆτε; Καλάμι που το σαλεύει ἐδὼ κι’ ἐκεῖ ὁ ἀνεμος; Μήπως ἐβγήκατε νὰ ἰδῆτε κανένα ἄνθρωπον ἄστατον, που παρασύρεται ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου καὶ προσπαθεῖ νὰ συμφωνῇ με ὅλους; Ὁχι βέβαια.
- Λουκ. 7,25 ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἡμφιεσμένον; ἰδοὺ οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσὶν.
- Λουκ. 7,25 Ἀλλὰ τι ἐξήλθατε νὰ ἰδῆτε; Ἀνθρωπον κοσμικόν καὶ μαλθακόν, ἐνδεδυμένον μαλακά καὶ ἀκριβὰ φορέματα; Ἰδοὺ, αὐτοὶ που φοροῦν τὰ πολῦτιμα καὶ φανταχτερὰ ἐνδύματα καὶ ζοῦν μίαν τρυφηλὴν καὶ αμαρτωλὴν ζωὴν, μένουν εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα.
- Λουκ. 7,26 ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.
- Λουκ. 7,26 Ἀλλὰ τι ἐβγήκατε νὰ ἰδῆτε; Προφήτην; Βεβαίως, ναί· σὰς λέγω ὅτι αὐτός ἐστὶν πολὺ περισσότερον ἀπὸ προφήτης.
- Λουκ. 7,27 οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέγραπται, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου·
- Λουκ. 7,27 Αὐτός ἐστὶν, δια τὸν ὁποῖον ἔχει γραφῇ ἀπὸ τὸν προφήτην Μαλαχίαν· Ἰδοὺ ἐγὼ, λέγει ὁ Θεός, ἀποστέλλω τὸν

αγγελιοφόρον μου, ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος θα προετοιμάση έμπροσθέν σου τον δρόμον, θα προπαρασκευάση δηλαδή τας καρδίας των ανθρώπων να σε δεχθούν.

Λουκ. 7,28 λέγω γάρ ὑμῖν, μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδεὶς ἐστίν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μείζων αὐτοῦ ἐστί.

Λουκ. 7,28 Διότι σας λέγω, ότι μεταξύ των ανθρώπων τους οποίους έως τώρα εγέννησαν αι γυναίκες, κανείς δεν υπάρχει μεγαλύτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν. Αλλά πρέπει να ξέρετε και τούτο, ότι ο πλέον ταπεινός και άσημος πολίτης της βασιλείας του Θεού, το ελάχιστον μέλος της Εκκλησίας μου, είναι, ως προς την σωτηρίαν και τα θεία χαρίσματα, που θα παίρνη μέσα εις την Εκκλησίαν, ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν, ο οποίος δεν επήρε ακόμη τας ανεκτιμήτους αυτάς δωρεάς”.

Λουκ. 7,29 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκούσας καὶ οἱ τελῶναι ἐδικαίωσαν τὸν Θεόν, βαπτισθέντες τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·

Λουκ. 7,29 Και ὅλος ο λαὸς και αυτοὶ ἀκόμη οἱ τελῶναι, που εἶχαν ἀκούσει τον Ιωάννην, με το να βαπτισθoύν το βάπτισμα του Ιωάννου και να μετανοήσουν, ὅπως ἐκεῖνος εἶπεν, ἀπέδειξαν ὅτι σαφῶς και δικαίως ἐνήργησε ο Θεός.

Λουκ. 7,30 οἱ δὲ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομικοὶ τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ ἠθέτησαν εἰς ἑαυτούς, μὴ βαπτισθέντες ὑπ’ αὐτοῦ.

Λουκ. 7,30 Ἀντιθέτως δε οἱ Φαρισαῖοι και οἱ νομικοί, που εθεωροῦντο ἐνάρετοι και γνῶσται της Ἀγίας Γραφῆς, ἀπέδειξαν δια τον εαυτὸν των μάταιον και ἀνωφελές το σχέδιον του Θεοῦ προς σωτηρίαν του ἀνθρώπου. Εθεώρησαν ματαίαν την αποστολήν του Προδρόμου, αφού οὔτε το κήρυγμα οὔτε το βάπτισμά του ἐδέχθησαν.

Λουκ. 7,31 Τίτι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ τίτι εἰσὶν ὅμοιοι;

Λουκ. 7,31 “Με τι λοιπόν να παρομοιάσω τους ἀνθρώπους της γενεᾶς

- αυτῆς; Με ποιόν εἶναι ὅμοιοι;
- Λουκ. 7,32 ὅμοιοί εἰσι παιδίοις τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις καὶ προσφωνοῦσιν ἀλλήλοις καὶ λέγουσιν· ἡυλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὥρχήσασθε, ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκλαύσατε.
- Λουκ. 7,32 Ομοιάζουν με ἀτακτα ἀργόσχολα παιδιά, που κάθονται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ φωνάζουν μεταξύ των καὶ λέγουν· Σας ἐπαίξαμεν με τὸν αὐλὸν χαρούμενους σκοποῦς καὶ δεν εχορέψατε, σας ἐτραγουδήσαμε μοιρολόγια καὶ δεν ἐκλάπατε. Οὔτε με τὸ ἓνα οὔτε με τὸ ἄλλο δεν σας ικανοποιήσαμεν.
- Λουκ. 7,33 ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης ὁ βαπτιστῆς μήτε ἄρτον ἐσθίων μήτε οἶνον πίνων, καὶ λέγετε· δαιμόνιον ἔχει.
- Λουκ. 7,33 Ἐτσι καὶ σεις που δεν πιστεύετε. Διότι ἦλθεν ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστῆς, ὁ ὁποῖος, νηστευτῆς καὶ ἀσκητῆς καθὼς ἦτο, οὔτε ψωμί ἐτρώγε οὔτε κρασί ἐπινε, καὶ λέγετε· Ἐχει δαιμόνιον.
- Λουκ. 7,34 ἐλήλυθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων, καὶ λέγετε· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.
- Λουκ. 7,34 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τρώγει καὶ πίνει, ὅπως κάθε κοινωνικὸς καὶ συνετὸς ἄνθρωπος, καὶ λέγετε· Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.
- Λουκ. 7,35 καὶ ἐδίκαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων.
- Λουκ. 7,35 Καὶ ἔτσι ἡ θεία σοφία ἐθαυμάσθη ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς ὡς δικαία, διότι ὀρθῶς εἰς κάθε περίστασιν ἐνεργεῖ, χρησιμοποιοῦσα τὰς ἀρίστας καὶ δικαιολόγους μεθόδους διὰ τὴν σωτηρίαν των ἀνθρώπων”.
- Λουκ. 7,36 Ἦρῶτα δὲ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ’ αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη.

- Λουκ. 7,36 Τον παρακαλούσε δε κάποιος από τους Φαρισαίους να φάγη μαζί του. Και αφού εισήλθεν στο σπίτι του Φαρισαίου, εξηπλώθη, κατά συνήθειαν που επικρατούσε τότε, πλησίον της τραπέζης του φαγητού.
- Λουκ. 7,37 καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει ἣτις ἦν ἀμαρτωλός, καὶ ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου
- Λουκ. 7,37 Καὶ ἰδοὺ μία γυναῖκα της πόλεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτο ἀμαρτωλή, ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Ἰησοῦς τρώγει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου, ἔφερε ἓνα ἀλαβάστρινον δοχεῖον γεμάτο μύρον.
- Λουκ. 7,38 καὶ στᾶσα ὀπίσω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ.
- Λουκ. 7,38 Καὶ αφού ἐστάθη πίσω, πλησίον στους πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἤρχισεν νὰ βρέχη τοὺς πόδας τοῦ με τὰ δάκρυά της, καὶ νὰ τοὺς σπογγίζῃ με τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της. Συγρόνως δὲ ἐφιλοῦσε συνεχῶς με βαθεῖαν εὐλάβειαν τοὺς πόδας τοῦ καὶ τοὺς ἤλειφε με μύρον.
- Λουκ. 7,39 ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ ἣτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἀμαρτωλός ἐστι.
- Λουκ. 7,39 Ὅταν δὲ ὁ Φαρισαῖος, ποὺ τὸν εἶχε καλέσει στο γεῦμα, εἶδε τὸ γεγονὸς αὐτό, εἶπε μέσα τοῦ· Ἐὰν αὐτὸς ἦτο προφήτης, θα ἐγνώριζε ποίας διαγωγῆς εἶναι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸν ἐγγίζει, θα ἐγνώριζε δηλαδὴ ὅτι εἶναι ἀμαρτωλή.
- Λουκ. 7,40 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν, ὁ δὲ φησι· διδάσκαλε, εἰπέ.
- Λουκ. 7,40 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπαντῶν στους διαλογισμοὺς αὐτοῦ τοῦ Σιμωνος εἶπε· “Σίμων, ἔχω κάτι νὰ σου πῶ”. Εκείνος δὲ εἶπε· “διδάσκαλε, λέγε”.

- Λουκ. 7,41 δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι. ὁ εἷς ὥφειλε
δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πενήκοντα.
- Λουκ. 7,41 “Ἦσαν δύο χρεωφειλέται πρὸς κάποιον δανειστήν. Ὁ ἓνας
τοῦ εχρεωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια ὁ δὲ ἄλλος πενήντα.
- Λουκ. 7,42 μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις
ἐχαρίσατο· τίς οὖν αὐτῶν, εἶπέ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;
- Λουκ. 7,42 Επειδὴ δὲ δεν εἶχαν αὐτοὶ νὰ ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, ὁ
δανειστής το ἐχάρισε καὶ στοὺς δύο. Πες μου. ποιὸς ἀπὸ
τοὺς δύο θὰ τον ἀγαπήσῃ περισσότερο;”
- Λουκ. 7,43 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπεν· ὑπολαμβάνω ὅτι ὦ τὸ
πλεῖον ἐχαρίσατο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ὀρθῶς ἔκρινας.
- Λουκ. 7,43 Απεκρίθη δὲ ὁ Σίμων καὶ εἶπε· νομίζω, ὅτι ἐκεῖνος στὸν
οποῖον ἐχάρισε τὸ μεγαλύτερον χρέος”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ
εἶπε· “ὀρθή ἐστὶν ἡ κρίσις σου”.
- Λουκ. 7,44 καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τῷ Σίμωνι ἔφη· βλέπεις
ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσῆλθὸν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ
ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν
ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτῆς ἐξέμαξε.
- Λουκ. 7,44 Καὶ αφοῦ ἐγύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶπε στὸν Σίμωνα·
“βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἠλθα στὸ σπίτι σου καὶ δεν
μου ἔδωσες νερό νὰ δια τὸ πλῦσιμο των ποδιῶν μου. Αὕτη
ὅμως ἔβρεξε τὰ πόδια μου με τὰ δάκρυα τῆς καὶ τὰ
εσπόγγισε με τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς.
- Λουκ. 7,45 φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ ἀφ’ ἧς εἰσῆλθεν οὐ
διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας.
- Λουκ. 7,45 Σὺ δεν μου ἔδωσες φίλημα, ὅπως συνηθίζουν δια τὸν κάθε
φιλοξενούμενον· αὕτη δὲ ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ ἐμπήκε στὸ
σπίτι, δεν ἔπαυσε με πολλὴν εὐλάβειαν νὰ καταφιλή τοὺς
πόδας μου.
- Λουκ. 7,46 ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρω
ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.

- Λουκ. 7,46 Συ δεν μου άλειψες την κεφαλήν ούτε με απλό λάδι. Αυτή δε μου άλειψε τους πόδας με πανάκριβο μύρον.
- Λουκ. 7,47 οὐ χάριν λέγω σοι, άφένονται αἱ άμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ· ὥ δὲ ὀλίγον άφίεται, ὀλίγον άγαπᾷ.
- Λουκ. 7,47 Ενεκα δε τούτου ακριβῶς σου λέγω ὅτι εἶναι συγχωρημέναι αἱ πολλαί αὐτῆς αμαρτίαι, διότι ηγάπησε πολὺ ἐμέ τον Λυτρωτήν, και ἐπόθησε βαθύτατα την λύτρωσίν της. Εκείνος δε που νομίζει ὅτι ὀλίγον χρέος ἔχει ἀπέναντι του Θεοῦ, ὀλίγον αγαπά”.
- Λουκ. 7,48 εἶπε δὲ αὐτῇ· άφένονται σου αἱ άμαρτίαι.
- Λουκ. 7,48 Εἶπε δε προς αὐτήν ο Ιησοῦς· “εἶναι συγχωρημέναι αἱ αμαρτίαι σου”
- Λουκ. 7,49 καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ άμαρτίας άφήσιν;
- Λουκ. 7,49 Και αυτοί, που παρεκάθηντο μαζί του στο τραπέζι ἤρχισαν να σκέπτωνται και να λέγουν ἀπό μέσα των· “ποιός εἶναι αὐτός, ο οποίος και αμαρτίας ἀκόμη συγχωρεῖ;”
- Λουκ. 7,50 εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.
- Λουκ. 7,50 Εἶπε δε προς την γυναῖκα ο Ιησοῦς· “ἡ πίστις σου σε ἔχει σώσει· πῆγαινε με ειρηνική και καθαράν την καρδίαν σου στον δρόμον της ειρήνης”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 8

- Λουκ. 8,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ,
- Λουκ. 8,1 Κατὰ τον χρόνον που ἀκολούθησε, ἐπερνούσε ο Κυριος την μίαν μετὰ την ἄλλην, κάθε πόλιν και χωρίον και ἐκήρυττε

- και ἐδίδασκε το χαρμόσουνον ἄγγελμα της βασιλείας του Θεοῦ. Μαζή δε με αὐτόν ἦσαν και οι δώδεκα μαθηταί, καὶ γυναῖκές τινες αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει,
- Λουκ. 8,2 και μερικαὶ γυναῖκες αι οποιαι είχαν θεραπευθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ νόσους και βασανιστικὲς παθήσεις και ἀπὸ πνεύματα πονηρά και ἀπὸ ἀσθενείας η Μαρία, η οποιᾶ ἐλέγετο Μαγδαληνή και ἀπὸ την οποιαν είχαν ἐκδιωχθῇ με την δύναμιν του Κυρίου ἐπτά δαιμόνια
- Λουκ. 8,3 καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σουσάννα καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.
- Λουκ. 8,3 και η Ιωάννα, σύζυγος του Χουζά, ο οποίος ἦτο οικονομικός διαχειριστὴς του Ἡρώδου και η Σουσάννα και ἄλλαι πολλαί, αι οποιαι υπηρετούσαν αὐτόν και προσέφεραν δια την συντήρησιν αὐτοῦ και των Ἀποστόλων ἀπὸ τα ὑπάρχοντά των.
- Λουκ. 8,4 Συνιόντος δὲ ὄχλου πολλοῦ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτόν εἶπε διὰ παραβολῆς·
- Λουκ. 8,4 Ἐνὼ δε εμαζεύετο πολὺς λαὸς και ἀπὸ κάθε πόλιν ἤρχοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν ο Κυριος διδασκαλίαν με παραβολήν.
- Λουκ. 8,5 ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν αὐτόν ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό·
- Λουκ. 8,5 “Ἐβγήκε ο σπορεὺς στο χωράφι, δια να σπείρῃ τον σπόρον του. Και καθὼς αὐτὸς ἐσπερνε, ἄλλο μεν μέρος του σπόρου ἔπεσε κοντὰ στον δρόμον, κατεπατήθη ἀπὸ τους διαβάτας και τα πτηνὰ του ουρανοῦ το κατέφαγαν.
- Λουκ. 8,6 καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη

διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·

Λουκ. 8,6 Και ἄλλο ἔπεσε εἰς τὴν πετρώδη γῆν καὶ αφοῦ ἐφύτρωσε, ἐξηράνθη, διότι δὲν εἶχε υγρασίαν.

Λουκ. 8,7 καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό.

Λουκ. 8,7 Και ἄλλο ἔπεσε ἀνάμεσα εἰς ἀγκάθια καὶ καθὼς ἐβλάστησαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὰ ἀγκάθια, τὸ ἐπνίξαν ἐντελῶς.

Λουκ. 8,8 καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Λουκ. 8,8 Και ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν εὐφορον καὶ καλὴν γῆν καὶ αφοῦ ἐφύτρωσε, ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλάσιον”. Ἐνῶ δε ἔλεγε αὐτά, εἶπε με φωνὴν μεγάλην· “Ἐκεῖνος που ἔχει αὐτιά πνευματικά, δια να ἀκούῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, ας ἀκούῃ αὐτά που ἐγὼ διδάσκω”.

Λουκ. 8,9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη;

Λουκ. 8,9 Τον ἐρωτοῦσαν δε οἱ μαθηταὶ τοῦ λέγοντες· “ποιό εἶναι τὸ νόημα αὐτῆς τῆς παραβολῆς;”

Λουκ. 8,10 ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.

Λουκ. 8,10 Αὐτός δε εἶπεν· “εἰς σας που ἔχετε ἀγαθὴν διάθεσιν, ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεόν τὸ προνόμιον καὶ ἡ χάρις να γνωρίζετε τὰς μυστηριώδεις ἀληθείας τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τους ἄλλους δε (ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἀγαθὴν διάθεσιν καὶ ἐνδιαφέρον να ἀκούσουν καὶ δεχθὺν τὴν ἀλήθειαν καὶ δια να τους προφυλάξω ἀπὸ τὴν μεγάλη εὐθύνην, που θα εἶχαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀν ἐκαταλάβαιναν καὶ περιφρονούσαν τὰς θείας ἀληθείας) τους διδάσκω με παραβολάς, ὥστε, ἐνῶ βλέπουν να μὴ ἡμποροῦν να εἰσχωρήσουν στο βαθύτερον

νόημα, και ενώ ακούουν να μη ημπορούν να ενοήσουν την αλήθειαν.

Λουκ. 8,11 ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·

Λουκ. 8,11 Το νόημα δε της παραβολῆς αὐτῆς εἶναι το εξῆς· Ο σπόρος συμβολίζει τον λόγον του Θεοῦ.

Λουκ. 8,12 οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.

Λουκ. 8,12 Εκείνοι δε που ομοιάζουν προς το ἔδαφος κοντά στον δρόμον, εἶναι ὅσοι ἤκουσαν και δεν επρόσεξαν τον λόγον του Θεοῦ. Επειτα ἔρχεται ο διάβολος και παίρνει τον λόγον ἀπὸ την καρδία των, δια να μην πιστεύσουν και σωθοῦν.

Λουκ. 8,13 οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.

Λουκ. 8,13 Εκείνοι δε που συμβολίζονται με την πετρώδη γην, εἶναι ὅσοι ὅταν ακούσουν δέχονται με χαρὰν τον λόγον του Θεοῦ, δεν ἔχουν ὁμως βαθειές ρίζες εις την καρδία των και δι' αὐτό ὀλίγον καιρὸν πιστεύουν και εις εποχὴν πειρασμοῦ απομακρύνονται ἀπὸ την πίστιν.

Λουκ. 8,14 τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.

Λουκ. 8,14 Το δε μέρος του σπόρου, που ἔπεσε εις τα ἀγκάθια, συμβολίζει εκείνους οι οποίοι, ὅταν ἤκουσαν τον λόγον του Θεοῦ, τον εδέχθησαν και επροσπάθησαν να τον τηρήσουν με κάποιαν προθυμίαν, ἀλλὰ πνίγονται ἀπὸ αγωνιώδεις φροντίδας δια την ἀπόκτησιν πλούτου και ἀπὸ τας υλιστικὰς ἀπολαύσεις της ζωῆς αὐτῆς, και ἔτσι δεν προχωροῦν μέχρι τέλους, ὥστε να ἔχουν καλοῦς και

μονίμους καρπούς.

Λουκ. 8,15 τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Λουκ. 8,15 Το δε μέρος του σπόρου, που εσπάρθηκε εις την εύφορον γην, συμβολίζει τους καλοπροαιρέτους ανθρώπους, οι οποίοι με καλήν και αγαθήν καρδίαν, αφού ήκουσαν τον λόγον του Θεού, τον κρατούν με προσοχήν και ευλάβειαν μέσα των και έχουν ως καρπούς τα έργα της αρετής μαζί με την υπομονήν, την οποίαν θα δεικνύουν εις διαφόρους θλίψεις και περιπετείας.

Λουκ. 8,16 Οὐδείς δὲ λύχνον ἄψας καλύπτει αὐτὸν σκεύει ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς.

Λουκ. 8,16 Κανείς δε, όταν ανάψη λύχνον, δεν τον σκεπάζει με δοχείον ούτε τον βάζει κάτω από το κρεβάτι, αλλά επάνω στον λυχνοστάτην, ώστε όσοι εισέρχονται να βλέπουν το φως. Και η διδασκαλία μου είναι φως επί την λυχνίαν, ώστε όσοι θέλουν να βλέπουν που και πως να προχωρούν.

Λουκ. 8,17 οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ.

Λουκ. 8,17 Δεν υπάρχει κρυπτόν, το οποίον δε θα γίνη φανερόν και μυστικόν, το οποίον δε θα γίνη γνωστόν και δε θα φανερωθῇ. Αυτό συμβαίνει και με την διδασκαλία μου, η οποία οπωσδήποτε θα γίνη γνωστή εις όλον τον κόσμον.

Λουκ. 8,18 βλέπετε οὖν πῶς ἀκούετε· ὃς γὰρ ἐὰν ἔχη, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ ὃς ἐὰν μὴ ἔχη, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

Λουκ. 8,18 Λοιπόν σεις, που σαν Απόστολοι της οικουμένης θα την διαδώσετε, προσέχετε πως την ακούετε. (Να την ακούετε με ακλόνητον πίστιν, δια να την κάμετε κτήμα σας). Διότι εις εκείνον που κατέχει την αλήθειαν, θα του δοθῇ

πλουσιωτέρα και καθαρωτέρα. Ενώ από εκείνον που από αδιαφορίαν δεν κατέχει την αλήθειαν, θα του αφαιρεθῇ και αυτό που νομίζει ότι έχει”.

Λουκ. 8,19 Παρεγένοντο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

Λουκ. 8,19 Ενώ δε ἐδίδασκε, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ἡ μητέρα του και οι νομιζόμενοι ἀδελφοί του και δεν ἠμποροῦσαν να τον πλησιάσουν, ἐνεκα του λαοῦ, που τον περιστοιχίζε.

Λουκ. 8,20 καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων· ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἐστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες.

Λουκ. 8,20 Και μερικοί ἀνήγγειλαν εἰς αὐτὸν ὅτι “ἡ μητέρα σου και οι ἀδελφοί σου στέκονται ἔξω και θέλουν να σε ἰδούν”.

Λουκ. 8,21 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

Λουκ. 8,21 Αυτός δε ἀπεκρίθη και τους εἶπε· “μητέρα μου και ἀδελφοί μου εἶναι αυτοί, οι οποίοι ἀκούουν τον λόγον του Θεοῦ και τον τηροῦν εἰς την ζωὴν των”.

Λουκ. 8,22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης· καὶ ἀνήχθησαν.

Λουκ. 8,22 Μιαν δε ἀπὸ τας ἡμέρας αὐτάς, ἐμπήκε ο Ἰησοὺς εἰς κάποιο πλοῖον μαζὴ με τους μαθητάς του και εἶπε εἰς αὐτούς· “ας περάσωμεν στο ἀπέναντι μέρος της λίμνης”. Και ἀνοίχθησας εἰς την λίμνην.

Λουκ. 8,23 πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε. καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην, καὶ συνεπληροῦντο καὶ ἐκινδύνευον.

Λουκ. 8,23 Ενώ δε αυτοί ἐπλεαν, ἀπεκοιμήθη· και κατέβη αἰφνιδίως ἀπὸ τα γύρω βουνά ἀνεμος σφοδρός, θύελλα μεγάλη εἰς την λίμνην. Κυματα δε μεγάλα ἐспаζαν στο πλοῖον και νερά

ολοένα περισσότερα εισωρούσαν εις αυτό, ώστε
εκινδύνευαν να πνιγούν.

Λουκ. 8,24 προσελθόντες δὲ διήγειραν αὐτὸν λέγοντες· ἐπιστάτα
ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα! ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ
ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος, καὶ ἐπαύσαντο, καὶ
ἐγένετο γαλήνη.

Λουκ. 8,24 Οἱ δε μαθηταὶ προσήλθον στον Ἰησοῦν, τον ἐξύπνησαν καὶ
του εἶπαν· “διδάσκαλε διδάσκαλε, χανόμεστέ!” Αὐτὸς δε
εσηκώθηκε, διέταξε τον ἀνεμον καὶ την θαλασσοταραχὴν,
καὶ ἐπαυσαν, καὶ ἐγένετο ἀμέσως γαλήνη.

Λουκ. 8,25 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ποῦ ἐστὶν ἡ πίστις ὑμῶν; φοβηθέντες δὲ
ἐθαύμασαν λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· τίς ἄρα οὗτός
ἐστὶν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ
ὑπακούουσιν αὐτῷ;

Λουκ. 8,25 Εἶπε δε εις αυτοῦς· “που εἶναι ἡ πίστις σας; Τόσα καὶ τόσα
θαύματα με εἶδατε νὰ κάμνω καὶ ἀκόμα δὲν ἐπιστέψατε με
ὅλην σας τὴν καρδιά εἰς ἐμέ;” Αὐτοὶ κατ' ἀρχὰς
ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φόβον καὶ δέος ἐμπρὸς εἰς τὴν δύναμιν
τοῦ Κυρίου, ἐπειτα δε ἀπὸ μέγαν θαυμασμόν καὶ ἔλεγον
μεταξὺ των, “ποιὸς ἀρὰ γε εἶναι αὐτός; Διότι διατάσσει τοὺς
ἀνέμους καὶ τὰ κύματα καὶ ὑπακούουν εἰς αὐτόν”!

Λουκ. 8,26 Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις
ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας.

Λουκ. 8,26 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἐπλευσαν καὶ ἀγκυροβόλησαν εἰς τὴν
χώραν των Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἀντίπερα ἀπὸ τὴν
Γαλιλαίαν.

Λουκ. 8,27 ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ
τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν,
καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν,
ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

Λουκ. 8,27 Ὅταν δε ὁ Ἰησοῦς ἐβγήκεν εἰς τὴν ξηρὰν, τον συνάντησεν
ἐνας ἄνθρωπος τῆς πόλεως ἐκείνης, ὁ ὁποῖος εἶχε μέσα του

δαιμόνια από πολλά χρόνια και δεν εφορούσε ένδυμα και δεν έμενε σε σπίτι, αλλά μέσα εις τα μνήματα.

Λουκ. 8,28 ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλη εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς.

Λουκ. 8,28 Οταν ὁμως εἶδε τον Ιησουν εκραύγασε δυνατά, ἔπεσεν εις τα πόδια του και με φωνήν μεγάλην εἶπε· “ποῖα σχέσις ὑπάρχει ανάμεσα εις ἐμέ και σε, Ιησοῦ, Υιέ του Θεοῦ του Υψίστου; Σε παρακαλῶ, μη με βασανίσῃς και μη με κλείσῃς ἀπὸ τώρα στον φρικτὸν Ἀδην”.

Λουκ. 8,29 παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

Λουκ. 8,29 Εἶπε δε αὐτὰ ο δαιμονιζόμενος, διότι ο Χριστὸς διέταξε το ἀκάθαρτον πνεῦμα να βγη και να φύγη ἀπὸ τον ἀνθρωπον, επειδὴ ἀπὸ πολλά χρόνια τον εἶχεν αρπάζει και κυριεύσει. Οι δε ἄλλοι ἀνθρωποι, ἔνεκα της αγριότητος αὐτοῦ, τον ἐδεναν με αλυσίδες και με ισχυρά δεσμὰ εις τα πόδια, δια να τον φυλάσσουν, ὥστε να μη επιτίθεται και κακοποιή τους ἄλλους. Ἀλλὰ αὐτὸς ἔσπαζε τα δεσμὰ και ὠδηγεῖτο βιαίως ἀπὸ τον δαίμονα εις ερημικοὺς τόπους.

Λουκ. 8,30 ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν·

Λουκ. 8,30 Τον ἐρώτησε δε ο Ιησοῦς, λέγων· “ποῖό εἶναι το ὄνομά σου;” Εκείνος δε ἀπήντησε· “λεγεὼν”. Διότι πολλά δαιμόνια εἶχαν εισέλθει στον ἀνθρωπον αὐτόν.

Λουκ. 8,31 καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.

Λουκ. 8,31 Και παρακαλοῦσαν τα δαιμόνια αὐτόν, να μη τα διατάξῃ

και πάνε εις τα τρίαβαθα του Αδου.

Λουκ. 8,32 ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

Λουκ. 8,32 Ἦτο δε εκεί μία αγέλη με πολλούς χοίρους, που έβοσκαν στο βουνό· και τον παρακαλούσαν τα δαιμόνια να τους δώση την άδειαν να μπουν εις εκείνους τους χοίρους. Και τους το επέτρεψεν ο Κυριος (διότι κατά λόγον δικαιοσύνης έπρεπε να τιμωρηθούν με την απώλειαν των χοίρων οι ιδιοκτήται των, επειδή τους έτρεφαν, μολονότι αυτό απηγορεύετο από τον μωσαϊκόν νόμον).

Λουκ. 8,33 ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη.

Λουκ. 8,33 Αφού δε εξήλθον τα δαιμόνια από τον άνθρωπον, εμπήκαν στους χοίρους και ώρμησε ασυγκράτητο όλο το καπάδι επάνω στον κρυμνόν, ερρίφθη από εκεί εις την θάλασσαν και επνίγησαν οι χοίροι.

Λουκ. 8,34 ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς.

Λουκ. 8,34 Όταν δε οι βοσκοί είδαν το γεγονός αυτό, έφυγαν και το ανήγγειλαν εις την πόλιν και εις όσους συναντούσαν, από αυτούς που έμεναν στους αγρούς.

Λουκ. 8,35 ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν.

Λουκ. 8,35 Εβγήκαν δε από την πόλιν οι άνθρωποι, δια να ίδουν αυτό που έγινε. Ηλθαν στον Ιησούν και είδαν τον άνθρωπον, από τον οποίον είχαν βγη τα δαιμόνια, να κάθεται κοντά εις τα πόδια του Ιησού, ντυμένος, ήρεμος και φρόνιμος, και εφοβήθησαν.

- Λουκ. 8,36 ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς.
- Λουκ. 8,36 Εἶχαν δε διηγηθῆ εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνοι που εἶδαν το γεγονός, πως ελευθερώθηκε ο δαιμονιζόμενος.
- Λουκ. 8,37 καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ’ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.
- Λουκ. 8,37 Και ὅλον το πλῆθος της περιοχῆς των Γαδαρηνῶν τον παρεκάλεσαν να φύγει ἀπὸ αὐτοὺς, διότι εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ μέγαν φόβον, δια την τιμωρίαν που τους ἐπεβλήθη. Ενοχοι δε και δι' ἄλλα καθὼς ἦσαν, εφοβούντο πολὺ και ἄλλας τιμωρίας. Ο δε Ἰησοῦς ἐμπήκε στο πλοῖον και ἐπέστρεψε.
- Λουκ. 8,38 ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ’ οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων·
- Λουκ. 8,38 Παρακαλοῦσε δε αὐτὸν ο ἄνθρωπος, ἀπὸ τον οποίον εἶχαν βγει τα δαιμόνια, να μένη μαζὴ του. Ο Ἰησοῦς ὁμως τον ἐστείλε εἰρηνικά εἰς την πόλιν του, λέγων·
- Λουκ. 8,39 ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. καὶ ἀπῆλθε καθ’ ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.
- Λουκ. 8,39 “γύρισε στο σπίτι σου και να διηγῆσαι ὅσα ἐκαμε εἰς σε ο Θεός”. Και ἐκεῖνος ἐφυγε και διαλαλοῦσε εἰς ὅλην την πόλιν, ὅσα ο Ἰησοῦς ἐκαμε εἰς αὐτόν.
- Λουκ. 8,40 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν.
- Λουκ. 8,40 Οταν δε ἐπέστρεψε ο Ἰησοῦς, τον υπεδέχθη με ενθουσιασμόν ο λαός, διότι ὅλοι τον ἐπερίμεναν.
- Λουκ. 8,41 καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ὃν ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον

αὐτοῦ,

Λουκ. 8,41

Και ἰδοὺ, ἦλθε κάποιος ἄνθρωπος, ονόματι Ἰάρειος, ο
οποῖος ἦτο καὶ ἀρχὼν τῆς συναγωγῆς. Καὶ αφοῦ ἐπεσεν εἰς
τα πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παρακαλοῦσε νὰ μεταβῇ στο σπίτι
του,

Λουκ. 8,42

ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ
αὕτη ἀπέθνησκειν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι
συνέπνιγον αὐτόν.

Λουκ. 8,42

διότι ἡ μονογενῆς κόρη, τὴν ὁποίαν εἶχε, δώδεκα περίπου
ετῶν, ἦτο ετοιμοθάνατος. Καθὼς δὲ ὁ Ἰησοὺς ἐπήγαινε στο
σπίτι τοῦ Ἰαεῖρου, τὰ πλήθη τὸν ἐπίζαν με τὸν
συνωστισμόν των.

Λουκ. 8,43

καὶ γυνὴ οὓσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις
ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ’
οὐδενὸς θεραπευθῆναι,

Λουκ. 8,43

Καὶ μια γυναῖκα, που ἀπὸ δώδεκα ἔτη υπέφερε ἀπὸ
αιμοραγίαν καὶ ἡ ὁποία εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν
τῆς εἰς ἰατροὺς, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ
κανένα,

Λουκ. 8,44

προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ
ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ
αἵματος αὐτῆς.

Λουκ. 8,44

ἐπλησίασε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, ἤγγισε τὴν ἄκρῃ ἀπὸ το
ἱματίον του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αιμοραγία τῆς.

Λουκ. 8,45

καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; ἀρνούμενων
δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ
ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ
ἀψάμενός μου;

Λουκ. 8,45

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· “ποιὸς εἶναι αὐτός, που με ἤγγισε;”
Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἠρνοῦντο, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μαθηταὶ
που ἦσαν μαζὴ του· “διδάσκαλε, τὰ πλήθη σε στενοχωροῦν
καὶ σε πιέζουν ολόγυρα καὶ συ λέγεις ποιὸς με ἤγγισε;”

- Λουκ. 8,46 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω
δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ’ ἐμοῦ.
- Λουκ. 8,46 Ο δε Ἰησοῦς εἶπε· “κάποιος με ἤγγισε. Διότι ἐγὼ κατάλαβα
ὅτι δύναμις θαυματουργικὴ ἐβγήκε ἀπὸ ἐμέ”.
- Λουκ. 8,47 ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ
προσπεσοῦσα αὐτῷ δι’ ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ
ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὥς ἴαθη
παραχρῆμα.
- Λουκ. 8,47 Ἡ δε γυναῖκα, ὅταν εἶδε ὅτι δεν ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν προσοχὴν
τοῦ Ἰησοῦ, τρέμουσα ἀπὸ φόβον καὶ εὐλάβειαν ἦλθε, ἔπεσε
γονατιστὴ ἐμπρὸς τοῦ καὶ διηγῆθηκε εἰς αὐτὸν καὶ ἐμπρὸς
εἰς ὅλον τὸ πλῆθος τὴν αἰτίαν, δια τὴν ὁποῖαν τὸν ἤγγισεν,
ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἐθεραπεύθηκε ἀμέσως.
- Λουκ. 8,48 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ
σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.
- Λουκ. 8,48 Ο δε Ἰησοῦς τῆς εἶπε· “θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σε
ἔχει σώσει· πῆγαινε εἰρηνικὴ καὶ χαρούμενη, χωρὶς τὴν
ἀνησυχίαν καὶ τὴν θλίψιν πού εἶχες προηγουμένως ἀπὸ τὴν
ασθενείαν σου”.
- Λουκ. 8,49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ
ἀρχισυναγῶγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθηκεν ἡ θυγάτηρ
σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.
- Λουκ. 8,49 Ἐνὼ δε αὐτὸς ἀκόμη ὠμιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ το
σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι “πέθανε ἡ
κόρη σου, μὴ ἐνοχλεῖς καὶ μὴ βάζεις εἰς κόπον τὸν
διδάσκαλον”.
- Λουκ. 8,50 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ·
μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.
- Λουκ. 8,50 Ο Ἰησοῦς ὁμως, ὅταν ἤκουσε τὴν εἰδησιν, εἶπεν στον
ἀρχισυνάγωγον· “μὴ φοβεῖσαι, μόνον πίστευε καὶ θα σωθῇ
ἡ κόρη σου”.
- Λουκ. 8,51 ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ

μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα
τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

Λουκ. 8,51 Όταν δε ἦλθε στο σπίτι, δεν ἀφῆκε κανένα να μπη, εἰ μὴ
μόνον τον Πέτρον καὶ τον Ἰωάννην καὶ τον Ἰάκωβον καὶ τον
πατέρα τῆς κόρης καὶ τὴν μητέρα.

Λουκ. 8,52 ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. ὁ δὲ εἶπε· μὴ
κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει.

Λουκ. 8,52 Ἐκλαιαν δε ὅλοι καὶ οδυρόμενοι ἐκτυπούσαν τὰς κεφαλὰς
καὶ τὰ στήθη τῶν δια τὴν νεκράν. Ὁ δε Ἰησοῦς εἶπε· “μὴ
κλαίετε· δεν ἀπέθανε, ἀλλὰ κοιμάται”.

Λουκ. 8,53 καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

Λουκ. 8,53 Καὶ τον περιγελοῦσαν, διότι ἤξευραν καλά, ὅτι ἡ κόρη εἶχε
πεθάνει.

Λουκ. 8,54 αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς
αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου.

Λουκ. 8,54 Αὐτὸς ὁμως ἐβγάλε ὅλους ἔξω, ἐπίασε τὸ χερί της καὶ
ἐφώναξε λέγων· “Κορη, σήκω ἐπάνω”.

Λουκ. 8,55 καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη
παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

Λουκ. 8,55 Καὶ ἀμέσως ἡ ψυχὴ τῆς ἐπέστρεψε στο σῶμα καὶ
ἀναστήθηκε· καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ,
διὰ νὰ ἀναλάβῃ τελείως ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν τῆς ἀσθενείας
ποὺ τὴν οδήγησε στὸν θάνατον.

Λουκ. 8,56 καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτοῖς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς
μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Λουκ. 8,56 Καὶ εἶμιναν ἐκστατικοὶ καὶ κατάπληκτοι οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ
δε Ἰησοῦς παρήγγειλε εἰς αὐτοὺς, νὰ μὴ εἰπὺν εἰς κανένα
τὸ γεγονός.

- Λουκ. 9,1 Συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ
ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ
δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν·
- Λουκ. 9,1 Αφοῦ δε ἐκάλεσε τους δώδεκα μαθητὰς του, ἔδωκεν εἰς
αυτοὺς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ ὅλων των δαιμονίων,
καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ θεραπεύουν ἀσθενείας.
- Λουκ. 9,2 καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας,
- Λουκ. 9,2 Καὶ ἔστειλε αὐτοὺς νὰ κηρύσσουν τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς
βασιλείας του Θεοῦ καὶ νὰ θεραπεύουν τους ἀσθενεῖς, δια
νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἔτσι με τὰ θαύματα ἡ διδασκαλία των.
- Λουκ. 9,3 καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε
ῥάβδους μήτε πήραν μήτε ἄρτον μήτε ἀργύριον μήτε
ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν.
- Λουκ. 9,3 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς· “μη παίρνετε τίποτε στον δρόμον οὔτε
ῥάβδους οὔτε σάκκον οὔτε ψωμί οὔτε χρήματα οὔτε νὰ
ἔχετε ἀπὸ δύο χιτῶνας.
- Λουκ. 9,4 καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε καὶ ἐκεῖθεν
ἐξέρχεσθε.
- Λουκ. 9,4 Καὶ εἰς ὅποιο σπίτι μῆτε δια νὰ φιλοξενηθῆτε, ἐκεῖ νὰ
μένετε ὅλον το διάστημα τῆς παραμονῆς σας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
νὰ ἀναχωρήτε, ὅταν θὰ ξεκινάτε δι' ἄλλην πόλιν.
- Λουκ. 9,5 καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς
πόλεως ἐκείνης καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν
ἀποτινάξατε εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτοὺς.
- Λουκ. 9,5 Καὶ ἐὰν τυχόν μερικοὶ δὲν σας δεχθούν, ὅταν φεύγετε ἀπὸ
τὴν πόλιν ἐκείνην, τινάξτε καλὰ καὶ τὴν σκόνην ἀπὸ τὰ
πόδια σας, ὡς διαμαρτυρίαν ἐναντίον των καὶ ὡς ἔλεγχον
αὐτῶν ἐνώπιον του Θεοῦ”.
- Λουκ. 9,6 ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας
εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.
- Λουκ. 9,6 Αφοῦ δε ἐξεκίνησαν οἱ Ἀπόστολοι, διήρχοντο τὸ ἓνα μετὰ το

ἄλλο τα χωριά, κηρύττοντες το Ευαγγέλιον και
θεραπεύοντες παντού τους ασθενείς.

Λουκ. 9,7 Ἦκουσε δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὰ γινόμενα ὑπ’ αὐτοῦ
πάντα, καὶ διηπόρει διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπὸ τινων ὅτι
Ἰωάννης ἐγήγερται ἐκ τῶν νεκρῶν,

Λουκ. 9,7 Επληροφορήθη δε τότε ο Ηρώδης ο τετράρχης, ὅλα αὐτὰ
που ἐγίνοντο ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ και εὐρίσκετο εἰς
μεγάλην ἀπορίαν, ἐπειδὴ ἐλέγετο ἀπὸ μερικοῦς, ὅτι ο
Ἰωάννης ο Βαπτιστὴς ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν και
κάνει αὐτὰ τα θαύματα.

Λουκ. 9,8 ὑπὸ τινων δὲ ὅτι Ἡλίας ἐφάνη, ἄλλων δὲ ὅτι προφήτης
τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

Λουκ. 9,8 Ἀπὸ μερικοῦς δε ἐλέγετο, ὅτι ο Ηλίας ἐφάνηκε πάλιν εἰς τὴν
γῆν, ἀπὸ ἄλλους δε, ὅτι κάποιος μέγας προφήτης ἀπὸ
τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

Λουκ. 9,9 καὶ εἶπεν ὁ Ἡρώδης· Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα· τίς δὲ
ἐστὶν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ ἀκούω τοιαῦτα; καὶ ἐζήτει ἰδεῖν
αὐτόν.

Λουκ. 9,9 Καὶ εἶπεν ο Ηρώδης· “τον Ἰωάννην ἐγὼ τὸν ἀποκεφάλισα
και ἐπομένως δὲν ζῇ πλέον. Ἀλλὰ ποῖός ἐστὶν αὐτός, διὰ τὸν
οποῖον ἐγὼ ἀκούω ὅτι πράττει τόσο πολλὰ και τόσο
παράδοξα ἔργα;” Καὶ ἐζητούσε νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν.

Λουκ. 9,10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ ὅσα
ἐποίησαν. καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ὑπεχώρησε κατ’ ἰδίαν
εἰς τόπον ἔρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδᾶ.

Λουκ. 9,10 Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν περιοδείαν οἱ Ἀπόστολοι,
διηγήθηκαν εἰς αὐτόν ὅσα ἔκαναν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπῆρε
μαζὴ τοῦ και ἀνεχώρησε ἰδιετέρως με αὐτοὺς εἰς ἓνα
ἐρημον τόπον, πλησίον μιᾶς πόλεως που ἐκαλεῖτο
Βηθσαϊδᾶ.

Λουκ. 9,11 οἱ δὲ ὄχλοι γινόντες ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ δεξάμενος
αὐτοὺς ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ

τοὺς χρεῖαν ἔχοντας θεραπείας ἰάσατο.

Λουκ. 9,11

Τα πλήθη ὁμως, μόλις ἐπληροφορήθησαν, τον ηκολούθησα και αὐτός τους ἐδέχθη και ἐκύρηττε πρὸς αὐτούς περὶ τῆς βασιλείας το Θεοῦ, και ἰάτρευε ὅσους εἶχαν ἀνάγκην θεραπείας.

Λουκ. 9,12

Ἦ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα εἶπον αὐτῷ· ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα πορευθέντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς καταλύσωσι καὶ εὕρωσιν ἐπισιτισμόν, ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐσμέν.

Λουκ. 9,12

Ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἤρχισε να κλίνη πρὸς τὴν δύσιν. Τον ἐπλησίασαν τότε οἱ δώδεκα και τοῦ εἶπαν· διάλυσε τα πλήθη τοῦ λαοῦ, δια να πάνε εἰς τα γύρω χωριά και τις ἀγροτικὲς κατοικίες να καταλύσουν και να εὕρουν τροφάς, δια να φάγουν, διότι ἐδῶ ευρισκόμεθα εἰς ἐρημον τόπον”.

Λουκ. 9,13

εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. οἱ δὲ εἶπον· οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ ἰχθύες δύο, εἰ μήτι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα·

Λουκ. 9,13

Εἶπε δε πρὸς αὐτούς ο Ἰησοῦς· “δώστε τοὺς σεις να φάγουν”. Αὐτοὶ δε εἶπαν· “δεν μας βρίσκονται παρὰ πάνω ἀπὸ πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, ἐκτὸς εἴαν πάμε ἡμεῖς και κυττάζωμεν να αγοράσωμε δι’ ὅλον αὐτὸν τὸν λαὸν τροφάς”.

Λουκ. 9,14

ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι. εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πενήκοντα.

Λουκ. 9,14

Διότι οἱ ἄνδρες μόνον ἦσαν περίπου πέντε χιλιάδες. Εἶπε δε πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ ο Κυρίου· “βάλτε τοὺς να καθίσουν καθ’ ομάδας ἀπὸ πενήντα, πενήντα”.

Λουκ. 9,15

καὶ ἐποίησαν οὕτω καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.

Λουκ. 9,15

Και ἔκαμαν ἔτσι οἱ μαθηταὶ και ἔβαλαν ὅλους να καθίσουν.

Λουκ. 9,16

λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας,

ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς παραθεῖναι τῷ ὄχλῳ.

Λουκ. 9,16 Ἐπῆρε τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δύο ψάρια, ὑψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Πατέρα, καὶ εὐλόγησεν τοὺς ἄρτους. Ἐπειτα τοὺς ἔκοψε κομμάτια καὶ ἐδίδεν συνεχῶς τοὺς μαθητάς, διὰ νὰ παραθέσῃν στὸν λαόν νὰ φάγῃ.

Λουκ. 9,17 καὶ ἔφαγον καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες, καὶ ἦρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων κόφινοι δώδεκα.

Λουκ. 9,17 Καὶ ἔφαγαν καὶ ἐχορτάσαν ὅλοι καὶ ἐσήκωσαν ἔπειτα, ἀπὸ ο,τι τοὺς εἶχε περισσεύσει, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

Λουκ. 9,18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον καταμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί, καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;

Λουκ. 9,18 Καὶ ἐνῶ προσηύχετο ἀπομονωμένος ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἦσαν μαζῇ τοὺς οἱ μαθηταί καὶ τοὺς ἠρώτησε, λέγων· “ποῖος λένε τὰ πλῆθη ὅτι εἶμαι;”

Λουκ. 9,19 οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, ἄλλοι δὲ Ἡλίαν, ἄλλοι δὲ ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

Λουκ. 9,19 Ἐκεῖνοι δὲ ἀποκριθέντες εἶπαν· “λέγουσιν, ὅτι εἶσαι Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶσαι ὁ Ἡλίας, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶσαι κάποιος προφήτης ἀπὸ τῶν παλαιῶν ποὺ ἀναστήθηκε”.

Λουκ. 9,20 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε· τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 9,20 Εἶπε δὲ εἰς αὐτοὺς· “σεῖς, ποῖος λέτε ὅτι εἶμαι;” Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε· “ἡμεῖς λέμε, ὅτι εἶσαι ὁ Μεσσίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐχρῖσε καὶ ἐστεῖλε σωτῆρα τοῦ κόσμου”.

Λουκ. 9,21 ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς παρήγγειλε μηδενὶ λέγειν τοῦτο,

Λουκ. 9,21 Ἀυτὸς δὲ τότε ἐντόνως καὶ αὐστηρῶς τοὺς παρήγγειλε, νὰ μὴ λέγουν τοῦτο εἰς κανένα.

- Λουκ. 9,22 εἰπὼν ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.
- Λουκ. 9,22 Επρόσθεσε δε ὅτι σύμφωνα με την βουλήν του Θεοῦ πρέπει αὐτός, ο υἱὸς του ἀνθρώπου, να πάθῃ πολλά και να αποδοκιμασθῇ ἀπὸ τους πρεσβυτέρους και τους ἀρχιερεῖς και τους γραμματεῖς, και να θανατωθῇ και την τρίτη ἡμέρα να ἀναστηθῇ.
- Λουκ. 9,23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας· εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἀκολουθεῖτω μοι.
- Λουκ. 9,23 Ελεγε δε εις ὅλους· “ἐάν κανεῖς θέλῃ να με ἀκολουθῇ ὡς ὁπαδός μου, πρέπει να ἀπαρνηθῇ τὸν ἀμαρτωλὸν εαυτὸν του, να πάρῃ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποῖαν κάθε ἡμέραν θα ἀνανεώνῃ να ὑποστῇ δι' ἐμέ θλίψεις και αὐτὸν ἀκόμη τὸν σταυρικὸν θάνατον και ας με ἀκολουθῇ, ας σκέπτεται, ας ζῇ και ας πράττῃ ἔχων ἐμέ ὡς ὑπόδειγμα.
- Λουκ. 9,24 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.
- Λουκ. 9,24 Διότι, ὁποῖος θέλῃ, ἀρνούμενος ἐμέ, να σώσῃ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν του, θα χάσῃ τὴν αἰωνίαν και μακαρίαν ζωὴν πλησίον του Θεοῦ. Εκείνος δε που θα θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του πρὸς χάριν ἐμοῦ, θα σώσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν.
- Λουκ. 9,25 τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθεῖς;
- Λουκ. 9,25 Διότι, τι ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἐάν κερδήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, χάσῃ δε τὴν ψυχὴν του και ζημιωθῇ με τὴν αἰωνίαν καταδίκην και κόλασιν;
- Λουκ. 9,26 ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους,

τοῦτον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων.

Λουκ. 9,26 Διότι, ὅποιος εντραπή ἐμέ και τους λόγους μου, φοβούμενος εμπαιγμούς και περιφρονήσεις εκ μέρους των ανθρώπων, αὐτόν θα εντραπή και ο υἱὸς του ἀνθρώπου να τον ονομάσῃ ιδικόν του και θα τον αποκυρύξῃ, ὅταν με ὅλην του την δόξαν και με την δόξαν του Πατρὸς και των αγίων ἀγγέλων ἐλθῇ ως κριτῆς ὅλων.

Λουκ. 9,27 λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 9,27 Σας λέγω δε ἀληθινὰ και τούτο· υπάρχουν μερικοί ἀπὸ αὐτοὺς που στέκονται ἐδῶ, οἱ οποίοι δεν θα δοκιμάσουν θάνατον, ἕως ὅτου ἴδουν να εγκαθιδρύεται στον κόσμον η βασιλείαν του Θεοῦ”. (Να ιδρύνεται η Εκκλησία κατὰ την ἡμέραν της Πεντηκοστῆς δια της επιφοιτήσεως του Αγ. Πνεύματος με δύναμιν πολλήν και να εξαπλώνεται εἰς ὅλον τον γνωστὸν τότε κόσμον).

Λουκ. 9,28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὥσεί ἡμέραι ὀκτὼ καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

Λουκ. 9,28 Ὑστερα ἀπὸ τους λόγους αὐτοὺς, ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ περίπου ἡμέρας, παρέλαβε ο Ἰησοὺς τον Πέτρον και τον Ἰωάννην και τον Ἰάκωβον και ἀνέβηκε εἰς ἓνα ὄρος δια να προσευχηθῇ.

Λουκ. 9,29 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτόν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.

Λουκ. 9,29 Και ἐνὼ προσηύχετο, ἐγένε η εξωτερικὴ του μορφὴ του προσώπου του διαφορετικὴ και η ενδυμασία του ολόλευκη και ἀπαστράπτουσα.

Λουκ. 9,30 καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν

Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας,

Λουκ. 9,30

Και ἰδοὺ δύο ἄνδρες συνωμιλοῦσαν μαζὴ του. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας,

Λουκ. 9,31

οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Λουκ. 9,31

οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν με δόξαν καὶ ἔλεγον δια τὴν ἔξοδόν του, δια τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, τὴν ὁποίαν σύμφωνα με τὰς προφητείας ἔμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ.

Λουκ. 9,32

ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ.

Λουκ. 9,32

Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ δύο ἄλλοι μαθηταὶ εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ βαρὺν ὕπνον. Ὅταν ὁμῶς ἐξύπνησαν, εἶδαν τὴν δόξαν του καὶ τοὺς δύο ἄνδρας, πού ἐστέκοντο μαζὴ του.

Λουκ. 9,33

καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ καὶ μίαν Μωϋσεῖ καὶ μίαν Ἡλίᾳ, μὴ εἰδῶς ὃ λέγει.

Λουκ. 9,33

Καὶ συνέβη, ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἐτοιμαζάζοντο νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς αὐτόν· “διδάσκαλε, εἶναι καλὰ νὰ μένωμεν ἐδῶ· ἂν κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τὸν Μωϋσέα καὶ μίαν δια τὸν Ἡλίαν”. Καὶ τα ἔλεγεν αὐτὰ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ, τί εἶναι αὐτό που ἔλεγε.

Λουκ. 9,34

ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἐγένετο νεφέλη καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν ἐκείνους εἰς τὴν νεφέλην·

Λουκ. 9,34

Ἐνῶ δὲ ὁ Πέτρος ἔλεγε αὐτὰ, ἦλθε ἓνα σύννεφο καὶ τοὺς ἐκέπασε. Ἐφοβήθησαν δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ δύο ἄλλοι μαθηταί, ὅταν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ δύο προφῆται εἰσῆλθον εἰς τὴν παράδοξον ἐκείνην νεφέλην, ἡ ὁποία ἦτο σημεῖον τῆς

- παρουσίας του Θεού, όπως και άλλοτε στο όρος Σινά.
- Λουκ. 9,35 καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε.
- Λουκ. 9,35 Καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἀπὸ τὴν νεφέλην, ἡ ὁποία ἔλεγεν· “αὐτός ἐστὶν ὁ μονογενὴς Υἱός μου, ὁ κατ'ἐξοχὴν ἀγαπητός, πού τον ἔστειλα Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Αὐτόν να ἀκούετε”.
- Λουκ. 9,36 καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν εὐρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος, καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑώρακασιν.
- Λουκ. 9,36 Καὶ αφοῦ ἐγίνε αὐτὴ ἡ φωνή, εὐρέθηκε ὁ Ἰησοῦς μόνος· καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἐκράτησαν σιγὴν διὰ τὸ γεγονός καὶ εἰς κανέναν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας δὲν ἀνεκοίνωσαν τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶδαν.
- Λουκ. 9,37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολὺς.
- Λουκ. 9,37 Κατὰ δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήντησε τὸν Ἰησοῦν πολὺς λαός.
- Λουκ. 9,38 καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε λέγων· διδάσκαλε, θέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενὴς μοί ἐστι·
- Λουκ. 9,38 Καὶ ἰδοὺ, ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ πλήθος ἐφώνησε καὶ εἶπε· “διδάσκαλε, θερμῶς παρακαλῶ, ρίζε ἓνα βλέμμα εὐσπλαγχνίας στὸν υἱόν μου, διότι μοὶ εἶναι μονογενὴς.
- Λουκ. 9,39 καὶ ἰδοὺ πνεῦμα λαμβάνει αὐτόν, καὶ ἑξαίφνης κράζει καὶ σπαράσσει αὐτόν μετὰ ἀφροῦ, καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ’ αὐτοῦ συντρίβον αὐτόν·
- Λουκ. 9,39 Καὶ ἰδοὺ τὸν κυριεύει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πονηρόν πνεῦμα καὶ ἑξαφνα κραυγάζει καὶ τὸν συγκλονίζει με σπασμούς εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ με ἀφρούς στὸ στόμα καὶ με δυσκολίαν φεύγει ἀπὸ αὐτόν, αφοῦ προηγουμένως τὸν συντρίψῃ.
- Λουκ. 9,40 καὶ ἐδεήθη τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλωσιν αὐτό, καὶ

οὐκ ἠδυνήθησαν.

Λουκ. 9,40 Και παρεκάλεσα τους μαθητάς σου, να το διώξουν και δεν ημπούρεσαν”.

Λουκ. 9,41 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; προσάγαγε τὸν υἱὸν σου ὧδε.

Λουκ. 9,41 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπεν· “ὦ γενεά, που παρ' όλα τα θαύματα τα οποία είδες, είσαι ακόμη ἄπιστος και από την κακίαν σου διεστραμμένη, ἕως πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ἀνέχωμαι; Φερε το παιδί σου εδώ”.

Λουκ. 9,42 ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἴασατο τὸν παῖδα καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Λουκ. 9,42 Ενώ δε ο νέος προσήρχετο στον Ιησούν, τον επέταξεν κάτω με ορμήν το δαιμόνιον και τον συνεκλόνησε με σπασμούς. Ο Ιησούς όμως επέπληξε και έδιωξε το ακάθαρτον πνεύμα, εθεράπευσε το παιδί και το παρέδωσε στον πατέρα του εντελώς υγιές.

Λουκ. 9,43 ἔξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ. Πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ·

Λουκ. 9,43 Και κατελαμβάνοντο ὅλοι ἀπὸ μεγάλην ἐκπληξιν και θαυμασμόν, δια την μεγαλειότητα του Θεού, ὅπως εφαινετο με τα καταπληκτικά αυτά θαύματα. Ενώ δε ὅλοι εθαύμαζαν με ὅλα ὅσα ἔκαμεν ο Ιησούς, εἶπε προς τους μαθητάς του,

Λουκ. 9,44 θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τοὺς λόγους τούτους· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

Λουκ. 9,44 “σεῖς μη ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τον ψευδή αὐτὸν ενθουσιασμόν και σχηματίζετε εσφαλμένην γνώμην δι' ἐμέ. Βαλετε εἰς τ' αὐτιά σας και προσέξτε πολὺ τα λόγια αυτά, που θα σας πω·

ὅτι ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς ολίγου παραδίδεται, σύμφωνα με τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς χεῖρας ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν βασανίσουν καὶ θὰ τὸν θανατώσουν”.

Λουκ. 9,45 οἱ δὲ ἡγνόουν τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ’ αὐτῶν ἵνα μὴ αἰσθωνται αὐτό, καὶ ἐφοβοῦντο ἐρωτῆσαι αὐτὸν περὶ τοῦ ῥήματος τούτου.

Λουκ. 9,45 Αὐτοὶ δὲ δὲν ἐκαταλάβαιναν τὸ νόημα τοῦ λόγου αὐτοῦ· καὶ ἔμεινε κρυμμένος ἀπὸ αὐτοῦς ὁ λόγος, ὥστε νὰ μὴν ἔμπορουν νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ τὸν αἰσθανθῶν. Ἐπειδὴ δὲν εἶχον λάβει ἀκόμη τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Λογῶ δὲ εὐλαβείας καὶ συστολῆς ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν διὰ τὸ νόημα τοῦ λόγου τούτου.

Λουκ. 9,46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν.

Λουκ. 9,46 Ἐν τούτοις εἰσεχώρησεν εἰς αὐτοὺς ἓνας κακὸς διαλογισμὸς, ποῖος ἀπὸ αὐτοῦς θὰ ἦτο μεγαλύτερος καὶ ἐπισημότερος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ.

Λουκ. 9,47 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενος παιδίου ἔστησεν αὐτὸ παρ’ ἑαυτοῦ.

Λουκ. 9,47 Ὁ δὲ Ἰησοῦς μετὰ τὴν θεῖαν αὐτοῦ παγγνωσίαν εἶδε καθαρὰ τὸν ἐγωϊστικὸν αὐτὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας των, ἐπῆρε ἓνα παιδί, τὸ ἔβαλε νὰ σταθῇ ὀρθιον πλησίον τοῦ

Λουκ. 9,48 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὅς ἐάν δεξῇται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται, καὶ ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας.

Λουκ. 9,48 καὶ εἶπε εἰς αὐτοὺς· “ὁποῖος θὰ δεχθῇ διὰ τὸ ὄνομά μου τὸ παιδί τούτο ἢ ἓνα ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοιάζουν με αὐτὸ τὸ παιδί, δέχεται ἐμὲ. Καὶ ὁποῖος θὰ δεχθῇ ἐμὲ, δέχεται τὸν Πατέρα, ποὺ με ἔστειλε στὸν κόσμον. Καὶ φυσικὰ θὰ εἶναι ταπεινὸς καὶ θὰ δεῖξη

αγάπην εκείνος που θα δεχθῇ ἓνα τέτοιον μικρόν, ἀλλὰ καὶ θα δοξασθῇ δια τοῦτο· διότι ἐκεῖνος που ταπεινώνεται καὶ φέρεται ὡς μικρότερος μεταξύ ὅλων σας, αὐτός θα εἶναι μέγας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν”.

Λουκ. 9,49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶπεν· ἐπιστάτα, εἶδομέν τινα ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ μεθ’ ἡμῶν.

Λουκ. 9,49 Ἐλαβε δὲ τότε τὸν λόγον ὁ Ἰωάννης καὶ εἶπε· “διδάσκαλε, εἶδαμε κάποιον νὰ διώχῃ δαιμόνια ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομά σου καὶ τὸν ἐμποδίσαμε, ἐπειδὴ δὲν σε ἀκολουθεῖ μαζί με ἡμᾶς”.

Λουκ. 9,50 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· μὴ κωλύετε· οὐ γὰρ ἔστι καθ’ ὑμῶν· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ’ ὑμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἔστιν.

Λουκ. 9,50 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “μὴ τὸν ἐμποδίζετε· διότι δὲν εἶναι ἐναντίον σας, κάθε ἓνας που δὲν εἶναι ἐναντίον σας, εἶναι μαζί σας”.

Λουκ. 9,51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἐστήριξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ,

Λουκ. 9,51 Ὅταν δὲ ἐπλησίαζε πλέον νὰ συμπληρωθῶν αἱ ἡμέραι, ἔπειτα ἀπὸ τὰς ὁποίας θα ἐγίνετο ἡ ἀνάληψίς του στοὺς οὐρανοὺς, αὐτὸς ἐστρέψε τὸ πρόσωπόν του καὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά του με ἀπόφασιν σταθεράν νὰ πορευθῇ εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου θα υφίστατο τὸ φρικτὸ πάθος.

Λουκ. 9,52 καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ. καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἐτοιμάσαι αὐτῷ·

Λουκ. 9,52 Καὶ ἐστειλε ἀγγελιοφόρους πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰ διάφορα χωρία καὶ τὰς πόλεις· καὶ αὐτοὶ ἐπορεύθησαν καὶ ἐπήγαν εἰς ἓνα χωριὸν τῶν Σαμαρειτῶν, δια νὰ ἐτοιμάσουν εἰς αὐτόν καὶ τοὺς μαθητάς του τὸν τόπον νὰ μείνουν.

- Λουκ. 9,53 καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 9,53 Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι δεν τον ἐδέχθησαν, διότι αὐτὸς ἐπῆγαινε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, πόλιν ἐχθρικὴν εἰς αὐτούς.
- Λουκ. 9,54 ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶπον· Κύριε, θέλεις εἰπώμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὥς καὶ Ἡλίας ἐποίησε;
- Λουκ. 9,54 Ὅταν δε οἱ μαθηταὶ του, Ἰάκωβος και Ἰωάννης, εἶδαν τους ἀπεσταλμένους να γυρίζουν διωγμένοι και ἐπληροφορήθησαν το γεγονός, εἶπαν με ἀγανάκτησιν· “Κυριε, θέλεις να πούμε να κατεβῇ φωτιά ἀπὸ τον ουρανὸν και να τους ἐξολοθρεύσῃ, ὅπως ἔκαμε ἄλλοτε ο Ἡλίας;”
- Λουκ. 9,55 στραφεῖς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς·
- Λουκ. 9,55 Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἐστράφη πρὸς αὐτούς, τους ἐπέπληξε και εἶπε· “δεν ξέρετε ἀκόμη ποίων διαθέσεων και ποίας πνευματικῆς καταστάσεως εἰσθε εσεῖς. Δεν εἰσθε ἄνθρωποι του πνεύματος τῆς οργῆς και τῆς τιμωρίας, που ἐκυριαρχοῦσε εἰς ἐποχὴν τῆς Παλαιάς Διαθήκης, ἀλλὰ του πνεύματος τῆς ἀγάπης και τῆς συγνώμης, που σώζει.
- Λουκ. 9,56 ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.
- Λουκ. 9,56 Διότι ο υἱὸς του ἀνθρώπου δεν ἦλθε να καταδικάσῃ ψυχὰς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ να τας σώσῃ”. Καὶ ἐπῆγαν τότε εἰς ἄλλο χωρίον.
- Λουκ. 9,57 Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ, Κύριε.
- Λουκ. 9,57 Καθὼς δε ἐβάδιζαν στον δρόμον, εἶπε κάποιος πρὸς αὐτόν· “Κυριε, θα σε ἀκολουθήσω, ὅπου και αν πηγαίνῃς”.
- Λουκ. 9,58 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς

τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει.

Λουκ. 9,58

Και εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “οἱ ἀλώπεκες ἔχουν τὰς φωλεὰς τῶν καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τὰς κούρνιες τῶν, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει που νὰ κλίνει τὴν κεφαλὴν, καὶ κάθε ἓνας που με ἀκολουθεῖ θὰ υποβληθῇ, ὅπως καὶ ἐγώ, εἰς στερήσεις καὶ θυσίας”.

Λουκ. 9,59

Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· ἀκολουθεῖ μοι· ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου.

Λουκ. 9,59

Εἶπε δὲ πρὸς κάποιον ἄλλον· “ἔλα μαζὴ μου”. Εκείνος δὲ εἶπε· “Κυριε, δος μου τὴν ἀδεια νὰ πάω πρῶτον νὰ θάψω τὸν πατέρα μου καὶ ἐπειτα νὰ σε ἀκολουθήσω”.

Λουκ. 9,60

εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 9,60

Ὁ δὲ Ἰησοῦς (διότι ἤθελε νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς συνήθεις κληρονομικὰς διαφορὰς που ἐπακολουθοῦν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς) τοῦ εἶπε· “ἄφησε τοὺς πνευματικῶς νεκροὺς, τοὺς ἀνθρώπους που δὲν πιστεύουν εἰς ἐμὲ, νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς τῶν. Σὺ δὲ μαζὴ με τοὺς ἄλλους μαθητάς μου, πῆγαινε καὶ κήρυττε στοὺς ἀνθρώπους τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ”.

Λουκ. 9,61

Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· ἀκολουθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου.

Λουκ. 9,61

Εἶπε δὲ καὶ ἓνας ἄλλος· “Κυριε, θὰ σε ἀκολουθήσω, ἀλλὰ δος μου τὴν ἀδειαν νὰ ἀποχαιρετήσω τοὺς οἰκεῖους μου”.

Λουκ. 9,62

εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ’ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετὸς ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 9,62

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “κανένας γεωργός, που ἔχει βάλει τὸ χεῖρι στο ἀλέτρι καὶ βλέπει εἰς τὰ ὀπίσω, δὲν ἔμπορεῖ νὰ οργώσῃ τὸ χωράφι. Ἐτσι καὶ καθένας που

αναλαμβάνει να εργασθή ως μαθητής και απόστολός μου και γυρίζει πίσω προς τους ιδικούς του και τους ανθρώπους του κόσμου, δεν είναι άξιος δια την βασιλείαν των ουρανών”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 10

- Λουκ. 10,1 Μετά δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἤμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.
- Λουκ. 10,1 Μετά ταῦτα ἀνέδειξε ὁ Κύριος καὶ ἄλλους ἑβδομήκοντα μαθητάς καὶ τοὺς ἐστείλε δύο-δύο μαζή, νὰ μεταβούν ἐνωρίτερα ἀπὸ αὐτὸν εἰς κάθε πόλιν καὶ τόπον, ὅπου ἐπρόκειτο καὶ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ.
- Λουκ. 10,2 ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτοὺς· ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.
- Λουκ. 10,2 Ελεγε δε εἰς αὐτοὺς· “ὁ μὲν θερισμὸς εἶναι πολὺς, οἱ δε ἐργάται ὀλίγοι.(Πολλοὶ δηλαδὴ εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἔχουν τὴν ἀγαθὴ διάθεσιν νὰ ἀκούσουν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὀλίγοι ὁμῶς εἶναι οἱ ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου).
Παρακαλέσατε, λοιπόν, τὸν Κύριον τοῦ θερισμοῦ, τὸν Θεόν, νὰ στείλῃ ἐργάτας στὸν θερισμὸν τοῦ.
- Λουκ. 10,3 ὑπάγετε· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.
- Λουκ. 10,3 Σεις πηγαίνετε τώρα ὡς ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου. Θα συναντήσετε ὁμῶς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια. Ἰδοὺ ἐγὼ σας στέλνω ὡς ἀρνία ἀνάμεσα εἰς λύκους.
- Λουκ. 10,4 μὴ βαστάζετε βαλάντιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑποδήματα, καὶ μηδὲνα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε.

- Λουκ. 10,4 Μη κρατείτε επάνω σας βαλάντιον, ούτε ταξιδιωτικόν σακκίδιο ούτε υποδήματα, εκτός από αυτά που φορείτε· και στον δρόμον να μη σταθήτε να χαιρετήσετε κανένα με τους μακρούς χαιρετισμούς, που συνηθίζουν οι Εβραίοι.
- Λουκ. 10,5 εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.
- Λουκ. 10,5 Εἰς ὅποιο δε σπίτι εἰσέρχεσθε, πρῶτα-πρῶτα να λέτε· Ἄς ἔλθῃ ἡ εἰρήνη του Θεοῦ εἰς ὅλον αὐτὸν τον οἶκον.
- Λουκ. 10,6 καὶ ἐὰν ἢ ἐκεῖ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δὲ μήγε, ἐφ' ὑμᾶς ἐπανακάμψει.
- Λουκ. 10,6 Καὶ ἂν μὲν ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἄνθρωπος εἰρηνικὸς καὶ ἀγαθός, θα μείνῃ εἰς αὐτὸν ἡ εἰρήνη που εὐχηθήκατε, εἰ δ' ἄλλως θα γυρίσῃ πάλιν εἰς σας καὶ θα ἀπολαύσετε σεις τὴν εἰρήνην, που εὐχηθήκατε.
- Λουκ. 10,7 ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ μένετε ἐσθίωντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν· ἄξιός γάρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστὶ· μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν.
- Λουκ. 10,7 Εἰς τὸ σπίτι δε που ἐμπήκατε καὶ σας ἐδέχθησαν, ἐκεῖ να μένετε καὶ με πᾶσαν ἀπλότητα να τρώγετε καὶ να πίνετε αὐτά, που σας προσφέρουν. Διότι σεις εἰσθε πνευματικοὶ ἐργάται καὶ εἶναι δίκαιον ὡς μισθὸν τῆς ἐργασίας σας να λαμβάνετε τουλάχιστον τὴν τροφήν σας. Διότι ὁ ἐργάτης εἶναι δίκαιον να παίρνῃ τὸν μισθὸν του. Μη πηγαίνετε δε ἀπὸ τὸ ἓνα σπίτι στο ἄλλο (δια να μὴ δώσετε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι με τὴν συνεχή αὐτὴν ἀλλαγὴν ἐπιδιώκετε περισσοτέρας περιποιήσεις).
- Λουκ. 10,8 καὶ εἰς ἣν ἂν πόλιν εἰσέρχησθε καὶ δέχωνται ὑμᾶς, ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν,
- Λουκ. 10,8 Εἰς ὅποιαν πόλιν πηγαίνετε καὶ σας δέχονται οἱ κάτοικοι, να τρώγετε αὐτά που σας παραθέτουν, χωρὶς να ζητήτε τίποτε το ἰδιαίτερον καὶ καλύτερον.
- Λουκ. 10,9 καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε

αὐτοῖς· ἤγγικεν ἔφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 10,9

Να θεραπεύετε τους ασθενεῖς, που υπάρχουν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ να λέγετε εἰς αὐτούς· Ἐχει πλησιάσει πλέον εἰς σας ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Μεσσίας, που ἦλθε, θα ἰδρῦσῃ εἰς τὴν οἰκουμένην.

Λουκ. 10,10

εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν εἰσέρχησθε καὶ μὴ δέχωνται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς πλατείας αὐτῆς εἶπατε·

Λουκ. 10,10

Εἰς ὁποίαν ὁμως πόλιν εἰσέρχεσθε καὶ δεν σας δέχονται, εβγάτε εἰς τὰς πλατείας τῆς καὶ πέστε στον κόσμον, που θα εἶναι ἐκεῖ συγκεντρωμένος·

Λουκ. 10,11

καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἀπὸ τῆς πόλεως ὑμῶν εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν ἀπομασσόμεθα ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἔφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 10,11

Καὶ τὴν σκὸνὴν που ἔχει κολλήσῃ εἰς τὰ πόδια μας ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν, τὴν τινάσσομεν καὶ σας τὴν ἀφίνομεν. (Ἐφ' ὅσον δεν μας ἐδεχθήκατε, τίποτε ἀπολύτως δεν θέλομεν να ἔχωμεν ἀπὸ σας) ἀλλὰ μάθετε τοῦτο, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐφθασε καὶ αλλοίμονον εἰς ἐκείνους, που δεν τὴν δέχονται.

Λουκ. 10,12

λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Λουκ. 10,12

Σας λέγω δε τοῦτο, ὅτι κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς κρίσεως, περισσότερον υποφερτὴ θα εἶναι ἡ τιμωρία τῶν Σοδόμων ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῆς πόλεως ἐκείνης.

Λουκ. 10,13

οὐαὶ σοι, Χοραζὶν, οὐαὶ σοι, Βηθσαϊδᾶ· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμενοι μετενόησαν.

Λουκ. 10,13

Αλλοίμονό σου, Χοραζὶν, αλλοίμονό σου, Βηθσαϊδᾶ! Διότι, εἴαν εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς καὶ αμαρτωλὰς πόλεις Τύρον καὶ Σιδῶνα, εἶχαν γίνῃ τα θαύματα, που ἐγίναν ἀνάμεσά σας, θα εἶχαν προ πολλοῦ οἱ κάτοικοί τους μετανοήσῃ καὶ

εις εκδήλωσιν της μετανείας των θα είχαν καθίσει καταγής και θα φορούσαν αντί ενδύματος σάκκον και θα είχαν αντί μύρου στο κεφάλι των στάκτην.

Λουκ. 10,14 πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν τῇ κρίσει ἢ ὑμῖν.

Λουκ. 10,14 Ἀλλὰ θα εἶναι περισσότερο υποφερτὴ ἡ θέσις τῆς Τυροῦ καὶ Σιδῶνος καὶ ελαφροτέρα ἡ τιμωρία ποὺ θα τοὺς ἐπιβληθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως παρὰ εἰς σας.

Λουκ. 10,15 καὶ σύ, Καπερναοὺμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθείσα, ἕως ᾄδου καταβιβασθήσῃ.

Λουκ. 10,15 Καὶ συ, Καπερναοὺμ, ποὺ ἐδοξάσθης καὶ υψώθηκες ἕως τοῦ οὐρανό, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι υπῆρξες κατοικία τοῦ Μεσσίου καὶ ἀξιώθηκες νὰ ἀπολαύσῃς τόσα καὶ τόσα θαύματα, θα καταπέσῃς βαθειὰ στὸν Ἀδην.

Λουκ. 10,16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.

Λουκ. 10,16 Εκείνος ποὺ υπακοὺε εἰς σας, υπακοὺε εἰς ἐμὲ καὶ ἐκεῖνος ποὺ παρακοὺε σας, παρακοὺε ἐμὲ· ἐκεῖνος δὲ ποὺ παρακοὺε ἐμὲ, παρακοὺε τὸν Θεόν, ποὺ με ἔστειλε σωτήρα στὸν κόσμον”.

Λουκ. 10,17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἐβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

Λουκ. 10,17 Εγύρισαν ἀπὸ τὴν περιοδείαν τῶν οἱ εβδομήκοντα με χαρὰν μεγάλην καὶ ἔλεγαν· “Κυριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται εἰς ἡμᾶς, μὲν ἐπικαλεσθούμε τὸ ὄνομά σου”.

Λουκ. 10,18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.

Λουκ. 10,18 Εἶπε δὲ εἰς αὐτοὺς· “ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισα τὸ ἔργον μου ἐβλάπα τὸν σατανᾶν νὰ ἀπογυμνώνεται ἀπὸ τὴν τυραννικὴν τοῦ ἐξουσίαν καὶ νὰ κρυμνίζεται συντετριμμένος με ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς

κυριαρχίας του.

Λουκ. 10,19 ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ.

Λουκ. 10,19 Ἰδοὺ ἐγὼ τῶρα σας δίδω τὴν ἐξουσίαν νὰ πατήτε ἐπάνω εἰς φίδια καὶ σκορπιούς, νὰ ποδοπατήτε καὶ νὰ ἐξουθενώνετε ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, δηλαδὴ τοῦ διαβόλου, καὶ τίποτε ἀπὸ ὅσα αὐτὸς ἐνάντιον σας πανουργεῖται καὶ ἐφευρίσκει δὲν θὰ σας ἀδικήσῃ ἡ βλάβη.

Λουκ. 10,20 πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Λουκ. 10,20 Πλὴν, μὴ χαίρετε στούτο μόνον, στο ὅτι δηλαδὴ καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ὑποτάσσονται εἰς σας, κυρίως πρέπει νὰ χαίρετε καὶ νὰ ευφραίνεσθε, διότι τὰ ὀνόματα σας ἔχουν γραφῇ στοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ”.

Λουκ. 10,21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἡγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἐξομολογοῦμαι σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

Λουκ. 10,21 Αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν ἠσθάνθη ὁ Ἰησοῦς βαθυτάτην καὶ ζωηροτάτην χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ καὶ εἶπε· “Σε ευχαριστῶ καὶ σε δοξολογῶ, Πάτερ, Κυριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι με δικαιοσύνην καὶ ἀγαθότητα ἐνεργῶν, ἐκρύψες τὰς υψηλὰς αὐτὰς ἀληθείας τῆς πίστεως ἀπὸ ἐκείνων ποὺ θεωροῦνται σοφοὶ καὶ συνετοί, καὶ ἐφάνέρωσες αὐτὰς εἰς ἀπλοϊκοὺς καὶ ἀφελεῖς ἀνθρώπους τοὺς μαθητὰς μου, ποὺ φαίνονται σαν νήπια ἐμπρὸς τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου. Ναι Πάτερ, διότι αὕτη ἦτο ἡ ἀγαθὴ καὶ δικαίᾳς θέλησίς σου”.

Λουκ. 10,22 καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶπε· πάντα μοι

παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει
τίς ἐστὶν ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ πατήρ, εἰ
μὴ ὁ υἱός καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

Λουκ. 10,22

Και αφοῦ ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶπε· “ὅλα μου ἔχουν
παραδοθῆ ἀπὸ τον Πατέρα μου. Ελήρα και ως άνθρωπος
ἀπὸ αὐτόν κάθε ἐξουσίαν. Επειδὴ δε εἶμαι και Θεός, ἴσος με
τον Πατέρα, κανεῖς δεν γνωρίζει ἀκριβῶς και τελείως ποῖος
εἶναι ο Υἱός, παρά μόνον ο Πατήρ. Και κανεῖς δεν γνωρίζει
πλήρως και τελείως τον Πατέρα, παρά μόνον ο Υἱός, εν
μέρει δε τον γνωρίζει και εκείνος, στον ὁποῖον ο Υἱός ἤθελε
τον ἀποκαλύψει”.

Λουκ. 10,23

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς κατ’ ἰδίαν εἶπε·
μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε.

Λουκ. 10,23

Και ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς μαθητὰς και τοὺς εἶπε
ιδιαιτέρως· “Τρισευτυχισμένα τα μάτια σας που βλέπουν
αὐτὰ τα ὁποῖα βλέπετε.

Λουκ. 10,24

λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς
ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ
ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

Λουκ. 10,24

Σας διαβεβαιώνω, ὅτι πολλοὶ προφῆται και βασιλεῖς
ἠθέλησαν να ἰδοῦν αὐτὰ, που σεις βλέπετε, και δεν εἶδαν
και να ἀκούσουν αὐτὰ, που ἀκούτε, και δεν ἤκουσαν”.

Λουκ. 10,25

Καὶ ἰδοὺ νομικὸς τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτόν και
λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον
κληρονομήσω;

Λουκ. 10,25

Και ἰδοὺ, κάποιος νομοδιδάσκαλος ἐσηκώθηκε και με τον
σκοπὸν να πειράξη τον Χριστόν και να ἀποδείξη εἰς αὐτόν
ὅτι δεν γνωρίζει τον νόμον του εἶπε· “διδάσκαλε, τι πρέπει
να κάμω, δια να κληρονομήσω την αἰωνίαν ζωὴν;”

Λουκ. 10,26

ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς
ἀναγινώσκεις;

Λουκ. 10,26

Ο Κυριος δε του εἶπε· “στον νόμον τι εἶναι γραμμένον; Πως

- αντιλαμβάνεσαι αυτό που διαβάξεις στον νόμον;”
- Λουκ. 10,27 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν·
- Λουκ. 10,27 Ο νομικός δε αποκριθεὶς εἶπε· “στον νόμον εἶναι γραμμένον, να αγαπᾷς Κυριον τον Θεόν σου με ὅλην σου την καρδίαν και με ὅλην σου την ψυχὴν και με ὅλην σου την δύναμιν και με ὅλον σου τον νουν. (Ολος δε ο ευατός σου, ο νους, η καρδία, η θέλησις, η δραστηριότης σου, το πνεῦμα και το σῶμα, να πλημμυρίζουν ἀπὸ την ἀγάπην προς τον Θεόν). Να αγαπᾷς δε και τον πλησίον σου, ὅπως τον ευατὸν σου”. εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ.
- Λουκ. 10,28 Εἶπε δε προς αὐτὸν ο Κυριος· “πολὺ ὀρθά ἀπήντησες· ἔτσι να κάνῃς και θα κληρονομήσῃς την αἰώνιον ζωὴν”.
- Λουκ. 10,29 ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;
- Λουκ. 10,29 Εντροπισσμένος ο νομικός διότι εφάνηκε εἰς τα μάτια των ἄλλων ὅτι δια ζήτημα πολὺ γνωστὸν ηρώτησεν τον Χριστόν, ηθέλησε να δικαιολογηθῇ και εἶπε προς τον Ιησοῦν· “και ποιὸς εἶναι ο πλησίον μου, που πρέπει να αγαπῶ σαν τον ευατὸν μου;”
- Λουκ. 10,30 ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.
- Λουκ. 10,30 Επῆρε δε ο Ιησοῦς, ἐξ αφορμῆς αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως, πάλιν τον λόγον και εἶπε την παραβολήν· “Ενας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ την Ιερουσαλήμ εἰς την Ιεριχῶ και ἔπεσε εἰς τα χέρια ληστῶν, οἱ ὁποῖοι, αφοῦ του ἐπῆραν τα χρήματα, τον ἐγύμνωσαν, τον ἐπλήγωσαν και ἔφυγαν, ἀφήσαντες αὐτὸν μισοπεθαμένον.

- Λουκ. 10,31 κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ
ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν.
- Λουκ. 10,31 Κατὰ σύμπτωσιν ἓνας ἱερεὺς κατέβαινε στον δρόμον
εκείνον και, μολονότι εἶδε τον τραυματίαν, τον
επροσπέρασε, χωρὶς να του δώση καμμίαν βοήθειαν.
- Λουκ. 10,32 ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον,
ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε.
- Λουκ. 10,32 Το ἴδιο και κάποιος Λευῖτης, ὅταν ἐφθασε στο μέρος εκείνο,
επλησίασε τον πληγωμένον, τον εἶδε, ἀλλὰ τον
επροσπέρασε ασυγκίνητος.
- Λουκ. 10,33 Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν
αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη,
- Λουκ. 10,33 Ενας ὅμως Σαμαρείτης, ο ὅποιος περνοῦσε ἀπὸ τον δρόμον
εκείνον, ἦλθε στο μέρος, ὅπου κατέκειτο μισοπεθαμένος ο
τραυματίας, τον εἶδε και τον εσπλαγχνίσθηκε.
- Λουκ. 10,34 καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων
ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον
κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη
αὐτοῦ·
- Λουκ. 10,34 Επλησίασε κοντὰ του, ἔδεσε με προσοχὴν πολλήν τα
τραύματά του, αφοῦ προηγουμένως τα ἐπλυνε και τα
άλειψε μα λάδι και κρασί, τον ἀνέβασεν στο ζῶον του, τον
επήγε εις κάποιο πανδοχεῖον και τον επεριποιήθηκε ο ἴδιος.
- Λουκ. 10,35 καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια
ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ,
καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με
ἀποδώσω σοι.
- Λουκ. 10,35 Την ἄλλην δε ἡμέρα εβγήκεν ἀπὸ το δωμάτιον του
τραυματίου, ὅπου εἶχε διανυκτερεύσει, ἐβγαλε δύο
δηνάρια, τα ἔδωσε στον ξενοδόχον και του εἶπε·
Περιποιήσου τον, με ὅσην ἐπιμέλειαν ἡμπορεῖς. Και ο,τι
εξοδέψεις παραπάνω, ἐγώ, ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ την

πατρίδα μου, θα σου το πληρώσω σαν προσωπικόν μου χρέος.

Λουκ. 10,36 τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές;

Λουκ. 10,36 Λοιπόν, ηρώτησε τότε ο Κυριος τον νομοδιδάσκαλον, ποιός από τους τρεις αυτούς νομίζεις, ὅτι εφάνηκε πραγματικός πλησίον και αδελφός δια τον άνθρωπον αυτόν, που είχε πέσει στα χέρια των ληστών;”

Λουκ. 10,37 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ’ αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως.

Λουκ. 10,37 Εκείνος δε εἶπε· “αὐτός που ἔκαμε πράξιν ευσπλαγχνίας και αγάπης προς εκείνον”. Εἶπε λοιπόν εις αὐτόν ο Ιησοῦς· “πήγαινε και συ και πράττε ὁμοια με αὐτόν. (Κανε το καλόν με αγάπην προς ὅλους, εἴτε Ιουδαῖοι εἶναι εἴτε Σαμαρεῖται εἴτε φίλοι εἴτε εχθροί”).

Λουκ. 10,38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά. γυνή δὲ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτόν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Λουκ. 10,38 Καθὼς δε ο Κυριος με τους μαθητάς του ἐπῆγαιναν προς την Ιερουσαλήμ, ἐμπήκε ο Ιησοῦς εις ἓνα χωριό. Καποια δε γυναῖκα, ὀνόματι Μαρθα, τον ὑπεδέχθη στο σπίτι της.

Λουκ. 10,39 καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ.

Λουκ. 10,39 Εἶχε δε αὐτὴ και ἀδελφήν, ὀνόματι Μαρίαν, η οποία ἐκάθισε κοντά εις τα πόδια του Ιησοῦ και ἤκουε την διδασκαλίαν του.

Λουκ. 10,40 ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλήν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἶπέ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.

Λουκ. 10,40 Η δε Μαρθα, ἀπὸ την μεγάλην της ἐπιθυμίαν και

προθυμίαν να περιποιηθῇ αξίως τον διδάσκαλον, απερροφάτο από τας πολλές ασχολίας. Εἰς κάποιαν στιγμήν ἐστάθη κοντά στον Ἰησοῦν και εἶπε· “Κυριε, δεν σε μέλει που η ἀδελφή μου με ἀφήκε μονήν να ετοιμάσω τα του φαγητοῦ δια σε και τους μαθητάς σου; Πες της λοιπόν να με βοηθήσῃ”.

Λουκ. 10,41 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά·

Λουκ. 10,41 Ἀπήντησε δε ο Ἰησοῦς και εἶπε· “Μαρθα, Μαρθα, εφορτώθηκες πολλές φροντίδες, τλαιπωρεῖσαι και κουράζεσαι δια να ετοιμάσης πολλά.

Λουκ. 10,42 ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ’ αὐτῆς.

Λουκ. 10,42 Ἐνα ὁμως εἶναι το χρησιμώτερον και ἀπαραίτητον, η πνευματικὴ τροφή, την οποίαν προσφέρω ἐγώ. Η δε Μαρία ἐδιάλεξε την καλήν μερίδα, την πνευματικὴν, η οποία και δεν θα της ἀφαιρεθῇ ποτέ ἀπὸ κανένα. Διότι αι ωφέλειαι ἀπὸ την πνευματικὴν τροφήν εἶναι αἰώνιαι και ἀναφαίρετοι”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 11

Λουκ. 11,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ.

Λουκ. 11,1 Ὅταν ο Ἰησοῦς εἰς κάποιον τόπον ἔκανε την προσευχήν του, μόλις ἐπαυσεν, εἶπε ἕνας ἀπὸ τους μαθητάς του πρὸς αὐτόν· “Κυριε, δίδαξε μας να προσευχώμεθα, ὅπως και ο Ἰωάννης ο Βαπτιστὴς ἐδίδαξε τους μαθητάς του”.

Λουκ. 11,2 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· Πάτερ ἡμῶν

ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·

Λουκ. 11,2

Εἶπε δε εἰς αὐτοὺς· “ὅταν προσεύχεσθε να λέγετε· Πατέρα μας, που εἶσαι πανταχοῦ παρὼν, ἀλλὰ ἐξαιρετικά στους ουρανούς κάνεις αισθητήν την ἀπειρη παρουσία σου, δώσε να αναγνωρισθῇ ἀπὸ ὅλους ἡ ἀγιότης σου καὶ να δοξάζεται το ὄνομά σου. Ἀς ἐλθῇ καὶ ας ἀπλωθῇ ἡ βασιλεία σου εἰς ὅλον τον κόσμον, ὥστε πρόθυμα οἱ ἄνθρωποι, ἀφωσιωμένοι εἰς σε, να σε ἀναγνωρίζουν βασιλέα των· ας τηρήται το θέλημά σου ἐδῶ εἰς την γῆν ἀπὸ τους ἀνθρώπους, με ὅσῃν προθυμία καὶ χαρὰν ἐκτελεῖται ἀπὸ τους ἀγγέλους στον ουρανόν.

Λουκ. 11,3

τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δίδου ἡμῖν τὸ καθ’ ἡμέραν·

Λουκ. 11,3

Τον ἄρτον μας, τον ἀπαραίτητον δια την συντήρησίν μας, δίδε τον εἰς ἡμᾶς κάθε ἡμέραν.

Λουκ. 11,4

καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ τῷ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Λουκ. 11,4

Καὶ συγχώρησε τὰς ἀμαρτίας μας, διότι καὶ ἡμεῖς συγχωρούμεν κάθε ἓνα, που ἐφταιξε ἀπέναντί μας, μας ἀδίκησε καὶ μας εἶναι χρεώστης. Καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς να πέσωμεν εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ φύλαξέ μας ἀπὸ τον πονηρόν”.

Λουκ. 11,5

Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· τίς ἐξ ὑμῶν ἔξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίου καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους,

Λουκ. 11,5

Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς την διδακτικὴν παρομοίωσιν· “ποιὸς ἀπὸ σας θα ἔχῃ φίλον καὶ θα υπάγῃ εἰς αὐτόν κατὰ τα μεσάνυκτα καὶ θα του πῇ· Φίλε, δάνεισέ μου τρία ψωμιά,

Λουκ. 11,6

ἐπειδὴ φίλος μου παρεγένετο ἐξ ὁδοῦ πρὸς με καὶ οὐκ

ἔχω ὃ παραθήσω αὐτῷ·

Λουκ. 11,6

επειδὴ κάποιος φίλος μου ἦλθε ἀπὸ ταξίδι στον σπῖτι μου και δεν ἔχω τι να του βάλω να φάγη.

Λουκ. 11,7

κάκεϊνος ἔσωθεν ἀποκριθεὶς εἶπη· μή μοι κόπους παρέχε· ἥδη ἡ θύρα κέκλεισται καὶ τὰ παιδία μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσὶν· οὐ δύναμαι ἀναστὰς δοῦναί σοι;

Λουκ. 11,7

Και ἐκεῖνος θα του ἀποκριθῇ ἀπὸ μέσα και θα πη· Μη με βάζης σε κόπους· τώρα πλέον η πόρτα ἔχει κλεισθῇ και τα παιδιὰ μου εἶναι μαζή μου στο στρώμα και κοιμούνται· δεν ἠμπορώ να σηκωθῶ και να σου δώσω;

Λουκ. 11,8

λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦ φίλον, διὰ γε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρήζει.

Λουκ. 11,8

Σας διαβεβαιώνω ὅτι και αν ἀκόμη δεν θελήσῃ να σηκωθῇ να του δώσῃ, μολονότι τον εἶχε φίλον, πάντως δια την αδιακρισίαν του ὅτι εἰς τέτοιαν νυκτερινήν ὥραν τον ἀνησυχεῖ, θα σηκωθῇ και θα του δώσῃ ὅσα του χρειάζονται.

Λουκ. 11,9

κάγὼ ὑμῖν λέγω, αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὐρήσετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·

Λουκ. 11,9

Δια τοῦτο και ἐγὼ σας λέγω· να ζητήτε ἀπὸ τον πανάγαθον Θεόν και θα σας δοθῇ, να γυρεύετε και θα βρήτε, να κτυπάτε την θύραν της θείας ἀγάπης και θα σας ἀνοιχθῇ.

Λουκ. 11,10

πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιχθήσεται.

Λουκ. 11,10

Διότι καθένας που ζητεῖ ἀπὸ τον Θεόν λαμβάνει και καθένας που γυρεύει εὐρίσκει και εἰς ἐκεῖνον που κτυπᾷ την θύραν του Θεοῦ, θα του ἀνοιχθῇ αὐτή.

Λουκ. 11,11

τίνα δὲ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσῃ ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ καὶ ἰχθύν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

Λουκ. 11,11

Ποιὸς δε πατέρας ἀπὸ σας, ὅταν το παιδί του ζητήσῃ ψωμί,

	θα του δώση λιθάρι η όταν θα του ζητήσει ψάρι, μήπως αντί ψάρι του δώση φίδι;
Λουκ. 11,12	ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ὥον, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπιόν;
Λουκ. 11,12	Η αν του ζητήσει αυγό, μήπως θα του δώση αντί αυγού σκορπιόν;
Λουκ. 11,13	εἰ οὖν ὑμεῖς, ὑπάρχοντες πονηροί, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ πατήρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει πνεῦμα ἀγαθὸν τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;
Λουκ. 11,13	Εάν, λοιπόν, σεις μολονότι είσθε πονηροί, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα δώρα εις τα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος, θα δώση το πανάγαθον Πνεύμα εις όσους το ζητούν;" (Και αφού θα δώση το μέγιστον και ύψιστον, δεν είναι λογικόν και ορθόν να σκεφθώμεν ότι πολύ περισσότερο θα δώση τα υλικά αγαθά, που είναι ασυγκρίτως μικροτέρας αξίας;).
Λουκ. 11,14	Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι·
Λουκ. 11,14	Και συνέβη, την ώραν που ο Κυριος εδιωχνε ένα δαιμόνιον, το οποίον είχε κάμει κωφόν και άλλαλον τον πάσχοντα, όταν εβγήκε το δαιμόνιον, ωμίλησεν ο κωφάλαλος και τα πλήθη του λαού εθαύμαζαν.
Λουκ. 11,15	Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· ἐν Βεελζεβούλ τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.
Λουκ. 11,15	Μερικοί όμως από αυτούς, γραμματεῖς και Φαρισαῖοι, έλεγαν ότι με την συνεργασίαν του βελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων, διώχνει τα δαιμόνια.
Λουκ. 11,16	Ἄλλοι δὲ πειράζοντες σημεῖον παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.
Λουκ. 11,16	Άλλοι δε, με τον σκοπόν να τον πειράξουν και να τον παρουσιάσουν στον λαόν ότι τάχα δεν ημπορεί να κάμη μεγάλα θαύματα, του εζητούσαν σημείον μεγάλο από τον

ουρανόν, (σαν το πυρ που κατέβασεν ο Ηλίας από τον ουρανόν και σαν το μάννα, που με την προσευχή του Μωϋσέως έπεσε από τον ουρανόν στους πεινασμένους Ισραηλίτας).

Λουκ. 11,17 αὐτός δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα εἶπεν αὐτοῖς·
πᾶσα βασιλεία ἐφ’ ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα, ἔρημοῦται,
καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον, πίπτει.

Λουκ. 11,17 Αυτός όμως, γνωρίζων πολύ καλά τας εσωτερικάς των σκέψεις και διαθέσεις, τους εἶπε· “κάθε βασιλείον, όταν χωρισθῇ εἰς εχθρικάς παρατάξεις, που θα μάχωνται ἡ μία τὴν ἄλλην, θα καταλήξῃ εἰς καταστροφὴν και ἐρήμωσιν, και όταν μία οικογένεια διαιρεθῇ με εχθρικότητα ἐναντίον του εαυτοῦ τῆς πίπτει και διαλύεται.

Λουκ. 11,18 εἰ δὲ καὶ ὁ σατανᾶς ἐφ’ ἑαυτὸν διεμερίσθῃ, πῶς
σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ὅτι λέγετε ἐν Βεελζεβούλ
με ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια;

Λουκ. 11,18 Εάν δε ο σατανᾶς ἔχῃ διαιρεθῇ εἰς παρατάξεις ἐναντίον του εαυτοῦ του, πῶς εἶναι δυνατόν να σταθῇ και να μη εξαφανισθῇ ἡ βασιλεία του; Σας τα λέγω αὐτά, δια να δειχθῇ πόσον παράλογος εἶναι ὁ ισχυρισμός σας ὅτι ἐγὼ με τὴν δύναμιν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια.

Λουκ. 11,19 εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβούλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ
ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ὑμῶν
ἔσονται.

Λουκ. 11,19 Εάν δε ἐγὼ με τὴν συνεργασίαν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια, τα πνευματικά σας τέκνα που εξορκίζουν τα δαιμόνια, με τὴν δύναμιν ποίου τα βγάζουν; Δια τοῦτο αὐτοὶ που δεν τους κατηγορεῖτε δι' αὐτὸ τὸ ἔργον τους, θα εἶναι δικασταὶ σας και θα σας καταδικάσουν δια τὴν διπροσωπίαν σας.

Λουκ. 11,20 εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα
ἔφθασεν ἐφ’ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

- Λουκ. 11,20 Εάν όμως εγώ με τον δάκτυλον και την δύναμιν του Θεού διώχνω τα δαιμόνια, αυτό αποδικνύει ότι έφθασε επάνω σας η βασιλεία του Θεού. Αλλοίμονό σας δε, εάν δεν την δεχθήτε.
- Λουκ. 11,21 ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλὴν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·
- Λουκ. 11,21 Ακούσατε δε και τούτο το παράδειγμα· όταν ο ισχυρὸς εξωπλισμένος τέλεια φυλάσῃ την αυλήν του, μένουν ασφαλισμένα και ήσυχα τα υπάρχοντά του.
- Λουκ. 11,22 ἐπὶ δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτόν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἶρει, ἐφ' ἧς ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.
- Λουκ. 11,22 Όταν όμως ἔλθῃ ἐναντίον του ο ισχυρὸς και τον νικήσῃ, του παίρνει τα ὅπλα, εἰς τα οποία εἶχε στηρίξῃ την πεποίθησίν του, και διαμοιράζει σαν λάφυρα τα υπάρχοντά του. (Ἔτσι και εγώ, σαν ἀπόλυτα δυνατώτερος ἀπὸ τον σατανάν τον κατανικῶ, ἐλευθερώνω αὐτούς που σαν ιδικά του κτήματα τους κρατοῦσε φυλακισμένους εἰς την αυλήν του και ἐπὶ πλέον δίνω ἐξουσίαν στους μαθητάς μου να κάνουν το ἴδιο).
- Λουκ. 11,23 ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστὶ, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει.
- Λουκ. 11,23 Κανονίσατε την θέσιν σας· διότι ἐκεῖνος που δεν εἶναι με ὅλη του την καρδιά μαζί μου, εἶναι ἐναντίον μου. Και ἐκεῖνος, που δεν μαζεύει μαζί με ἐμέ και δεν οδηγεί εἰς τα λιβάδια της πνευματικῆς τροφῆς τα πρόβατά μου, αὐτός σαν αιμοβόρος λύκος τα διασκορπίζει.
- Λουκ. 11,24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ εὗρισκον λέγει· ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον·
- Λουκ. 11,24 Όταν το ἀκάθαρτον πνεῦμα φύγῃ ἀπὸ τον ἄνθρωπον, ομοιάζει πρὸς ἐκεῖνον, που περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ

κατάξηρους, χωρίς νερό τόπους και μάταια ζητεί
ανάπαυσιν. Και επειδή δεν την ευρίσκει, λέγει· θα
ξαναγυρίσω στο σπίτι μου απ' όπου έφυγα, θα επιστρέψω
δηλαδή στον άνθρωπον, από τον οποίον με έδιωξαν.

Λουκ. 11,25 καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.

Λουκ. 11,25 Και όταν έλθη, ευρίσκει το σπίτι σαρωμένο και στολισμένο,
δηλαδή, ευρίσκει τον άνθρωπον σχολάζοντα και ράθυμον,
χωρίς πνευματικήν φροντίδα και εργασία.

Λουκ. 11,26 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα
πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ
γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν
πρώτων.

Λουκ. 11,26 Τότε πηγαίνει και παίρνει άλλα επτά δαιμόνια, πονηρότερα
από τον ευατόν του και, αφού εισέλθουν, εγκαθίστανται
μονίμως πλέον εκεί και γίνονται τα τελευταία του
ανθρώπου εκείνου, χειρότερα από τα πρώτα”. (Όσοι
ελευθερώθηκαν από δαιμόνια η όσοι με την χάριν του Θεού
επήραν άφεσιν αμαρτιών και εμπήκαν στον δρόμον της
σωτηρίας, ας προσέξουν να μη αφήσουν την νέαν ζωήν της
χάριτος, διότι τότε θα γίνουν πολύ χειρότεροι απ' ο,τι ήσαν
προηγούμενως).

Λουκ. 11,27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνή
φωνήν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἡ
βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

Λουκ. 11,27 Ενώ δε έλεγε αυτά, κάποια γυναίκα από το πλήθος
ενθουσιασμένη από την διδασκαλίαν του, έβγαλε φωνήν
μεγάλην και είπε· “μακαρία η κοιλία που σε εβάσταξε και οι
μαστοί, τους οποίους εθήλασες. Μακαρία η μητέρα, που σε
εγέννησε και σε έθρεψε”.

Λουκ. 11,28 αὐτὸς δὲ εἶπε· μενουῖνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν
λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Λουκ. 11,28 Και αυτός είπε· “βεβαίως μακαρία είναι η μητέρα μου, αλλά
επίσης μακάριοι είναι όλοι όσοι ακούουν τον λόγον του

Θεοῦ καὶ τὸν φυλάσσουν”.

Λουκ. 11,29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροισμένων ἤρξατο λέγειν· ἡ γενεὰ αὕτη γενεὰ πονηρὰ ἐστὶ· σημεῖον ζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

Λουκ. 11,29 Καὶ καθὼς τα πλήθη τοῦ λαοῦ εμαζεύοντο πυκνὰ γύρω του, αὐτὸς ἤρχισε νὰ λέγῃ· “αὕτη ἡ γενεὰ, εἶναι γενεὰ πονηρὰ· ζητεῖ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανό, τάχα διὰ νὰ πιστεῦσῃ, καὶ δὲν θὰ τῆς δοθῇ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαῦμα Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

Λουκ. 11,30 καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευίταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

Λουκ. 11,30 Διότι ὅπως ὁ Ἰωνᾶς μετὰ τὸ νὰ βγῇ σώος ἀπὸ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους, ἐγένετο τοῖς Νινευίταις ὑπερφυσικὸν σημεῖον, διὰ νὰ μετανοήσουν ἐπὶ τὰ ἁμαρτήματα καὶ γίνῃ καὶ διὰ τὴν γενεάν αὐτὴν σημεῖον μοναδικὸν καὶ μέγιστον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν του, ἡ ὁποία θὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὅτι αὐτὸς πράγματι εἶναι ὁ λυτρωτὴς τῶν ἀνθρώπων.

Λουκ. 11,31 βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτούς, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

Λουκ. 11,31 Ἡ δὲ εἰδωλόατρις βασίλισσα τῆς Αραβίας θὰ ἀναστηθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐκείνης κρίσεως μαζὶ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς αὐτῆς καὶ θὰ τοὺς καταδικάσῃ· διότι αὕτη, ἡ εἰδωλόατρις, ἐξεκίνησε ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, ἐδὼ ὑπάρχει ἀσυγκρίτως περισσότερον ἀπὸ τὸν Σολομῶντα, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἰμὶ ἀπλῶς θεόπνευστος ἢ σοφός, ὅπως ἐκεῖνος, ἀλλὰ αὕτη ἡ ἐνσάρκωσις τῆς θείας Σοφίας.

Λουκ. 11,32 ἄνδρες Νινευῖ ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι

μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

Λουκ. 11,32

Ἄνδρες της Νινευτῖ θα ἀναστηθοὺν κατὰ την μεγάλην ἐκείνην κρίσιν μαζή με την γενεάν αὐτήν και θα την καταδικάσουν, διότι ἐκεῖνοι μεν μετενόησαν με το κήρυγμα ενός ἀπλοῦ προφήτου, του Ἰωνά. Καὶ ἰδοὺ, ὑπάρχει ἐδῶ κάτι ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἀπὸ τον Ἰωνά, ἐγώ, ὁ σαρκωθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος του Θεοῦ. Καὶ ὁμως ἡ γενεά αὐτὴ δεν μετανοεῖ στον κήρυγμά μου.

Λουκ. 11,33

Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἄψας εἰς κρυπτὴν τίθησιν οὐδὲ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγος βλέπωσιν.

Λουκ. 11,33

Εγὼ σκορπίζω το φῶς της ἀληθείας παντοῦ. Κανεῖς δε, ἀφοῦ ἀνάψῃ τον λύχνον δεν τον βάζει κάτω ἀπὸ τον κάδον, ἀλλὰ ἐπάνω στον λυχνοστάτην, δια να βλέπουν το φῶς ὅσοι εἰσέρχονται στο σπίτι.

Λουκ. 11,34

ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστίν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῖς ᾤ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἐστίν· ἐπὰν δὲ πονηρὸς ᾤ, καὶ τὸ σῶμά σου σκοτεινόν.

Λουκ. 11,34

Ὁ λύχνος, που φωτίζει τὸ σῶμα, εἶναι τὸ μάτι· ὅταν λοιπὸν τὸ μάτι εἶναι γερό και καθαρό, ὅλον τὸ σῶμα θα εἶναι μέσα στο φῶς. Ὅταν ὁμως εἶναι ἀρρωστο και βλαμμένο και τὸ σῶμα θα εἶναι μέσα στο σκοτάδι.

Λουκ. 11,35

σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστίν.

Λουκ. 11,35

Πρόσεχε λοιπὸν, μήπως τὸ φῶς, που ἔχει βάλει ὁ Θεὸς μέσα σου, δηλαδή τὸ λογικόν και ἡ συνείδησις, εἶναι σκοτάδι. (Διότι τότε ὅσον φῶς και ἀν ὑπάρχη ἔξω, ὅσας υψηλὰς διδασκαλίας και ἀν ἀκούσης, δεν θα φωτισθῇς).

Λουκ. 11,36

εἰ οὖν τὸ σῶμά σου ὅλον φωτεινόν, μὴ ἔχον τι μέρος σκοτεινόν, ἔσται φωτεινόν ὅλον ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζη σε.

- Λουκ. 11,36 Εάν λοιπόν το σώμα σου είναι φωτεινόν, χωρίς να έχη κανένα απόκρυφον και σκοτεινόν μέρος, θα είναι όλο φως, όπως όταν ο λύχνος με την λάμπιν του σε φωτίζει”. (Όταν η ψυχή και η συνείδησις δεν σκοτίζεται από τα πάθη, τότε θα είναι γεμάτη φως Χριστού).
- Λουκ. 11,37 Ἐν δὲ τῷ λαλῆσαι αὐτὸν ταῦτα ἡρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις ὅπως ἀριστήσῃ παρ’ αὐτῷ· εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.
- Λουκ. 11,37 Ενώ δε εἶπε αὐτά ο Ἰησοῦς, κάποιος Φαρισαῖος τον παρακαλοῦσε να γευματίσῃ στο σπίτι του. Καὶ ο Κύριος, ὅταν ἐμπήκε στο σπίτι ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν του φαγητοῦ, χωρίς προηγουμένως να πλυθῇ, ὅπως ἐσυνήθιζαν, δια λόγους τάχα θρησκευτικούς, οἱ Φαρισαῖοι.
- Λουκ. 11,38 ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.
- Λουκ. 11,38 Ο Φαρισαῖος ὁμως, ὅταν εἶδεν αὐτό, ἐξεπλάγη, διότι ο Ἰησοῦς δεν ἐπλυνε τὰ χέρια του πρὸ του φαγητοῦ.
- Λουκ. 11,39 εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε, τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἀρπαγῆς καὶ πονηρίας.
- Λουκ. 11,39 Εἶπε δε ο Κύριος πρὸς αὐτόν· “σεῖς οἱ Φαρισαῖοι καθαρίζετε τώρα τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πιάτου, το δε ἐσωτερικόν σας εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀρπαγὴν καὶ κακίαν. Τηρεῖτε τοὺς ἐξωτερικοὺς μόνον τύπους, δια να φαίνεσθε εὐσεβεῖς, πλύνετε τὸ σῶμα σας καὶ τὰ χέρια σας, ἀλλὰ ἀφίνετε τὴν ψυχὴν σας ἐμπαθὴ καὶ ἀκάθαρτον.
- Λουκ. 11,40 ἄφρονες! οὐχ ὁ ποιήσας τὸ ἔξωθεν καὶ τὸ ἔσωθεν ἐποίησε;
- Λουκ. 11,40 Ἀνόητοι! Ο Θεός που ἔκαμε τὸ ἀπ' ἔξω, δηλαδὴ τὸ σῶμα, ο ἴδιος δεν ἔκαμε καὶ τὸ ἀπὸ μέσα, δηλαδὴ τὴν ψυχὴν; Πως το μὲν σῶμα προσπαθεῖτε να το κρατῆτε καθαρόν, το δε σπουδαιότερον, τὴν ψυχὴν σας, τὴν ἀφίνετε ἀκάθαρτον, αφοῦ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ἔργα τοῦ Θεοῦ;
- Λουκ. 11,41 πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην, καὶ ἰδοὺ ἅπαντα

καθαρά ὑμῖν ἔσται.

Λουκ. 11,41 Πλην ὅμως δώστε τα υπάρχοντά σας ελεημοσύνην και ιδού ὅλα θα σας γίνουν καθαρά και το φάγητον, το οποίον θα τρώγετε, ἔστω και αν προηγουμένως δεν πλυθήτε.

Λουκ. 11,42 ἀλλ' οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πῆγανον καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρχεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι, κάκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

Λουκ. 11,42 Ἀλλὰ αλλοίμονον εἰς σας τοὺς Φαρισαίους, διότι δίδετε στον ναὸν τὸ δέκατον, ἀπὸ τον δυόσμο και ἀπὸ το ἀπῆγανο και ἀπὸ κάθε λάχανο, τηρεῖτε δηλαδή ἐπουσιώδεις λεπτομερείας και προσπερνάτε με ἀδιαφορίαν τὴν δικαιοσύνην και τὴν ἀγάπην πρὸς τον Θεόν. Ἀυτὰ ἐπρεπε πρὸ παντός να ἐφαρμόσετε και ἐκεῖνα τα ἄλλα να μὴ τα ἀφίνετε.

Λουκ. 11,43 οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

Λουκ. 11,43 Ἀλλοῖμονο εἰς σας τοὺς Φαρισαίους, διότι ἀγαπάτε και ἐπιδιώκετε τα πρῶτα καθίσματα εἰς τας συναγωγὰς και τοὺς χαιρετισμοὺς και τον σεβασμὸν των ἀνθρώπων εἰς τας ἀγοράς.

Λουκ. 11,44 οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἔστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα. καὶ οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἶδασιν.

Λουκ. 11,44 Ἀλλοῖμονό σας γραμματεῖς και Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι εἰσθε σαν τα μνημεῖα, που δεν φαίνονται, και οἱ ἄνθρωποι που περιπατοῦν ἐπάνω εἰς αὐτὰ δεν γνωρίζουν τοῦτο και χωρὶς να το θέλουν μολύνονται, σύμφωνα με ἐκεῖνα που γράφει ο νόμος. Ἐτσι και σεις κρύπτετε με τὴν ὑποκρισίαν τὴν κακίαν σας, και ἐκεῖνοι που ἀνύποπτοι σας πλησιάζουν μολύνονται και βλάπτονται”.

- Λουκ. 11,45 Ἀποκριθεὶς δὲ τις τῶν νομικῶν λέγει αὐτῷ· διδάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ ἡμᾶς ὑβρίζεις.
- Λουκ. 11,45 Ἐλαβε τότε τον λόγον κάποιος ἀπὸ τους νομικοὺς, τους γνώστας του Μωσαϊκοῦ Νομου και του εἶπε· “διδάσκαλε, με αὐτὰ που λέγεις, υβρίζεις και ημᾶς τους νομικοὺς”.
- Λουκ. 11,46 ὁ δὲ εἶπε· καὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς οὐαί, ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, καὶ αὐτοὶ ἐνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις.
- Λουκ. 11,46 Εκείνος δε εἶπε· “και εις σας τους νομικοὺς αλλοῖμομον, διότι φορτώνετε τους ἀνθρώπους με βαρειά και δυσκολοβάστακτα φορτία, ἐνῶ σεις οι ἴδιοι οὔτε με ἓνα ἀπὸ τα δάκτυλα σας δεν ἐγγίζετε τα φορτία αὐτά.(Ἐχετε δηλαδὴ ἐπινοήσει βαρειές ἐντολές δια τους ἄλλους, που δεν τις λέγει ο νόμος του Θεοῦ και σεις βρίσκετε τρόπους να μη τις τηρήτε).
- Λουκ. 11,47 οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκοδομεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προφητῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς.
- Λουκ. 11,47 Αλλοῖμονό σας, διότι κτίζετε τα μνημεῖα των προφητῶν, τάχα ἀπὸ σεβασμὸν δι’ αὐτούς, ἐνῶ κατὰ βάθος ἔχετε τας ἰδίας φονικὰς διαθέσεις, που εἶχαν οι πρόγονοι σας, οι οποῖοι ἐφόνευσαν τους προφήτας.
- Λουκ. 11,48 ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέκτειναν αὐτούς, ὑμεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.
- Λουκ. 11,48 Επομένως ἀπὸ το ἓνα μέρος μαρτυρεῖτε και ἐπιβεβαιώνετε ὅτι οι προφῆται, καθὼ ἀπεσταλμένοι του Θεοῦ, εἶναι ἄξιοι παντός σεβασμοῦ, ἀπὸ το ἄλλο μέρος με την διάθεσιν και τας πράξεις σας συμφωνεῖτε και ἐγκρίνετε τα ἔργα των πατέρων σας. Διότι αὐτοὶ μεν ἐφόνευσαν τους προφήτας σεις δε κτίζετε τιμητικῶς τα μνημεῖα των.
- Λουκ. 11,49 διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶπεν· ἀποστελῶ εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους, καὶ ἐξ αὐτῶν

ἀποκτενοῦσι καὶ ἐκδιώξουσιν,

Λουκ. 11,49

Επειδὴ ὁμως ἔχετε τας ἰδίας πονηράς διαθέσεις με τους πατέρας σας, δια τοῦτο εἶπεν ἡ σοφία του Θεοῦ, δηλαδή ἐγώ· θα στείλω εἰς αὐτοὺς προφῆτας καὶ αποστόλους, να ἀκούσουν δια μίαν ἀκόμη φοράν τὴν ἀλήθειαν, μήπως καὶ μετανοήσουν. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἀμετανόητοι καὶ ἐσκληρυμμένοι εἰς τὴν κακίαν των, ἄλλους μεν ἀπὸ αὐτοὺς θα φονεύσουν καὶ ἄλλους θα καταδιώξουν,

Λουκ. 11,50

ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων τῶν προφητῶν τὸ ἐκχυνόμενον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης

Λουκ. 11,50

δια να ζητηθῇ ἀπὸ τὴν γενεάν αὐτὴν ευθὴν καὶ να ἐπιβληθῇ τιμωρία δια το αἷμα ὅλων των προφητῶν, που χύνεται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι σήμερα.

Λουκ. 11,51

ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβελ ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ οἴκου· ναί, λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

Λουκ. 11,51

Ἀπὸ το αἷμα δηλαδή του αθώου Ἀβελ ἕως το αἷμα του Ζαχαρίου που ἐφονεύθη μεταξὺ του θυσιαστηρίου καὶ του ναοῦ. Ναι, σας βεβαιώνω, ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ τα ἐγκλήματα θα ζητηθῇ ευθὴν ἀπὸ τὴν γενεάν αὐτὴν.

Λουκ. 11,52

οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.

Λουκ. 11,52

Ἀλλοίμονον εἰς σας τοὺς νομικοὺς, διότι ἀφαιρέσατε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὸ κλεῖδι τῆς γνώσεως, τοὺς ἐσκοτίσατε δηλαδή τὸν νοὺν με τὰς ψευδεῖς διδασκαλίας σας καὶ τοὺς ἐπῆρατε τὸ μέσον, με τὸ ὁποῖον θα ἐγνώριζαν τὴν ἀλήθειαν καὶ θα ἐπροχωροῦσαν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἐτσι καὶ σεις δὲν εἰσῆλθατε εἰς τὴν βασιλείαν του Χριστοῦ καὶ ἐκεῖνους που ἠθέλανε να εἰσέλθουν τοὺς ἐμποδίσσατε”.

Λουκ. 11,53

λέγοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα ἤρξαντο οἱ

γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχουν καὶ
ἀποστοματίζουν αὐτὸν περὶ πλειόνων,

Λουκ. 11,53 Εὗρε οἱ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε αὐτὰ, ἤρχισαν οἱ γραμματεῖς
καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ κυριεύωνται ἐσωτερικῶς ἀπὸ πικρὰν
οργὴν καὶ ἐμπάθειαν ἐναντίον τοῦ καὶ νὰ ζητοῦν ὅλοι μαζὴ
ἀπὸ αὐτὸν ἀμέσως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου ἀπαντήσεις διὰ
πολλὰ ζητήματα τοῦ νόμου.

Λουκ. 11,54 ἐνεδρεῦοντες αὐτὸν, ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ
στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

Λουκ. 11,54 Καὶ τοῦ ἔστησαν ἔτσι παγίδα καὶ τὸν παραμόνευαν
προσπαθοῦντες κάτι με δόλιον τρόπον νὰ ἀρπάξουν ἀπὸ τὸ
στόμα τοῦ, ποὺ δὲν θὰ ἦτο σύμφωνο με τὸν νόμον, διὰ νὰ
ἔχουν κατόπιν ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 12

Λουκ. 12,1 Ἐν οἷς ἐπισυναχθεῖσιν τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλου ὡς
καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς μαθητὰς
αὐτοῦ πρῶτον· προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν
Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

Λουκ. 12,1 Ἐν τῷ μεταξύ πολλὰ πλήθη λαοῦ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖ,
τόσον πύκνα, ὥστε νὰ πατοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. ἤρχισε
τότε ὁ Ἰησοῦς νὰ ομιλῇ πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ πρῶτον καὶ
νὰ τοὺς λέγῃ· “προσέχετε τὸν εἰς ἑαυτὸν σας ἀπὸ τὸ προζύμι
τῶν Φαρισαίων, ποὺ εἶναι ἡ ὑποκρισία τῶν.

Λουκ. 12,2 οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ
ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται·

Λουκ. 12,2 Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ σκεπασμένο, ποὺ δὲν θὰ
ξεσκεπασθῇ καὶ τίποτε τὸ κρυφόν, ποὺ δὲν θὰ γίνῃ φανερόν
καὶ γνωστόν.

Λουκ. 12,3 ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἶπατε, ἐν τῇ φωτὶ

ἀκουσθήσεται, καὶ ὁ πρὸς τὸ οὖς ἐλάλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωματίων.

Λουκ. 12,3

Ολα θα φανερωθῶν· δι' αὐτὸ ὅσα σεις λέγετε μυστικὰ μεταξύ σας και προς τους ακροατὰς της εμπιστοσύνης σας, θα ακουσθῶν στο φως της δημοσιότητος. Και ἐκεῖνο που ωμιλήσατε στο αὐτί, μέσα εις τα ιδιαίτερα δωμάτια, θα κηρυχθῇ ἀπὸ τις ταράτσες, (Ἡ ἀλήθεια του Ευαγγελίου, που εις ολίγους τώρα και σαν με κάποια μυστικότητα λέγεται, θα κηρυχθῇ φανερά εις ὅλην την οικουμένην).

Λουκ. 12,4

Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου· μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἔχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

Λουκ. 12,4

Λεγω δε εις σας τους φίλους μου· μη φοβηθῆτε ἀπὸ ἐκείνους που θανατώνουν το σῶμα και ὕστερα δεν ἔχουν την δύναμιν τίποτε περισσότερον να κάμουν.

Λουκ. 12,5

ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε· φοβήθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι ἔχοντα ἐξουσίαν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν· ναί, λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε.

Λουκ. 12,5

Θα σας υποδείξω ὅμως ποῖον να φοβηθῆτε· να φοβηθῆτε ἐκεῖνον, ο ὅποιος αφοῦ σας αφαιρέση την παρούσαν ζωὴν, ἔχει την ἐξουσίαν να σας ρίψη στο αἰώνιον πυρ της κολάσεως. Ναι σας λέγω, αὐτόν πρέπει να φοβηθῆτε.

Λουκ. 12,6

οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο; καὶ ἐν ἑξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ·

Λουκ. 12,6

Τους διώκτας σας μη τους λογαριάζετε, διότι ο Θεός θα εἶναι προστάτης σας. Πεντε σπυργίτια δεν πωλούνται δύο ασσάρια; (δηλαδή δέκα πέντε περίπου λεπτά). Και ὅμως οὔτε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ δεν εἶναι λησμονημένο και παραπεταμένο εμπρὸς εις τα μάτια του Θεοῦ.

Λουκ. 12,7

ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἡρίθμηνται. μὴ οὖν φοβεῖσθε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.

Λουκ. 12,7

Οσον δε για σας, και οι τρίχες της κεφαλῆς σας ἔχουν

μετρηθή από τον Θεόν, ο οποίος παρακολουθεί και τις πλέον ασημάντους λεπτομερείας της ζωής σας. Μη λοιπόν φοβείσθε· σεις είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι από πολλά σπυργίτια.

Λουκ. 12,8 Λέγω δὲ ὑμῖν· πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ·

Λουκ. 12,8 Σας λέγω δε τούτο· καθένας, ο οποίος με θάρρος και χωρίς να πτοηθῇ κανένα, θα με ομολογήσῃ εμπρός στους ανθρώπους σωτήρα και Θεόν, και ο υἱὸς του ἀνθρώπου, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, θα τον ομολογήσῃ και θα το διακηρύξῃ ως πιστὸν ὁπαδὸν του εμπρός στους ἀγγέλους του Θεοῦ.

Λουκ. 12,9 ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 12,9 Εκείνον δε που, είτε ἀπὸ φόβον είτε ἀπὸ εντροπήν, θα με ἀρνηθῇ εμπρός στους ἀνθρώπους και ἐγὼ θα τον ἀρνηθῶ ἐντελῶς εμπρός στους ἀγγέλους του Θεοῦ.

Λουκ. 12,10 καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.

Λουκ. 12,10 Μεγάλο ἀμάρτημα το να ἀρνηθῇ κανείς, ἀλλὰ καθένας που θα ἐκστομίσῃ λόγον ἐνάντιον του υἱοῦ του ἀνθρώπου, σκανδαλιζόμενος ἀπὸ την φαινομενικὴν ἀδυναμίαν της ἀνθρωπίνης φύσεώς του, θα λάβῃ συγχώρησιν δια την ἀμαρτίαν του αὐτήν, ἐὰν εἰλικρινῶς μετανοήσῃ. Εκείνος ὅμως που θα ἐκστομίσῃ βλάσφημον λόγον ἐναντίον του Ἁγίου Πνεύματος και με ἐπίγνωσιν θα διαβάλῃ τις λυτρωτικὰς του ἐνεργείας, δεν θα συγχωρηθῇ ποτέ (διότι το βαρύτερον αὐτὸ ἀμάρτημά του φανερώνει ὅτι αὐτὸς ἔχει πλέον σκληρυνθῇ ἀνεπανορθῶτως εἰς την κακότητά του και δεν ὑπάρχει ἐλπίς να μετανοήσῃ).

Λουκ. 12,11 ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς

ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί
ἀπολογήσησθε ἢ τί εἶπητε·

Λουκ. 12,11 Όταν δε σας οδηγούν υποδίκους εμπρός εις τας συναγωγὰς
και εις τας αρχὰς και τας εξουσίας, μη ταρασσεσθε από
ανησυχητικὰς φροντίδας πως η τι θα απολογηθῆτε η τι θα
πήτε.

Λουκ. 12,12 τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ
εἰπεῖν.

Λουκ. 12,12 Διότι το Ἅγιον Πνεῦμα θα σας διδάξη εκείνη την ὥρα αὐτὰ
που πρέπει να πῆτε”.

Λουκ. 12,13 Εἶπε δὲ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλου· διδάσκαλε, εἰπὲ τῷ
ἀδελφῷ μου μερίσασθαι τὴν κληρονομίαν μετ’ ἐμοῦ.

Λουκ. 12,13 Καποιοις δε από τον λαόν του εἶπε· “διδάσκαλε, πες στον
αδελφόν μου να μοιρασθῇ με ἐμέ την κληρονομίαν”.

Λουκ. 12,14 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ
μεριστὴν ἐφ’ ὑμᾶς;

Λουκ. 12,14 Ο Ιησοῦς ὁμως του εἶπε· “ἄνθρωπε, ποιός με ἔκαμε
δικαστὴν μεταξύ σας η μοιραστὴν;”

Λουκ. 12,15 εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς· ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης
πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ
ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ.

Λουκ. 12,15 Εἶπε δε τότε ο Κυριος προς αυτους, που τον ηκουσαν·
“προσέχετε και προφυλάσσεσθε από κάθε πλεονεξίαν, διότι
η ζωὴ του ανθρώπου δεν εξαρτάται και δεν διατηρεῖται από
τα πολλά πλούτη και τα υπάρχοντα αυτού”.

Λουκ. 12,16 Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς λέγων· ἀνθρώπου
τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα·

Λουκ. 12,16 Εἶπε δε προς αυτους και την εξῆς παραβολήν· “κάποιου
πλουσίου ἀνθρώπου εσημείωσαν εξαιρετικὴν ευφορίαν τα
χωράφια του.

Λουκ. 12,17 καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω
ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου;

- Λουκ. 12,17 Και αυτός έπεσεν αμέσως εις αγωνιώδην συλλογήν και μέριμναν, λέγων· Τι να κάμω, διότι δεν έχω που να συγκεντρώσω και αποθηκεύσω τους καρπούς των χωραφιών μου;
- Λουκ. 12,18 καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου,
- Λουκ. 12,18 Και ύστερα από μεγάλην σκέψιν εἶπε· τούτο θα κάμω· Θα κρημνίσω τας αποθήκας μου και θα οικοδομήσω άλλας μεγαλυτέρας, και θα συγκεντρώσω ἐκεῖ όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου.
- Λουκ. 12,19 καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.
- Λουκ. 12,19 Και θα πω εις την ψυχὴν μου· Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ αγαθὰ αποθηκευμένα για ἔτη πολλά· ἀπόλαυσε την ζωὴν, αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου.
- Λουκ. 12,20 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;
- Λουκ. 12,20 Αφού δε ετοίμασε όλα και πριν προλάβη τίποτε ἀπὸ αὐτὰ να απολαύση, του εἶπεν ο Θεός· ἀνόητε ἀπὸ την κακίαν σου ἄνθρωπε και ἀπερίσκεπτε, αὐτὴν την νύκτα, που ἐπίστευσες ὅτι θα ἀρχίσῃ ἡ ἀπολαυστικὴ ζωὴ σου, ἀπαιτοῦν να πάρουν ἀπὸ σε χωρὶς ἀναβολὴν την ψυχὴν σου· αὐτὰ δε που ἔχεις ετοιμάσει, εις ποῖον τώρα ἀνήκουν;
- Λουκ. 12,21 οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.
- Λουκ. 12,21 Ἐτσι παθαίνει και αὐτὸ το τέλος ἔχει ἐκεῖνος, που ἐγωϊστικὰ θησαυρίζει δια τον εαυτὸν του και δεν προσπαθεῖ να ἀποκτήσῃ τον πλούτον των καλῶν ἔργων, εις τα οποία ευχαριστεῖται ο Θεός”.
- Λουκ. 12,22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε.

- Λουκ. 12,22 Εἶπε δε πρὸς τοὺς μαθητάς του· “διὰ τοῦτο σας λέγω, μὴ ταλαιπωρεῖσθε ἀπὸ βασανιστικὰς φροντίδες διὰ τὴν ζωὴν σας, μὴ μεριμνᾶτε τί θὰ φάτε οὔτε καὶ διὰ τὸ σῶμα σας τί θὰ ἐνδυθῆτε.
- Λουκ. 12,23 οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;
- Λουκ. 12,23 Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν τροφήν καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἐνδυμα; Ὁ Θεὸς ποὺ σας ἔδωκε τὸ ἀνώτερον, δὲν θὰ σας δώσῃ καὶ τὸ κατώτερον;
- Λουκ. 12,24 κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν, οἷς οὐκ ἔστι ταμεῖον οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσω μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετεινῶν;
- Λουκ. 12,24 Παρατηρήσατε με προσοχὴ καὶ καταλάβετε, τί συμβαίνει με τοὺς κόρακας ὅτι δηλαδὴ αὐτοὶ οὔτε σπεύρουν οὔτε θερίζουν καὶ δὲν ἔχουν οὔτε κελλᾶρι οὔτε ἀποθήκην· καὶ ὅμως ὁ Θεὸς τοὺς τρέφει. Πόσω μᾶλλον θὰ θρέψῃ σας, οἱ ὁποῖοι εἰσθε ἀσυγκρίτως ἀνώτεροι ἀπὸ τὰ πτηνὰ;
- Λουκ. 12,25 τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα;
- Λουκ. 12,25 Ποιὸς δὲ ἀπὸ σας ἡμπορεῖ, ἔστω καὶ ἀν καταβάλῃ πολλὰς καὶ μεγάλας φροντίδας, νὰ προσθέσῃ στὸ ἀνάστημά του ἓναν πῆχυν;
- Λουκ. 12,26 εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε;
- Λουκ. 12,26 Εἰάν λοιπὸν οὔτε κάτι τὸ ἐλάχιστον δὲν ἡμπορεῖτε νὰ κάμετε, διατί ταλαιπωρεῖσθε με καταθλιπτικὰς φροντίδες διὰ τὰ ἄλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων μηδαμινὴν ἢ καὶ καμμίαν ἐξουσίαν ἔχετε;
- Λουκ. 12,27 κατανοήσατε τὰ κρίνα πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὥς ἐν τούτων.

- Λουκ. 12,27 Προσέξτε και διδαχθήτε από τα κρίνα, πως μεγαλώνουν. Δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν και όμως, σας διαβεβαιώνω ότι ούτε ο σοφός Σολομών με όλην αυτού την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν δεν εφόρεσε ποτέ ένα τόσον λαμπρόν ένδυμα, ώσαν αυτό που φορεί ένα από τα κρίνα του αγρού.
- Λουκ. 12,28 εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσι, πόσω μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;
- Λουκ. 12,28 Εάν δε το χορτάρι του χωραφιού, που σήμερα υπάρχει και αύριο ρίπτεται στον φούρνο, ο Θεός τόσον ωραία το ενδύη, πόσω μάλλον θα ενδύση σας, ολιγόπιστοι;
- Λουκ. 12,29 καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε καὶ τί πίνητε, καὶ μὴ μετεωρίζεσθε·
- Λουκ. 12,29 Και σεις μη ζητάτε με ανήσυχον φροντίδα, τι θα φάτε και τι θα πihτε και μη περισπάσθε εδώ και εκεί με τις ανήσυχες αυτές φροντίδες.
- Λουκ. 12,30 ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι χρήζετε τούτων·
- Λουκ. 12,30 Διότι όλα αυτά τα ζητούν και αγωνίζονται να τα αποκτήσουν οι ειδωλολάτραι εθνικοί, που δεν έχουν γνωρίσει τον αληθινόν και πανάγαθον Θεόν, αλλά έχουν ως θεούς προστάτας τα είδωλα. Ο ιδικός σας όμως Πατήρ γνωρίζει πολύ καλά, ότι έχετε ανάγκην από αυτά και θα σας τα δώση.
- Λουκ. 12,31 πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
- Λουκ. 12,31 Μονον σεις να ζητήτε προ παντός την βασιλείαν του Θεού, και τότε όλα τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζί με τα πνευματικά και ουράνια.
- Λουκ. 12,32 Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποῖμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.

- Λουκ. 12,32 Μη φοβείσθε σεις, που είσθε μικρόν ποίμνιον, εν συγκρίσει προς το πολύ πλήθος των απίστων, διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να δώση εις σας την βασιλείαν των ουρανών. (Πολύ δε περισσότερο θα σας δώση τα πρόσκαιρα υλικά αγαθά).
- Λουκ. 12,33 πωλήσατε τὰ υπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην. ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει οὐδὲ σὴς διαφθείρει·
- Λουκ. 12,33 Εἰάν βλέπετε ὅτι τα υλικά αγαθά σας γίνονται ἐμπόδιον δια την βασιλείαν των ουρανών, πωλήσατε τα υπάρχοντα σας και δώστε ἐλεημοσύνην. Καὶ κάμετε ἔτσι τον εἰς ἑαυτὸν σας θησαυροφυλάκον που δεν παλαιώνουν ποτέ, θησαυρὸν στους ουρανοὺς που δεν χάνεται, ἐκεῖ ὅπου ο κλέπτης δεν πλησιάζει και οὐτε ο σκόρος καταστρέφει.
- Λουκ. 12,34 ὅπου γάρ ἐστίν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται.
- Λουκ. 12,34 Διότι, ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ θα εἶναι και ἡ καρδία σας.
- Λουκ. 12,35 Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι·
- Λουκ. 12,35 Ἀς εἶναι ζωσμένη ἡ μέση σας και τα λυχνάρια σας πάντοτε αναμμένα· να εἰσθε δηλαδὴ ἑτοιμοὶ και ἀγρυπνοὶ να ἐκτελήτε τὸ θέλημα του Κυρίου, δια να ἀποκτήσετε ἔτσι θησαυροὺς στον ουρανόν.
- Λουκ. 12,36 καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἐλθόντος καὶ κρούσαντος εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐτῷ.
- Λουκ. 12,36 Καὶ σεις εἰσθε ὅμοιοι με ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι περιμένουν τὸν κύριόν των, πότε θα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τους γάμους, ὥστε, ὅταν ἐλθῇ και κτυπήσῃ τὴν θύραν, να του ἀνοίξουν ἀμέσως.
- Λουκ. 12,37 μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος εὕρήσει

	γρηγοροῦντας. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτούς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς.
Λουκ. 12,37	Μακάριοι εἶναι οἱ δούλοι ἐκεῖνοι, τοὺς οὗσι, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος, θὰ τοὺς εὖρῃ νὰ ἀγρυπνοῦν. Σας διαβεβαιῶνῶ ὅτι αὐτὸς θὰ γίνῃ διάκονός των, θὰ ζώσῃ τὴν μέσσην του, δια νὰ μὴ ἐμποδίζεται εἰς τὰς κινήσους ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, θὰ τοὺς βάλῃ νὰ καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ἔλθῃ κοντὰ τοὺς καὶ θὰ τοὺς υπηρετήσῃ.
Λουκ. 12,38	καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ καὶ εὖρῃ οὕτω, μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.
Λουκ. 12,38	Καὶ ἀν ἔλθῃ στο δεῦτερον τετράωρον τῆς νυκτός καὶ στο τρίτον τετράωρον, κατὰ τὰ ἐξημερώματα, καὶ τοὺς εὖρῃ ἔτσι, δηλαδὴ νὰ τον περιμένουν ἀγρυπνοὶ, σας λέγω, ὅτι εἶναι μακάριοι οἱ δούλοι ἐκεῖνοι.
Λουκ. 12,39	τοῦτο δὲ γινώσκετε ὅτι εἰ ἦδει ὁ οἰκοδεσπότης ποῖα ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε διορυγῆναι τὸν οἶκον αὐτοῦ.
Λουκ. 12,39	Τούτο δε το ξεύρετε καὶ σεις, ὅτι ἐὰν ἐγνώριζε ὁ νοικοκύρης ποῖα ὥρᾳ ἔρχεται ὁ κλέπτης, θὰ ἔμενε ἀγρυπνὸς καὶ δὲν θὰ ἀφινε νὰ ανοιχθῇ τρύπα στο σπίτι του, δια νὰ μὴ μέσα ὁ κλέπτης καὶ νὰ κλέψῃ.
Λουκ. 12,40	καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἔτοιμοι· ὅτι ἡ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.
Λουκ. 12,40	Καὶ σεις λοιπὸν νὰ εἰσθε πάντοτε ἔτοιμοι, διότι εἰς ὥραν κατὰ τὴν οὗσαν δὲν γνωρίζετε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου” (εἴτε δια τοῦ θανάτου ἐνὸς ἐκάστου, εἴτε κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν).
Λουκ. 12,41	εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγεις ἢ καὶ πρὸς πάντας;
Λουκ. 12,41	Εἶπε δε εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρος· “Κυριε, αὐτὴν τὴν παραβολὴν δι' ἡμᾶς μόνον τὴν λέγεις ἢ δι' ὅλους;

- Λουκ. 12,42 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;
- Λουκ. 12,42 Εἶπε δε ο Κυριος· “ποιὸς ἀράγε εἶναι ο πιστὸς και συνετὸς οικονόμος, τον οποίον θα εγκαταστήσῃ ο κύριος προϊστάμενον στο υπηρετικὸν προσωπικὸν του, δια να δίδῃ προς αὐτοὺς εἰς την κατάλληλον ὥραν την κανονικὴν μερίδα της τροφῆς;
- Λουκ. 12,43 μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὐρήσει οὕτω ποιοῦντα.
- Λουκ. 12,43 Μακάριος εἶναι ο δούλος ἐκεῖνος, τον οποίον, ὅταν ἐλθῇ ο Κυριος, θα τον εὐρῃ να ενεργῇ με τέτοιαν σύνεσιν και αξιοπιστίαν.
- Λουκ. 12,44 ἀληθῶς λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.
- Λουκ. 12,44 Αληθινά σας λέγω, ὅτι θα του δώσῃ εξουσίαν ἐπάνω εἰς ὅλα τα ὑπάρχοντα του.
- Λουκ. 12,45 ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, χρονίζει ὁ κύριός μου ἔρχεσθαι, καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι,
- Λουκ. 12,45 Εὰν ὁμως ο δούλος ἐκεῖνος πῃ ἀπὸ μέσα του· Αργεῖ να ἐρθῇ ο κύριός μου· και αρχίσῃ να κτυπά τους υπηρέτας και τας υπηρετρίας και να τρώγῃ και να πίνῃ και να μεθά,
- Λουκ. 12,46 ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ἣ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ἣ οὐ γινώσκει, καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει.
- Λουκ. 12,46 θα ἐλθῇ ο κύριος του δούλου ἐκείνου εἰς ἡμέραν που δεν περιμένει και εἰς ὥραν που δεν γνωρίζει και θα τον κόψῃ εἰς τα δύο, θα τον τιμωρήσῃ δηλαδή με σκληρόν θάνατον, και θα ορίσῃ την θέσιν του μεταξύ ἐκείνων που υπῆρξαν ἀξιόπιστοι και καταχρασταί. (Οἱ ποιμένες και διδάσκαλοι

της Εκκλησίας θα είναι μακάριοι, εάν καλώς διαχειρίζονται την πνευματικήν εξουσίαν και τα χαρίσματα, που τους ενεπιστεύθη ο Χριστός και εξυπηρετούν με σύνεσιν και προθυμίαν τους πιστούς. Σκληροτάτη όμως τιμωρία τους περιμένει, εάν αποδειχθούν αναξιόπιστοι και καταχρασταί).

Λουκ. 12,47

ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος, ὁ γνούς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ καὶ μὴ ἐτοιμάσας μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλὰς·

Λουκ. 12,47

Εκεῖνος δε ο δούλος, που εγνώρισε το θέλημα του κυρίου του, και δεν ετοίμασε ούτε και έπραξε σύμφωνα προς το θέλημα του Κυρίου του, θα τιμωρηθῇ με πολλές μαστιγώσεις, θα τιμωρηθῇ πολύ, διότι εν γνώσει παρέβη το θέλημα του Κυρίου.

Λουκ. 12,48

ὁ δὲ μὴ γνούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας. παντὶ δὲ ὧ ἐδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ' αὐτοῦ, καὶ ὧ παρέθεντο πολύ, περισσότερον αἰτήσουσιν αὐτόν.

Λουκ. 12,48

Εκεῖνος δε που δεν εγνώρισε το θέλημα του Κυρίου, έκαμε δε πράξεις αξίας τιμωρίας, θα τιμωρηθῇ με ολίγας μαστιγώσεις. Εἰς εκείνον που εδόθη πολύ, θα του ζητηθῇ και πολύ, και εἰς εκείνον που του παρέδωσαν πολλά χαρίσματα, θα ζητηθούν περισσότερα καλά έργα, παρ' ὅσα θα ζητήσουν από εκείνους που έλαβαν ολιγώτερα.

Λουκ. 12,49

Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη!

Λουκ. 12,49

Ηρθα να βάλω φωτιά εἰς την γην, φλογερὸν ζήλον και ενθουσιασμόν εἰς τας καρδίας των καλοπροαιρέτων, ο οποίος όμως ζήλος θα ανάψει στους κακοπροαιρέτους πυρκαϊάν μίσους εναντίον εμοῦ και των οπαδών μου. Και τι ἄλλο θέλω, εάν τώρα έχη πλέον ανάψει αὐτή η φωτιά!

Λουκ. 12,50

βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὔ τελεσθῇ!

- Λουκ. 12,50 Εγώ έχω το βάπτισμα του μαρτυρίου, δια να βαπτισθώ εις αυτό, και πόσον κατέχομαι από τον πόθον και ανυπομονώ πότε να πραγματοποιηθή και απλωθή έτσι εις όλον τον κόσμον το πυρ της πίστεως και του θείου ζήλου!
- Λουκ. 12,51 δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἡ διαμερισμόν.
- Λουκ. 12,51 Νομίζετε ὅτι ἦλθα εις την γην να δώσω υποκριτικήν και ψευδή εἰρήνην, ὅπως την φαντάζονται οι Εβραῖοι; Οχι σας λέγω, ἀλλά ἔχω ἔλθει, δια να προκαλέσω διαίρεσιν μεταξύ των ανθρώπων, δια την οποίαν ὁμως διαίρεσιν υπεύθυνοι θα εἶναι οι πονηροί και αμετανόητοι ἄνθρωποι.
- Λουκ. 12,52 ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί·
- Λουκ. 12,52 Διότι ἀπὸ τώρα θα εἶναι εις ἓνα σπῖτι πέντε χωρισμένοι, τρεις ἐναντίον δύο και δύο ἐναντίων τριῶν.
- Λουκ. 12,53 διαμερισθήσονται πατὴρ ἐπὶ υἱῷ καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί, μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρὶ, πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς.
- Λουκ. 12,53 Και θα χωρισθῇ ο πατέρας ο ἄπιστος ἐναντίον του πιστοῦ υιοῦ του, και ο ἄπιστος υἱὸς ἐναντίον του πιστοῦ πατρός του, η μητέρα ἐναντίον της κόρης της και η κόρη ἐναντίον της μητρός· η πενθερὰ ἐναντίον της νύμφης και η νύμφη ἐναντίον της πενθεράς· τα ἄπιστα μέλη της οικογενείας ἐναντίον των πιστῶν”.
- Λουκ. 12,54 Ἔλεγε δὲ καὶ τοῖς ὄχλοις· ὅταν ἴδητε τὴν νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ δυσμῶν, εὐθέως λέγετε, ὄμβρος ἔρχεται, καὶ γίνεται οὕτω·
- Λουκ. 12,54 Ελεγε δε εις τα πλήθη· “ὅταν ἴδετε το σύνεφο να ανεβαίνει ἀπὸ την δύσιν, ἀμέσως λέγετε· Βροχὴ ἔρχεται· και γίνεται ἔτσι.
- Λουκ. 12,55 καὶ ὅταν νότον πνέοντα, λέγετε ὅτι καύσων ἔσται, καὶ γίνεται.

- Λουκ. 12,55 Και όταν ίδετε νότιον άνεμον να φυσά, λέγεται ότι θα γίνη ζέστη· και γίνεται έτσι.
- Λουκ. 12,56 ύποκριταί, τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς οἶδατε δοκιμάζειν, τὸν δὲ καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;
- Λουκ. 12,56 Ὑποκριταί! Τα σημεῖα του ουρανοῦ και της γης, που προαναγγέλους τον καιρόν, ξέρετε να τα διακρίνετε. Τον καιρόν όμως τούτον, που όλα τα σημεῖα τον παρουσιάζουν ως εποχήν της ελευσεως του Μεσσίου, πως δεν τον διακρίνετε;
- Λουκ. 12,57 τί δὲ καὶ ἀφ' ἐαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;
- Λουκ. 12,57 Διατί δε και από μόνον τον εαυτόν σας, με οδηγόν το λογικόν και την συνείδησίν σας, δεν κρίνετε το ορθόν και δίκαιον, ότι δηλαδή είναι καιρός πλέον να μετανοήσετε, δια να εὔρετε σωτηρίαν;
- Λουκ. 12,58 ὥς γάρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα, ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτήν, καὶ ὁ κριτῆς σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βαλεῖ εἰς φυλακήν.
- Λουκ. 12,58 Εφ' ὅσον εἶναι καιρός συμφιλιωθήτε με τον Θεόν, διότι όταν πηγαίνης με τον αντίδικόν σου στον ἄρχοντα να δικασθῆς, προσπάθησε να απαλλαγῆς ἀπὸ αὐτόν και να συμβιβασθῆς μαζή του, μήπως σε τραβήξῃ εμπρός στον δικαστήν και ο δικαστής σε παραδώσῃ στον εισπράκτορα και ο εισπράκτωρ σε βάλῃ εἰς την φυλακήν.
- Λουκ. 12,59 λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὔ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς.
- Λουκ. 12,59 Σου λέγω ότι δεν θα βγῇς ἀπὸ ἐκεῖ, ἕως ὅτου εξοφλήσῃς και το τελευταῖον λεπτόν. Συμφιλιωθήτε με τον Θεόν δια της μετανοίας σας, πριν εκδοθῇ ἀπὸ αὐτόν η καταδικαστική για σας ἀπόφασίς του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 13

- Λουκ. 13,1 Παρήσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλᾶτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.
- Λουκ. 13,1 Κατὰ την ὥραν δε που ὠμιλοῦσε ὁ Κύριος, παρουσιάσθησαν μερικοὶ καὶ τοὺς ἀνήγγειλαν δια τοὺς Γαλιλαίους, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ὁ Πιλᾶτος, ὅταν με τοὺς στρατιώτας τοὺς ἐσφαξε μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ, το ἀνέμιξε με τὰς θυσίας, που ἐκεῖνοι προσέφεραν τὴν ὥραν αὐτήν.
- Λουκ. 13,2 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν;
- Λουκ. 13,2 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· “ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπάθαν αὐτά, βγάζετε σὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι αὐτοὶ υπῆρξαν ἁμαρτωλοὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς Γαλιλαίους;
- Λουκ. 13,3 οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ’ ἐὰν μὴ μετανοήτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεισθε.
- Λουκ. 13,3 Οὐχὶ σας λέγω· διότι καὶ οἱ ἄλλοι Γαλιλαῖοι εἶναι ἐπίσης ἁμαρτωλοὶ. Εἰάν δε δὲν μετανοήσετε καὶ σεις ὅλοι, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θα χαθήτε. (Τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα εἶναι ἔτοιμα νὰ ὀρμήσουν καὶ νὰ σας κατασφάξουν).
- Λουκ. 13,4 ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτώ, ἐφ’ οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτούς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ;
- Λουκ. 13,4 Ἡ νομίζετε ὅτι οἱ δέκα ὀκτώ, ἐπάνω στους ὁποίους ἔπεσε ὁ πύργος τοῦ Σιλωὰμ καὶ τοὺς ἐθανάτωσεν, αὐτοὶ υπῆρξαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἁμαρτωλοὶ καὶ χρεώσται περισσότερο

από όλους τους ανθρώπους, που κατοικούν εις την
Ιερουσαλήμ;

Λουκ. 13,5 ούχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες
ὁμοίως ἀπολειψθε.

Λουκ. 13,5 Οχι σας λέγω· ἀλλ' ἐπάθαν ἐκεῖνοι, δια να συνέλθετε σεις.
Εάν ὁμως δεν μετανοήσετε, ὅλοι κατὰ τον ἴδιον τρόπον θα
χαθήτε, διότι θα ταφήτε κάτω ἀπὸ τα ερείπια των πόλεων
σας”.

Λουκ. 13,6 Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν παραβολὴν· συκὴν εἶχε τις ἐν τῷ
ἀμπελῶνι αὐτοῦ πεφυτευμένην, καὶ ἦλθε ζητῶν καρπὸν
ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ εὔρεν.

Λουκ. 13,6 Ελεγε δε αὐτὴν τὴν παραβολὴν· “κάποιος εἶχε μια συκιά,
φυτευμένη στο ἀμπέλι του και ἦλθε ζητῶν καρπὸν εις αὐτὴν
και δεν ευρήκε.

Λουκ. 13,7 εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν· ἰδοὺ τρία ἔτη ἔρχομαι
ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὐρίσκω·
ἔκκοψον αὐτήν· ἵνατί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ;

Λουκ. 13,7 Εἶπε δε στον ἀμπελουργόν· Ἰδοὺ, τρία χρόνια ἔρχομαι και
ζητῶ καρπὸν εις τὴν συκιάν αὐτὴν και δεν ευρίσκω. Κοψε
τὴν και ξερρίζωσέ τὴν. Διατί να ἀχρηστεύῃ τὴν γην;

Λουκ. 13,8 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· κύριε, ἄφες αὐτὴν καὶ
τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω περὶ αὐτὴν καὶ βάλω
κόπρια.

Λουκ. 13,8 Εκείνος ὁμως ἀπεκρίθη και εἶπε· Κυριε, ἀφυσέ τὴν και
τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω γύρω ἀπὸ αὐτὴν και ρίψω
λίπασμα.

Λουκ. 13,9 κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον
ἐκκόψεις αὐτήν.

Λουκ. 13,9 Και εἰ μὲν κάμῃ καρπὸν, τὴν ἀφίνομεν, εἰ μὲν ὁμως δεν
κάμῃ, τότε θα τὴν κόψῃς στο μέλλον”. (Ο Θεὸς δεχόμενος
παράκλησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ παριμένει τὴν μετάνοιαν τοῦ
αμαρτωλοῦ και τα καλὰ τοῦ ἔργα ως πνευματικὴν

καρποφορίαν. Εάν όμως ο αμαρτωλός μείνη σκληρυμένος και αμετανόητος, τότε ο Θεός θα τον τιμωρήσει. Αυτό συνέβη με τους αμετανοήτους Εβραίους, τους οποίους εσυμβόλιζε η άκαρπος συκή).

Λουκ. 13,10 Ἦν δὲ διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασιν.

Λουκ. 13,10 Καποιο Σαββατο ἐδίδασκε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συναγωγάς.

Λουκ. 13,11 καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτῶ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές.

Λουκ. 13,11 Καὶ ἰδοὺ εἶχε ἔλθει ἐκεῖ μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐνεκα μοχθηρᾶς ἐπιδράσεως πονηροῦ πνεύματος, ἦτο ἀσθενὴς δέκα ὀκτῶ χρόνια, σκυμμένη συνεχῶς, χωρὶς καθόλου νὰ ἡμπορῇ νὰ σηκώσῃ ὀρθιον τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς.

Λουκ. 13,12 ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου·

Λουκ. 13,12 Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τῆς ἐφώνησε καὶ τῆς εἶπε· “γυναῖκα, ἐλευθερώνεσαι ἀπὸ τὴν ἀσθενειάν σου”.

Λουκ. 13,13 καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Λουκ. 13,13 Καὶ ἔβαλεν ἐπάνω τῆς τὰς χεῖρας τοῦ. Καὶ ἀμέσως ἐστάθηκε ὀρθία αὐτή, ἀπέκτησε δηλαδὴ τὴν υγείαν τῆς καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Λουκ. 13,14 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἔξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

Λουκ. 13,14 Ὁ δὲ ἀρχισυνάγωγος ἀγανακτῶν, διότι ὁ Ἰησοῦς εἰς ἡμέραν Σαββάτου ἐθεράπευσε, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε στὸν λαόν· “ἐξ ἡμέραι εἶναι ἐκεῖναι, κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα· εἰς αὐτὰς δὲ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας νὰ

έρχεσθε και να θεραπεύεσθε και όχι κατά την ημέραν του Σαββάτου”.

Λουκ. 13,15 ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;

Λουκ. 13,15 Ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος καὶ εἶπε· ὑποκριτὰ, καθένας ἀπὸ σας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου δεν λύει το βῶδι τοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τὴν φάτνην τοῦ καὶ πηγαίνει νὰ το ποτίσῃ; Αὐτὸ δεν το θεωρεῖτε παράβασιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, καὶ πολὺ ὀρθῶς.

Λουκ. 13,16 ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὕσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

Λουκ. 13,16 Αὐτὴ δε, που εἶναι θυγάτηρ καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, τὴν ὁποίαν ὁ σατανᾶς ἔδεσε δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, δεν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸν βαρὺν καὶ καταθλιπτικὸν αὐτὸν δεσμὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου;”

Λουκ. 13,17 καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ’ αὐτοῦ.

Λουκ. 13,17 Καὶ ἐνῶ ὁ Κύριος ἔλεγε αὐτά, κατεντροπιάζοντο ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ· ἀντιθέτως δε ὅλος ὁ λαὸς ἔχαιρε δι’ ὅλα τα θαυμαστά ἔργα που ἐγίνοντο ἀπ’ αὐτόν (διότι εἶχε ἀκόμη ὁ λαὸς ἀδόλον τὴν καρδίαν καὶ ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τὰς συκοφαντίας τῶν Φαρισαίων).

Λουκ. 13,18 Ἔλεγε δέ· τίνι ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;

Λουκ. 13,18 Ἐλεγε δε ὁ Κύριος εἰς τὰ πλήθη· “με τι εἶναι ὁμοία ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Με τι νὰ τὴν παρομοιάσω;

Λουκ. 13,19 ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ· καὶ ἠΰξησε καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ

κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

Λουκ. 13,19

Εἶναι ὁμοία με ἓνα κόκκον σιναπιού, τον ὁποῖον ἓνας ἄνθρωπος ἐπῆρε καὶ τον ἐσπείρεν στον κήπον του· καὶ ἐμεγάλωσε καὶ ἐγένε δένδρον μέγαν καὶ τὰ πτηνὰ του οὐρανοῦ ἐφώλιασαν εἰς τὰ κλωνάρια του”.(Μικρά καὶ ἀσήμαντος φαίνεται ἡ Ἐκκλησία του Χριστοῦ. Θα γιγαντωθῇ ὁμως, θα ἀπλωθῇ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ θα περιλάβῃ ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων).

Λουκ. 13,20

Πάλιν εἶπε· τίني ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

Λουκ. 13,20

Πάλιν εἶπε· “με τι να παρομοιάσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

Λουκ. 13,21

ὁμοία ἐστὶ ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἔκρυπεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

Λουκ. 13,21

Εἶναι ὁμοία με προζύμι, που το ἐπῆρε μία γυναῖκα καὶ το ἀνακάτεψε εἰς τριάντα καὶ πλεον κιλά αλεύρι, ἕως ὅτου ὅλο το ζυμάρι ἐζυμώθη καὶ ἐγένε κατάλληλο γιὰ ψωμί.(Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ φαίνεται μικρά, ἀλλὰ ἔχει τεραστίαν δύναμιν, διὰ νὰ ζυμώσῃ σιγά-σιγά καὶ μεταβάλλῃ στο καλύτερον τὴν ἀνθρωπότητα).

Λουκ. 13,22

Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλεις καὶ κώμας διδάσκων καὶ πορείαν ποιοῦμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.

Λουκ. 13,22

Καὶ ἐπερνοῦσε μέσα ἀπὸ πόλεις καὶ χωριά διδάσκων τὸ εὐαγγέλιον, ἐνῶ συγχρόνως ἐξακολουθοῦσε νὰ κατευθύνεται εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Λουκ. 13,23

εἶπε δὲ τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·

Λουκ. 13,23

Τὸν ἐρώτησε δὲ κάποιος· “Κυριε, ὀλίγοι τάχα εἶναι ἐκεῖνοι, που σώζονται;” Ἐκεῖνος δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς, που τὸν ἀκολουθοῦσαν·

Λουκ. 13,24

ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν.

Λουκ. 13,24

“ἀγωνίζεσθε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς στενῆς πύλης, ἀπὸ τὴν θύραν καὶ τὸν δρόμον που ἀπαιτοῦν κόπους καὶ θυσίας. Σας λέγω δὲ, ὅτι πολλοί θα

ζητήσουν να μπουν, αλλά επειδή δεν έχουν σταθερά την απόφασιν να αγωνισθούν, δεν θα ημπορέσουν να το επιτύχουν.

Λουκ. 13,25 ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν λέγοντες· Κύριε Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ.

Λουκ. 13,25 Όταν δε κάποτε σηκωθῇ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ κλείσῃ καλὰ τὴν θύραν καὶ ἀρχίσετε σεις νὰ στέκεσθε ἔξω καὶ νὰ κτυπάτε λέγοντες· Κυριε, Κυριε ἀνοίξε μας, τότε θὰ ἀποκριθῇ καὶ θὰ σὰς πη· Δεν ξέρω ἀπὸ ποῦ εἰσθε. Δεν σὰς γνωρίζω καθόλου, (Ἀνοικτὴ θύρα, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ. Όταν ὁμως τὴν κλείσῃ ὁ θάνατος, μάλιστα δε ἡ δευτέρα παρουσία, τότε ποτὲ πλέον δεν θὰ ξανανοίξῃ διὰ τοὺς ἀμετανοήτους ἀμαρτωλοὺς).

Λουκ. 13,26 τότε ἄρξεσθε λέγειν· ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδασκας·

Λουκ. 13,26 Τότε θὰ ἀρχίσετε νὰ λέγετε. Εἰφάγαμε καὶ ἐπιαμε ἐμπρὸς σου. Καὶ εἰς τὰς πλατείας μας, ὅπου ἡμεῖς συγκεντρωμένοι, ἐδίδαξες καὶ σε ἠκολουθήσαμεν.

Λουκ. 13,27 καὶ ἐρεῖ· λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.

Λουκ. 13,27 Καὶ θὰ πη τότε ὁ οἰκοδεσπότης· Σὰς λέγω τοῦτο, δεν ξεύρω ἀπὸ ποῦ εἰσθε, φύγετε μακριὰ ἀπὸ ἐμὲ ὅλοι ὅσοι ἐπράξατε ἀδικίας καὶ ἐμείνατε ἀμετανόητοι.

Λουκ. 13,28 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν ὤψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ πάντας τοὺς προφῆτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένους ἔξω,

Λουκ. 13,28 Εκεί, μακριὰ ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν αἰωνίαν καταδίκην, θὰ εἶναι ὁ θρήνος καὶ τὰ δάκρυα, τὸ τρίξιμο τῶν

δοντιών από τον ανυπόφορον πόνον, όταν θα ίδετε τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και όλους τους προφήτας εις την βασιλείαν του Θεού, σας δε να διώχουν έξω.

Λουκ. 13,29 καὶ ἥξουσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου, καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 13,29 Και θα έρθουν πλήθος άνθρωποι από τα διάφορα σημεία της οικουμένης, από την Ανατολήν και την Δυσιν, από τον Βορράν και το Νοτον, και θα παρακαθίσουν ολόχαροι στο τρισμέγιστο τραπέζι της βασιλείας του Θεού.

Λουκ. 13,30 καὶ ἰδοὺ εἰσὶν ἔσχατοι οἱ ἔσονται πρῶτοι, καὶ εἰσὶ πρῶτοι οἱ ἔσονται ἔσχατοι.

Λουκ. 13,30 Και ιδού ότι κάτι το απροσδόκητον και παράδοξον θα γίνη τότε. Υπάρχουν εδώ εις την γην και μεταξύ σας μερικοί που θεωρούνται μικροί και άσημοι, οι οποίοι εν τούτοις δια την πίστιν και την αρετήν αυτών θα είναι εις την βασιλείαν του Θεού πρώτοι. Και αντιθέτως μερικοί που θεωρούνται πρώτοι, θα είναι τελευταίοι”.(Οι αμαρτωλοί που θα μετανοήσουν και οι ειδωλολάτραι που θα πιστεύσουν, θα καταλάβουν μεγάλα αξιώματα εις την βασιλείαν του Θεού. Ενώ πολλοί από τον ιουδαϊκόν λαόν, που εθεωρείτο ως ο εκλεκτός λαός του Θεού, θα είναι τελευταίοι).

Λουκ. 13,31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ· ἔξελθε καὶ πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.

Λουκ. 13,31 Κατά την ημέραν εκείνην ήλθαν προς αυτόν μερικοί Φαρισαῖοι, οι οποίοι δια να τον αναγκάσουν να φύγη από την Γαλιλαίαν, του είπαν· “έβγα από τα όρια της χώρας αυτής και φύγε από εδώ, διότι ο Ηρώδης θέλει να σε θανατώση”.

Λουκ. 13,32 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ· ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι·

- Λουκ. 13,32 Και εἶπε εἰς αὐτοῦς· “πηγαίνετε καὶ πέστε στον ἄνθρωπον αὐτόν, που εἶναι πονηρός καὶ δόλιος σαν τὴν αλεπού, ὅτι ολίγον καιρὸν θὰ μείνω ἀκόμη ἐδῶ, ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω κανονίσει ἔτσι καὶ ὄχι διότι φοβούμε αὐτόν. Ἰδοὺ σήμερον καὶ αὔριον, ολίγας ἀκόμη ἡμέρας, διώχνω δαιμόνια καὶ κάνω θεραπείας καὶ ἔπειτα φθάνω στο τέλος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου μου.
- Λουκ. 13,33 πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 13,33 Ἀλλὰ αὐτὲς τὶς ἡμέρες πρέπει νὰ μείνω καὶ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ κατόπιν θὰ προχωρήσω πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου θὰ σταυρωθῶ. Δεν θὰ με φονεύσῃ ἐδῶ ὁ Ἡρώδης, διότι δεν εἶναι πιθανόν προφήτης νὰ θανατωθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 13,34 Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε!
- Λουκ. 13,34 Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ, πόλις αμαρτωλὴ καὶ ἀμετανοήτη, που φονεύστους προφήτας καὶ λιθοβολεῖς ἐκείνους που σου ἔστειλεν ὁ Θεός! Ποσες φορές ἠθέλησα νὰ περιμαζέψω με στοργὴν τὰ τέκνα σου, ὅπως μαζεύει κάτω ἀπὸ τὶς φτερούγες τῆς ἡ ὄρνις τὰ μικρὰ πουλιά της, καὶ δεν ἠθελήσατε.
- Λουκ. 13,35 ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ με ἴδῃτε ἕως ἂν ἤξῃ ὅτε εἴπητε· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
- Λουκ. 13,35 Ἰδοὺ ἀφίεται πρὸς τιμωρίαν σας ἔρημη ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀπροστάτευτη ἡ πόλις σας με τὸν ναόν της. Σας διαβεβαιώνω δε ὅτι δεν θὰ με ἴδετε, ἕως ὅτου ἔλθῃ καιρὸς

και πήτε με μετάνοιαν και συντριβήν· Ευλογημένος είναι αυτός που έρχεται εν ονόματι Κυρίου και ως αντιπρόσωπος του Κυρίου”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 14

- Λουκ. 14,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.
- Λουκ. 14,1 Όταν ο Κυριος εις ημέραν Σαββάτου ἤλθεν στο σπίτι ενός ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας τῶν Φαρισαίων να φάγη ἄρτον, αὐτοὶ τον παρατηροῦσαν με προσοχήν, μήπως πῃ ἡ πράξη κάτι το παράνομον.
- Λουκ. 14,2 καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.
- Λουκ. 14,2 Καὶ ἰδοὺ ἓνας ὑδρωπικὸς ἄνθρωπος ἐστέκετο ἐμπρὸς του.
- Λουκ. 14,3 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους λέγων· εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεύειν; οἱ δὲ ἠσύχασαν.
- Λουκ. 14,3 Ἐλαβε ὁ Ἰησοῦς τὸν λόγον καὶ εἶπε στοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους· “ἐπιτρέπεται ἀρὰ γε κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου να θεραπεύῃ κανεῖς ἀρρώστους;” Εκείνοι ἐσίγησαν καὶ δὲν ἐτόλμησαν να ἀπαντήσουν τίποτε.
- Λουκ. 14,4 καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτόν καὶ ἀπέλυσε.
- Λουκ. 14,4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐπίασε τὸν ὑδρωπικόν, τὸν ἐθεράπευσε καὶ τὸν ἀφῆκε ἐλεύθερον να φύγῃ.
- Λουκ. 14,5 καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπε· τίνας ὑμῶν υἱὸς ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτόν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;
- Λουκ. 14,5 Βλεπὼν δὲ τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς τῶν Φαρισαίων ἀπήντησε καὶ εἶπε εἰς αὐτοὺς· “ποῖός ἀπὸ σας, ὅταν τὸ παιδί του ἢ τὸ βῶδι του πέσῃ εἰς πηγάδι, δὲν θα καταβάλῃ κάθε

προσπάθειαν να το ανασύρῃ αμέσως, ἔστω και αν εἶναι
ἡμέρα Σαββάτου;”

Λουκ. 14,6 καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα.

Λουκ. 14,6 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοῦ δώσουν καμμίαν ἀπάντησιν,
διότι καταλάβαιναν πολὺ καλὰ, ὅτι τὸ ἀδίκον ἦτο με τὸ
μέρος των.

Λουκ. 14,7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων
πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λέγων πρὸς αὐτοὺς·

Λουκ. 14,7 Ἐλεγε δε πρὸς τοὺς καλεσμένους καὶ μίαν παραβολὴν, δια
νὰ τοὺς κάμῃ νὰ προσέξουν τὸν ἐγωϊσμόν των, με τὸν
οποῖον αὐτοὶ ἐδιάλεγαν τὰς πρώτας θέσεις στὸ τραπέζι. Καὶ
τοὺς εἶπε·

Λουκ. 14,8 ὅταν κληθῇς ὑπὸ τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς
τὴν πρωτοκλισίαν, μήποτε ἐντιμότερός σου ᾗ
κεκλημένος ὑπ’ αὐτοῦ,

Λουκ. 14,8 “ὅταν προσκληθῇς ἀπὸ κάποιον εἰς γάμον, μὴ καθίσῃς
μόνος σου εἰς τὴν πρώτην θέσιν, μήπως κάποιος ἄλλος,
προσκεκλημένος ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην, εἶναι ἀνώτερος
ἀπὸ σε.

Λουκ. 14,9 καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας ἐρεῖ σοι· δὸς τούτῳ
τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ’ αἰσχύνῃς τὸν ἔσχατον τόπον
κατέχειν.

Λουκ. 14,9 Καὶ θὰ ἐλθῇ αὐτός που ἐκάλεσε σε καὶ αὐτόν καὶ θὰ σου πῇ·
Δώσε τὴν θέσιν αὐτὴν, διότι δὲν ἀνήκει εἰς σε. Καὶ τότε θὰ
αρχίσῃς με ἐντροπὴν νὰ ζητῇς ἄλλην θέσιν. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι
θὰ ἔχουν καθίσει καὶ κανεὶς δὲν θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ
σηκωθῇ πρὸς χάριν σου, θὰ ἀναγκασθῇς τότε νὰ καταλάβῃς
τὴν τελευταία θέσιν.

Λουκ. 14,10 ἀλλ’ ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσε εἰς τὸν ἔσχατον
τόπον, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκὼς σε εἴπῃ σοι· φίλε,
προσανάβηθι ἀνώτερον· τότε ἔσται σοι δόξα ἐνώπιον
τῶν συνανακειμένων σοι.

- Λουκ. 14,10 Αλλά όταν προσκληθής, πήγαινε και κάθισε εις την τελευταίαν θέσιν, ὥστε ὅταν ἔλθῃ αὐτός που σε ἐκάλεσε να σου πῇ· Φίλε, ἀνέβα παραπάνω εις θέσιν τιμητικωτέραν. Καὶ τότε θα εἶναι γιὰ σένα μεγάλη τιμὴ ἐμπρός εις ὅσους παρακάθηνται μαζὴ με σε στο τραπέζι.
- Λουκ. 14,11 ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.
- Λουκ. 14,11 Διότι ἐκεῖνος που υψώνει τον εαυτὸν του καὶ ζητεῖ τιμὰς καὶ πρωτοκαθεδρίας θα ταπεινωθῇ. Καὶ καθένας που ταπεινώνει τον εαυτὸν του, θα υψωθῇ”.
- Λουκ. 14,12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· ὅταν ποιῇς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φώνει τοὺς φίλους σου μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου μηδὲ τοὺς συγγενεῖς σου μηδὲ γείτονας πλουσίους, μήποτε καὶ αὐτοὶ σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γενήσεται σοὶ ἀνταπόδομα.
- Λουκ. 14,12 Ἐλεγε δε καὶ πρὸς ἐκείνον ὁ ὁποῖος τον εἶχε προσκαλέσει· “ὅταν παραθέτῃς γεῦμα ἢ δεῖπνον μὴ προσκαλεῖς τοὺς φίλους σου οὔτε τοὺς ἀδελφούς σου οὔτε τοὺς συγγενεῖς σου οὔτε τοὺς πλουσίους γείτονάς σου, μήπως καὶ αὐτοὶ με τὴν σειρά των σε καλέσουν καὶ γίνῃ ἐτσι ἀνταπόδοσις, ὅχι ἀπὸ τον Θεόν, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. (Καὶ οἱ κακοὶ κάνουν το ἴδιο, ἀποβλέποντες εἰς ἀνταπόδομα ἐκ μέρους των ἀνθρώπων).
- Λουκ. 14,13 ἀλλ’ ὅταν ποιῇς δοχὴν, καλεῖ πτωχοὺς, ἀναπήρους, χωλοὺς, τυφλοὺς,
- Λουκ. 14,13 Αλλὰ ὅταν κάνῃς τραπέζι καὶ υποδέχεσαι φιλοξενουμένους, προσκάλεσε πτωχοὺς, ἀναπήρους, χωλοὺς, τυφλοὺς.
- Λουκ. 14,14 καὶ μακάριος ἔσῃ, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.
- Λουκ. 14,14 Καὶ θα εἶσαι μακάριος διότι, ἐπειδὴ αὐτοὶ δεν ἔχουν τι να σου ἀνταποδώσουν, θα σου ἀνταποδοθῇ το καλὸν που ἔκανες κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως

των νεκρών”.

Λουκ. 14,15 Ἀκούσας δὲ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα εἶπεν αὐτῷ·
μακάριος ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 14,15 Οταν δε κάποιος από τους παρακαθημένους ἤκουσε αὐτὰ
εἶπε· “μακάριος εκείνος, που θα παρακαθίσω στο γεῦμα της
βασιλείας του Θεοῦ”.

Λουκ. 14,16 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα
καὶ ἐκάλεσε πολλούς·

Λουκ. 14,16 Ο δε Ιησούς εἶπε εἰς αὐτόν την ἐξῆς παραβολήν· “ένας
ἄνθρωπος παρέθεσε μέγα δείπνον και ἐκάλεσε πολλούς.

Λουκ. 14,17 καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου
εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι
πάντα.

Λουκ. 14,17 Και την ὥραν, που θα παρετίθετο το δείπνον, ἔστειλε τον
δούλον του να πη στους προσκαλεσμένους· Ελάτε διότι
τώρα εἶναι τα πάντα ἔτοιμα.

Λουκ. 14,18 καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. ὁ πρῶτος
εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν
καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον.

Λουκ. 14,18 Και αυτοί σαν να ἦταν συνεννοημένοι ἤρχισαν να
παραιτοῦνται ὅλοι ἀπὸ το δείπνον με διαφόρους
δικαιολογίας· ο πρῶτος εἶπε· Αγόρασα ένα αγρόν και ἔχω
ἀνάγκην να βγω ἔξω και να τον ἰδω· σε παρακαλῶ να με
θεωρήσης απηλλαγμένον ἀπὸ την υποχρέωσιν να
παρακαθίσω στο δείπνον.

Λουκ. 14,19 καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ
πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με
παρητημένον.

Λουκ. 14,19 Και ἄλλος εἶπε· Αγόρασα πέντε ζευγάρια βῶδια και
πηγαίνω να τα δοκιμάσω· σε παρακαλῶ να θεωρήσης
δικαιολογημένην την απουσίαν μου.

Λουκ. 14,20 καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ

δύναμαι ἐλθεῖν.

Λουκ. 14,20 Και ἄλλος εἶπε· Εὐνυμφεύθην και δια τούτο δεν μπορώ να ἐλθω.

Λουκ. 14,21 καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

Λουκ. 14,21 Και ἐπέστρεψε ο δούλος εκείνος προς τον κύριον του και του διηγήθηκε ὅλα αὐτά. Τότε, γεμάτος οργὴν ο οἰκοδεσπότης ἐναντίον των ἀναξίων προσκαλεσμένων, εἶπε στον δούλον του· Εἰγα γρήγορα εἰς τὰς πλατείας και τους δρόμους της πόλεως και φέρε εδὼ μέσα τους πτωχοὺς και τους ἀναπήρους και τους χωλοὺς και τους τυφλοὺς.

Λουκ. 14,22 καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστὶ.

Λουκ. 14,22 Και αφοῦ ἐξετέλεσε την ἐντολήν του Κυρίου του ο δούλος, εἶπε· Κυριε, ἐγινε ὅπως διέταξες, και εἶναι ἀκόμη τόπος ἀδειανός.

Λουκ. 14,23 καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου.

Λουκ. 14,23 Και εἶπεν ο κύριος προς τον δούλον· Εἰγα στους δρόμους, στους φράκτες των κτημάτων, ἔξω ἀπὸ την πόλιν και παρακίνησε με ἐπιμονὴν ὅλους ὅσους εὗρης να ἐλθουν εδὼ, δια να γεμίση οἶκος μου.

Λουκ. 14,24 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταιί μου τοῦ δείπνου.

Λουκ. 14,24 Διότι σας διαβεβαιώνω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τους προσκαλεσμένους ἐκείνους ἄνδρες δεν θα γευθῇ τίποτε ἀπὸ το δείπνον μου”. (Οἱ κυρίως προσκεκλημένοι, οἱ πνευματικοὶ ἄρχοντες του Ἰσραὴλ και οἱ ἄλλοι Εβραῖοι,

αποροφημένοι από τα υλικά των συμφέροντα και την ματαιοδοξίαν των, ηρνήθησαν την πρόσκλησιν του Χριστού και απέκλεισαν τον ευατόν των από την βασιλείαν των ουρανών. Οι τελώναι και οι αμαρτωλοί και οι ειδωλολάτραι, οι περιφρονημένοι από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους εδέχθησαν με ευγνωμοσύνην και ταπείνωσιν την τιμητικήν πρόσκλησιν και έγιναν έτσι ένδοξα μέλη της βασιλείας των ουρανών).

Λουκ. 14,25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί. καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς·

Λουκ. 14,25 Μαζή δε με αὐτόν ἐπήγαιναν και πλήθη λαοῦ. Εστράφη τότε πρὸς αὐτούς και τοὺς εἶπε·

Λουκ. 14,26 εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μου μαθητὴς εἶναι.

Λουκ. 14,26 “εάν κανεῖς ἔρχεται πρὸς ἐμέ, δια να γίνῃ οπαδός μου, και δεν ἀπαρνήται τον πατέρα του και την μητέρα και την γυναῖκα και τα τέκνα και τοὺς ἀδελφούς και τὰς ἀδελφάς, εφ’ ὅσον αὐτοῖ του εἶναι πρόσκομμα εἰς την νέαν ζωὴν του, ἀκόμη δε δεν ἀπαρνήται και την ζωὴν του, ὅταν ἡ ἀνάγκη ἐπιβάλλῃ να την θυσιάσῃ, αὐτός δεν ἡμπορεῖ να εἶναι μαθητὴς μου.

Λουκ. 14,27 καὶ ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητὴς.

Λουκ. 14,27 Και ἐκεῖνος που δεν βαστάζει ἐπάνω του τον σταυρὸν του και δεν ἔρχεται κοντά μου, δεν ἡμπορεῖ να εἶναι μαθητὴς μου.

Λουκ. 14,28 τίς γάρ ἐξ ὑμῶν, θέλων πύργον οἰκοδομῆσαι, οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν;

Λουκ. 14,28 Πριν γίνετε μαθηταὶ μου ἐξετάσατε καλὰ αν μπορήτε να με

ακολουθήσετε όπως εγώ θέλω. Διότι ποιός από σας, όταν θέλη να κτίση ένα πύργον, δεν θα καθίση πρώτον να προϋπολογίση την δαπάνην, εάν έχη δηλαδή τα χρήματα δια την ολοκλήρωσιν του έργου;

Λουκ. 14,29 ἵνα μήποτε, θέντος αὐτοῦ θεμέλιον καὶ μὴ ἰσχύσαντος ἐκτελέσαι, πάντες οἱ θεωροῦντες ἄρξωνται αὐτῷ ἐμπαίξιν,

Λουκ. 14,29 Καὶ τοῦτο θα το κάμη, μήπως τυχόν βάλῃ θεμέλια καὶ δὲν ἠμπορέσῃ ν' ἀποπερατώσῃ τὸν πύργον, οπότε ὅλοι ὅσοι βλέπουσιν ἀτελές τὸ ἔργον του, θα ἀρχίσουν νὰ τὸν ἐμπαίζουν

Λουκ. 14,30 λέγοντες ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο οἰκοδομεῖν καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι;

Λουκ. 14,30 καὶ νὰ λέγουν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ οἰκοδομῇ καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Λουκ. 14,31 ἢ τίς βασιλεὺς, πορευόμενος συμβαλεῖν ἐτέρῳ βασιλεῖ εἰς πόλεμον, οὐχὶ πρῶτον καθίσας βουλευέται εἰ δυνατός ἐστιν ἐν δέκα χιλιάσιν ἀπαντῆσαι τῷ μετὰ εἴκοσι χιλιάδων ἐρχομένῳ ἐπ' αὐτόν;

Λουκ. 14,31 Ἡ ποιός βασιλεὺς, ποὺ πηγαίνει νὰ συμπλακῇ καὶ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον ἄλλου βασιλέως, δὲν θα καθίση πρῶτον νὰ σκεφθῇ, εάν έχῃ τὴν δύναμιν με δέκα χιλιάδες στρατιώτας νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἀποκρούσῃ ἐκεῖνον, ποὺ ἐρχεται ἐναντίον του με εἰκόσι χιλιάδας;

Λουκ. 14,32 εἰ δὲ μήγε, ἔτι πόρρω αὐτοῦ ὄντος πρεσβείαν ἀποστείλας ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην.

Λουκ. 14,32 Εἰ δ' ἄλλως ἐνῶ ἀκόμη εἶναι μακρὰν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, στέλνει πρεσβευτὰς καὶ ζητεῖ νὰ διαπραγματευθοῦν διὰ τὴν εἰρήνην.

Λουκ. 14,33 οὕτως οὖν πᾶς ἐξ ὑμῶν, ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητής.

Λουκ. 14,33 Ἐτσι λοιπὸν καὶ καθένας ἀπὸ σας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπαρνείται ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ δὲν κόπτει διὰ τὸ ὄνομά μου κάθε

δεσμών, που υπάρχει φόβος να τον κρατήσει μακριά από
εμέ, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου.

Λουκ. 14,34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ καὶ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι
ἀρτυθήσεται;

Λουκ. 14,34 Το ἅλατι εἶναι καλὸν και ωφέλιμον δια τον ἄνθρωπον· κάθε
μαθητής μου καλεῖται να γίνη πνευματικό ἅλατι μέσα εις
την κοινωνίαν. Εάν ὁμως το ἅλατι χάση την δύναμιν του,
τότε με τι εἶναι δῖνατόν να αρτυθῇ αὐτό, ὥστε να γίνη πάλι
καλό και ωφέλιμον;

Λουκ. 14,35 οὔτε εἰς γῆν οὔτε εἰς κοπρίαν εὐθετόν ἐστιν· ἔξω
βάλλουσιν αὐτό. ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Λουκ. 14,35 Ούτε σαν χώμα δεν εἶναι κατάλληλον να ριφθῇ εις την γην
οὔτε βέβαια σαν λίπασμα στο χωράφι. Το ρίπτουν ἔξω ως
εντελώς ἀχρηστον. Εκείνος που ἔχει αυτιά πνευματικά δια
να ακούη, ας ακούση, ας εννοήση και ας δεχθῇ αὐτά που
λέγω.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 15

Λουκ. 15,1 Ἦσαν δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ
ἁμαρτωλοὶ ἀκούειν αὐτοῦ.

Λουκ. 15,1 Καθὼς ἐπερνούσε τα διάφορα μέρη, τον ἐπλησίαζαν ὅλοι οι
τελώναι και οι ἁμαρτωλοὶ με ενδιαφέρον να ακούσουν την
διδασκαλίαν του.

Λουκ. 15,2 καὶ διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντες
ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει
αὐτοῖς.

Λουκ. 15,2 Οι Φαρισαῖοι ὁμως και οι γραμματεῖς ἐγόγγυζαν μεταξύ των
λέγοντες, ὅτι αὐτός δέχεται κοντά του με πολλήν
συμπάθειαν ἁμαρτωλοὺς και μάλιστα τρώγει μαζή των.

Λουκ. 15,3 εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγων·

- Λουκ. 15,3 Εἶπε δε πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν αὐτήν.
- Λουκ. 15,4 τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλείπει τὰ ἐνενήκοντα ἑννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς ἕως οὗ εὔρῃ αὐτό;
- Λουκ. 15,4 “Ποῖός ἄνθρωπος ἀπὸ σας, εἰ ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτά, δὲν ἀφίνει τὰ ἐνενήκοντα ἑννέα μὲν τῶν εἰς ἐρημικὸν μέρος καὶ πηγαίνει εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χαμένου, ἕως ὅτου τὸ εὔρῃ;
- Λουκ. 15,5 καὶ εὐρὼν ἐπιτίθουσιν ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ χαίρων,
- Λουκ. 15,5 Καὶ αφοῦ τὸ εὔρῃ δὲν κτυπᾷ, ἀλλὰ τὸ βάζει γεμάτος χαρὰν ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ.
- Λουκ. 15,6 καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς· συγχάρητέ μοι ὅτι εὔρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλὸς.
- Λουκ. 15,6 Καὶ αφοῦ ἐλθῇ στο σπῖτι τοῦ, προσκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας καὶ τοὺς λέγει· Χαρήτε καὶ σεις μαζὴ μου, διότι εὐρήκα τὸ χαμένο πρόβατό μου.
- Λουκ. 15,7 λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἑννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρειαν ἔχουσι μετανοίας.
- Λουκ. 15,7 Σας διαβεβαιῶν, ὅτι ἔτσι μεγάλη χαρὰ θὰ εἶναι στον ουρανὸν δι' ἓνα ἁμαρτωλὸν ποὺ μετανοεῖ, περισσότερο κτυπητὴ ἀπὸ ὅσον εἶναι ἡ χαρὰ διὰ τοὺς ἐνενήκοντα ἑννέα δικαίους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μετάνοιαν. (Χαίρει ὁ πανάγαθος Θεός. Χαίρουν τὰ ἀγγελικὰ τάγματα τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποὺ μας ἔχουν, ποθοῦν καὶ ἐργάζονται ὡς λειτουργικὰ πνεύματα νὰ μας ὁδηγήσουν εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν).
- Λουκ. 15,8 Ἦ τίς γυνὴ δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει λύχνον καὶ σαροῖ τὴν οἰκίαν

	καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὕρη;
Λουκ. 15,8	Ἡ ποιά γυναῖκα, που ἔχει δέκα δραχμές, εἰάν χάσῃ μίαν δραχμὴν, δεν ἀνάπτει τον λυχνάρι και δεν σαρώνει το σπίτι και δεν ψάχνει προσεκτικὰ με το φως του λυχναριοῦ παντοῦ, ἕως ὅτου εὕρῃ την δραχμὴν;
Λουκ. 15,9	καὶ εὐροῦσα συγκαλεῖ τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας λέγουσα· συγχάρητέ μοι ὅτι εὔρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα.
Λουκ. 15,9	Και αφοῦ την εὕρῃ καλεῖ στο σπίτι της ὅλες τις φίλες και τις γειτόνισες και λέγει· Χαρήτε μαζί μου, διότι εὐρήκα την δραχμὴν που ἔχασα.
Λουκ. 15,10	οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι.
Λουκ. 15,10	Σας διαβεβαιώνω, ὅτι γίνεται χαρὰ μεγάλη ἐμπρὸς στους ἀγγέλους του Θεοῦ και με συμμετοχὴν των ἀγγέλων δι' ἓνα ἁμαρτωλὸν που μετανοεῖ”.
Λουκ. 15,11	Εἶπε δὲ· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.
Λουκ. 15,11	Εἶπε δε ἀκόμη και την ἐξῆς παραβολήν· “ἓνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς.
Λουκ. 15,12	καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πατέρ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. καὶ διείλεν αὐτοῖς τὸν βίον.
Λουκ. 15,12	Και εἶπε ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτοῦς στον πατέρα· πατέρα, δός μου το μερίδιό της περιουσίας που μου ἀνήκει. Και ὁ πατέρας ἐμοίρασε εἰς αὐτοῦς τὴν περιουσίαν του.
Λουκ. 15,13	καὶ μετ’ οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως.
Λουκ. 15,13	Και ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζευσεν ὅλα ἀνεξαιρέτως ὅσα του εἶχε δώσει ὁ πατέρας και ἐταξίδεψε εἰς μακρυνὴν χώραν. Και ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν ἓνα βίον ἄσωτον, παραλυμένον και

ασυλλόγιστον.

Λουκ. 15,14 δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

Λουκ. 15,14 Οταν δε εξώδευσε ὅλα ὅσα εἶχε, ἔπεσε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ στερῇται καὶ νὰ πεινᾷ.

Λουκ. 15,15 καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.

Λουκ. 15,15 Καὶ ἀπὸ τὴν πείναν πλέον ζαλισμένος ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε σαν δούλος εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς τῆς χώρας ἐκείνης. Καὶ αὐτὸς τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του, νὰ βόσκη χοίρους.

Λουκ. 15,16 καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἦσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

Λουκ. 15,16 Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, ποὺ ἐτρώγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν του ἐδίδε, διότι οἱ υπηρέται τὰ προώριζαν διὰ τοὺς χοίρους.

Λουκ. 15,17 εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι!

Λουκ. 15,17 Καποῖαν ὁμῶς ἡμέραν συνήλθεν ἀπὸ τὴν ζάλην καὶ τὸ κατάντημα τῆς αμαρτωλῆς ζωῆς του καὶ εἶπε· Ποσοὶ μισθωτοὶ τοῦ πατέρα μου ἔχουν με τὸ παραπάνω ψωμιὰ καὶ φαγητὰ, ἐγὼ δὲ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν;

Λουκ. 15,18 ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.

Λουκ. 15,18 Καὶ ἀμέσως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ εἶπε· Θα σηκωθῶ, θα υπάγω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ θα του πω· πατέρα μου, ἡμάρτησα στὸν οὐρανὸν ἐμπρὸς στὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀγγέλους του· ἡμάρτησα καὶ ἐνώπιόν σου, διότι περιφρόνησα τὴν πατρικὴν σου ἀγάπην καὶ δὲν ἐλογάριασα τὴν λύπην, ποὺ θα σου προξενούσα με τὴν φυγὴν μου.

- Λουκ. 15,19 οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.
- Λουκ. 15,19 Δεν εἶμαι πλέον ἄξιος να ονομασθῶ υἱὸς σου και να φέρω το τιμημένο ὄνομά σου· κάμε με σαν ἓνα ἀπὸ τους υπηρέτας σου.
- Λουκ. 15,20 καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
- Λουκ. 15,20 Και ἐθέσε εἰς εφαρμογὴν την καλὴν του ἀπόφασιν. Εσηκώθη και ἦλθε προς τον πατέρα του. Ενώ δε ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, ο πατέρας του, που ἀπὸ καιρὸν τώρα τον ἐπερίμενε και παρατηροῦσε πάντοτε με λαχτάρα στον δρόμον, τον εἶδε και τον ἐσπλαγχνίσθη, ἐτρεξε εἰς προὔπαντησίν του, ἐπεσε με στοργὴν ἀέραντον στον τράχηλον του παιδιοῦ του, το ἀγκαλιασε και το ἐγέμισε φιλήματα.
- Λουκ. 15,21 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου.
- Λουκ. 15,21 Συντετριμμένος ο υἱὸς ἀπὸ την ἀέραντον αὐτὴν στοργὴν εἶπε στον πατέρα του· Πατέρα, ἡμάρτησα στον ουρανὸν και ἐνώπιόν σου και δεν εἶμαι ἄξιος να ονομασθῶ υἱὸς σου.
- Λουκ. 15,22 εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας,
- Λουκ. 15,22 Ο δε πατέρας τον διέκοψε, ἐστράφη προς τους δούλους, που εἶχαν μαζευθῇ ἐκεῖ, και εἶπε· Βγάλτε την πιο καλὴ φορεσιά και ἐνδύσατέ τον, και δώστε του το δακτυλίδι εἰς τα χέρια, σαν αὐτό που φοροῦν οἱ ἐλεύθεροι και οἱ κύριοι. Δώστε του ὑποδήματα εἰς τα πόδια, δια να μη περπατῇ

ξυπόλητος όπως οι δούλοι.

Λουκ. 15,23 καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν,

Λουκ. 15,23 Καὶ φέρτε το θρεπτὸ μοσχάρι, σφάζτε το καὶ ετοιμάστε το πιο πλούσιο τραπέζι, δια να πανηγυρίσωμε το εξαιρετικὰ χαρμόσυνο αὐτὸ γεγονὸς. Καὶ αφοῦ φάμε, ας εὐφρανθούμε ὅλοι.

Λουκ. 15,24 ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

Λουκ. 15,24 Διότι ο υἱὸς μου αὐτὸς ἦτο νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, χαμένος ἦτο καὶ εὐρέθηκε. Καὶ ἤρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. (Ἀγγελοὶ καὶ δίκαιοι καλοῦνται ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ χαροῦν καὶ νὰ εὐφρανθοῦν, ὅταν ἓνας ἀμαρτωλὸς, πὺ ἐγκατέλειπε τὸν Θεὸν καὶ ἐσπατάλησε τὰ θεῖα δῶρα εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐβυθίσθη στὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν, μετὰ νοήσῃ ἐλκρινῶς, ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ξαναπάρῃ τὴν υἱοθεσίαν καὶ τὴν πρώτην τοῦ θέσιν).

Λουκ. 15,25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν,

Λουκ. 15,25 Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος υἱὸς εὐρίσκετο στὸ χωράφι καὶ καθὼς τὴν ὥραν πὺ ἤρχετο ἐπλησίασε στὸ σπῖτι, ἤκουσε μουσικὰ ὄργανα καὶ τραγούδια καὶ χοροὺς.

Λουκ. 15,26 καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα.

Λουκ. 15,26 Καὶ αφοῦ ἐκάλεσε ἓνα ἀπὸ τοὺς υπηρέτας, τὸν ἠρώτησε τι ἀραγε εἶναι αὐτὰ πὺ γίνονται.

Λουκ. 15,27 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἤκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν.

Λουκ. 15,27 Ἐκεῖνος δὲ τοῦ εἶπε ὅτι· Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεπτὸ μοσχάρι, διότι με μεγάλην χαρὰν τὸν

είδε και τον υπεδέχθη υγιή.

Λουκ. 15,28 ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατήρ
αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

Λουκ. 15,28 Εὐθύμωσε δε αὐτός και δεν ἤθελε να εἰσέλθῃ στο σπίτι και
να παρακαθίσῃ στο χαρμόσυνο τραπέζι. Όταν ο πατέρας
επληροφορήθη αὐτό, εβγήκε ἔξω προς τον μεγαλύτερον
υἱόν και με στοργήν πολλήν τον παρακαλούσε.

Λουκ. 15,29 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη
δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ
ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου
εὐφρανθῶ·

Λουκ. 15,29 Εκείνος ὁμως πικραμένος ἀπεκρίθη με δυσφορίαν μεγάλην
και του εἶπε· Ἰδοὺ τόσα χρόνια σε υπηρετῶ και ποτέ δεν
κατεπάτησα την ἐντολή σου. Και ὁμως εἰς ἐμέ δεν ἔδωσές
ποτέ ἓνα κατσίκι, δια να εφρανθῶ με τους φίλους μου.

Λουκ. 15,30 ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον
μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν
σιτευτόν.

Λουκ. 15,30 Όταν δε ἦλθε το παιδί σου αὐτό, που κατέφαγε το βιο σου
με πόρνas, ἔσφαξες προς χάριν του το θρεπτό μοσχάρι.

Λουκ. 15,31 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ
πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν·

Λουκ. 15,31 Εἶπε δε εἰς αὐτόν ο πατέρας· Παιδί μου, συ πάντοτε εἶσαι
μαζή μου και ὅλα τα υπάρχοντά μου εἶναι δικά σου και ποτέ
ἀπὸ τίποτε δεν σε ἐστέρησα.

Λουκ. 15,32 εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου
οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ
εὐρέθη.

Λουκ. 15,32 Επρεπε δε και συ να ευρανθῆς και να χαρῆς, διότι ο
αδελφός σου αὐτός ἦτο νεκρός και ἀναστήθηκε, χαμένος
και ξαναβρέθηκε”. (Αγανακτούσαν οι υψηλόφρονες
Φαρισαῖοι, ὅταν ἐβλεπαν τον Κυριον να δέχεται με στοργήν

τους μετανοούντας αμαρτωλούς και να τους ανακηρύσσει πολίτας της βασιλείας του. Εγωπαθείς και ιδιοτελείς, καθώς ήσαν οι Φαρισαίοι και οι όμοιοι με αυτούς, τυπικώς μόνον και εξωτερικώς τιμώντες τον Θεόν, απεξένωσαν τον εαυτόν των από την αγάπην του Θεού και από την χαρμόσυνον επικοινωνίαν με τους πολίτας της βασιλείας των ουρανών).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 16

- Λουκ. 16,1 Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον, καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ
- Λουκ. 16,1 Ελεγε δε προς τους μαθητάς του και άλλην παραβολήν, δια να καταδικάση την φιλαργυρίαν, από την οποία εκυριαρχούντο οι Φαρισαίοι· “ένας άνθρωπος, εἶπε, ἦτο πλούσιος και εἶχε διαχειριστήν εις την περιουσίαν του. Και αὐτός ο διαχειριστής κατηγορήθηκε στον κύριον, ὅτι του διασκορπίζει και σπαταλά την περιουσίαν του.
- Λουκ. 16,2 καὶ φωνήσας αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· τί τοῦτο ἀκούω περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δύνῃ ἔτι οἰκονομεῖν.
- Λουκ. 16,2 Και ο κύριος τον εφώναξε και του εἶπε· Τι εἶναι αὐτό που ἀκούω εναντίον σου; Δος μου λογαριασμόν της διαχειρίσεώς σου, διότι δεν ἡμπορεῖς πλέον να εἶσαι διαχειριστής μου.
- Λουκ. 16,3 εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· τί ποιήσω, ὅτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ’ ἐμοῦ; σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι·
- Λουκ. 16,3 Εἶπε δε από μέσα του ο οικονόμος· Τι να κάμω τώρα, που μου αφαιρεῖ ο κύριός μου την διαχείρισιν; Να σκάπτω δεν ἡμπορώ, να ζητιανεύω εντρέπομαι.

- Λουκ. 16,4 ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα, ὅταν μετασταθῶ ἐκ τῆς οἰκονομίας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴκους ἑαυτῶν.
- Λουκ. 16,4 Εὐρήκα τι θα κάμω, ὥστε ὅταν θα με διώξουν ἀπὸ τῆς διαχείρισιν καὶ ἀπὸ το σπίτι τοῦ κυρίου μου, νὰ με δεχθούν ἄλλοι γνωστοί μου ἄνθρωποι εἰς τὰ σπίτια των.
- Λουκ. 16,5 καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ κυρίου ἔλεγε τῷ πρώτῳ· πόσον ὀφείλεις σὺ τῷ κυρίῳ μου;
- Λουκ. 16,5 Καὶ αφοῦ προσκάλεσε καθένα ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ κυρίου τοῦ χωριστά, εἶπε στον πρῶτον· Ποσα χρεωστάς συ στον κύριόν μου;
- Λουκ. 16,6 ὁ δὲ εἶπεν· ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. καὶ εἶπεν αὐτῷ· δέξαι σου τὸ γράμμα καὶ καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα.
- Λουκ. 16,6 Εκείνος δε ἀπήντησεν· Τρισήμισυ περίπου χιλιάδες κιλά λάδι. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ διαχειριστής· Παρε το γραμματίόν σου, κάθισε καὶ γράψε γρήγορα ὅτι χρεωστάς τα μισά.
- Λουκ. 16,7 ἔπειτα ἐτέρῳ εἶπε· σὺ δὲ πόσον ὀφείλεις; ὁ δὲ εἶπεν· ἑκατὸν κόρους σίτου. καὶ λέγει αὐτῷ· δέξαι σου τὸ γράμμα καὶ γράψον ὀγδοήκοντα.
- Λουκ. 16,7 Ἐπειτα δε εἶπε εἰς ἄλλον· Συ πόσα χρεωστάς; Εκείνος δε ἀπήντησε· τεσσερεσήμισυ καὶ πλεόν χιλιάδες κιλά σιτάρι. Καὶ ὁ διαχειριστής τοῦ εἶπε· Παρε το γραμματίόν σου καὶ γράψε ὅτι χρεωστάς τρισήμισυ χιλιάδες κιλά.
- Λουκ. 16,8 καὶ ἐπήνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμότεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.
- Λουκ. 16,8 Καὶ ὁ κύριος ἐπήνεσε τὸν ἀδικὸν καὶ ἀναξιόπιστον αὐτὸν διαχειριστήν, διότι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐνήργησε ἀδίκῃ μεν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ συνετά”. Καὶ ἐπρόσθεσεν ὁ Κύριος· “οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου

τούτου, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά των, αποδεικνύονται εις την γενεάν των συνετώτεροι και προνοητικώτεροι από τα τέκνα του φωτός, από εκείνους που έχουν φωτισθή από την αλήθειαν του Θεού.

Λουκ. 16,9

κάγὼ ὑμῖν λέγω· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα, ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

Λουκ. 16,9

Και ἐγὼ σας λέγω τούτο· μιμηθῆτε στον τρόπον της ενεργείας τον ἀδικον οικονόμον. Οσοι ἔχετε μεγάλας περιουσίας, αι οποίαι κατὰ κανόνα αποκτώνται με ἀδικίας, αφοῦ μετανοήσετε, κάμετε ἔργα καλὰ με τα χρήματα αὐτά της ἀδικίας, ἀποκτήσατε φίλους με τας ἀγαθοεργίας σας, ὥστε οἱ φίλοι σας αὐτοὶ να σας υποδεχθῶν εἰς την αἰωνίαν ζώην, ὅταν φύγετε ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν.

Λουκ. 16,10

ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστί, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.

Λουκ. 16,10

Εκεῖνος που εἶναι πιστὸς στο ἐλάχιστον, εἰς τα υλικά δηλαδή ἀγαθὰ που θα χρησιμοποιῇ προς ἀγαθοεργίας, αὐτὸς εἶναι πιστὸς καὶ εἰς τα περισσότερα, εἰς τα πνευματικά δηλαδή καὶ οὐράνια ἀγαθὰ. Καὶ ἐκεῖνος που εἶναι ἄδικος καὶ εἰς τα ἐλάχιστα, εἶναι ἄδικος καὶ ἀναξιόπιστος καὶ στον πολὺν καὶ ἀνεκτίμητον πνευματικὸν πλούτον.

Λουκ. 16,11

εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεῦσει;

Λουκ. 16,11

Εάν λοιπόν στον ἀδικον μαμωνάν, στον φθαρτόν καὶ προσωρινόν πλούτον, που παρασύρει εἰς ἀδικίαν, δεν ἐφανήκατε ἀξιόπιστοι, τον ἀληθινόν καὶ αἰώνιον πλούτον της βασιλείας του Θεοῦ, ποιὸς θα σας τον ἐμπιστευθῇ;

Λουκ. 16,12

καὶ εἰ ἐν τῷ ἄλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

Λουκ. 16,12

Καὶ εάν στον υλικόν καὶ ξένον προς την πνευματικὴν σας φύσιν ἀδικον μαμωνάν δεν ἐφανήκατε ἀξιόπιστοι, τον

πνευματικόν πλούτον τον οποίον ο Θεός προώρισεν ως
ιδικόν σας κτήμα, ποιός θα σας τον δώσει;

Λουκ. 16,13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ
τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς
ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε
Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.

Λουκ. 16,13 Κανένας υπηρέτης δεν μπορεί να υπηρετή συγχρόνως δύο
κυρίους. Διότι η θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον
άλλον, η θα προσκολληθῇ στον ένα και θα καταφρονήσει
τον άλλον. Δεν είναι δυνατόν να είσθε συγχρόνως δούλοι
του Θεού και του μαμωνά”.

Λουκ. 16,14 Ἦκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι
υὑάρχοντες, καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.

Λουκ. 16,14 Οι Φαρισαῖοι, οι οποίοι ως γνωστόν ἦσαν φυλάργυροι,
ἤκουσαν όλα αυτά και τον ἐνέπαιζαν.(Αυτοὶ ἐπίστευαν ὅτι
τα πλούτη εἶνα τιμητική δωρεά του Θεοῦ προς αὐτούς).

Λουκ. 16,15 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς
ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς
καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 16,15 Και εἶπεν εἰς αὐτούς· “σεῖς εἰσθε που παρουσιάζετε τον
ευατόν σας δίκαιον ἐνώπιον των ἀνθρώπων· ο Θεὸς ὁμως
γνωρίζει τας καρδίας σας. Διότι αὐτό που παρουσιάζετε με
την υποκρισίαν ως υψηλόν, ἐνώπιον του Θεοῦ, ο οποίος
γνωρίζει κατὰ βάθος τα πράγματα, εἶνα βδελυκτόν και
μισητόν.

Λουκ. 16,16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννου· ἀπὸ τότε ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν
βιάζεται.

Λουκ. 16,16 Ο νόμος και οι προφῆται μέχρι του Ἰωάννου του Βαπτιστοῦ
ἐπαιδαγώγησαν τους ἀνθρώπους· και τώρα ἔχουν
παραχωρήσει την θέσιν των εἰς την εποχὴν της χάριτος.

Διότι από τον καιρόν του Ιωάννου του Βαπτιστού κηρύσσεται φανερά και όχι συνεσκιασμένα το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Και καθένας, που ποθεί την σωτηρίαν του, βιάζει τον εαυτόν του να ενταχθή εις αυτήν.

Λουκ. 16,17 εύκοπώτερον δέ έστι τόν ούρανόν και τήν γήν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν.

Λουκ. 16,17 Είναι ευκολώτερον ο ουρανός και η γη να περάσουν και να καταστραφούν, παρά ένα κόμμα, και η παραμικροτέρα δηλαδή εντολή του νόμου, να αχρηστευθή και χάση το κύρος της.

Λουκ. 16,18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τήν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμῶν ἑτέραν μοιχεύει, καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν μοιχεύει.

Λουκ. 16,18 Τώρα ο νέος νόμος του Θεού εφαρμόζεται αυστηρότερον. Καθένας που χωρίζει την γυναίκα του και νυμφεύεται άλλην, διαπράττει μοιχείαν. Και καθένας που νυμφεύεται γυναίκα διαζευγμένην από τον άνδρα της, διαπράττει μοιχείαν.

Λουκ. 16,19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εύφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

Λουκ. 16,19 Ειδικώτερα δε δια τον πλούτον ακούσατε και αυτήν την παραβολήν· Ενας άνθρωπος ήτο πλούσιος και εφορούσε κόκκινον πανάκριβον ένδυμα και λευκόν, λινόν πολυτελή χιτώνα. Και κάθε ημέρα ηυφραίνετο με πολυδάπανα λαμπρά συμπόσια.

Λουκ. 16,20 πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος

Λουκ. 16,20 Εζούσε δε τότε και κάποιος πτωχός ονάματι Λαζαρος, ο όποιος ήτο παραπεταμένος κοντά εις την μεγάλην εξώπορτα του πλουσίου, γεμάτος από πληγάς.

- Λουκ. 16,21 καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ.
- Λουκ. 16,21 Καὶ αὐτὸς ἐπιθυμοῦσε νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα τοῦ ἀπὸ τὰ ψίχουλα, ποὺ ἐπιπταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἐφθάναν αὐτὰ, οἱ σκύλοι ἐγλείφαν τὰς πληγὰς τοῦ γυμνοῦ σχεδὸν σώματός του.
- Λουκ. 16,22 ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη.
- Λουκ. 16,22 Συνέβη δε νὰ πεθάνῃ ὁ πτωχὸς καὶ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀβραάμ, στὸν παράδεισον δηλαδὴ ὅπου ὁ Ἀβραάμ μαζὴ με τοὺς δικαίους ἀναπαύονται καὶ ευφραίνονται. Επέθανε δε καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη με πολλὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἡ ψυχὴ του ὁμῶς κατέβηκε στὸν Ἀδην.
- Λουκ. 16,23 καὶ ἐν τῷ ᾧ ἤδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.
- Λουκ. 16,23 Καὶ στὸν Ἀδην ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρὰ καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τὰς ἀγκάλας του.
- Λουκ. 16,24 καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πατέρ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.
- Λουκ. 16,24 Καὶ αὐτὸς, ποὺ τόσῃ ἀδιαφορίᾳ καὶ σκληρότητῃ εἶχε δεῖξει, ὅταν ζοῦσε εἰς τὴν γῆν, ἐφώναξε τώρα καὶ εἶπε· Πατέρ Ἀβραάμ, σπλαγχνίσου με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νὰ βρέξῃ τὴν ἄκρῃ ἀπὸ τὸ δάκτυλό του στὸ νερό καὶ νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου, διότι πονῶ φοβερά μέσα εἰς τὴν βασανιστικὴν αὐτὴν φλόγα τοῦ Ἀδου.

- Λουκ. 16,25 εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι·
- Λουκ. 16,25 Εἶπε δε ο Αβραάμ· Τεκνον, θυμήσου, ὅτι συ ἀπῆλαυσες με το παραπάνω τα αγαθὰ σου εις την ζωήν σου και ο Λαζαρος ὁμοίως εδοκίμασε τα κακὰ της φτώχειας και της ασθενείας. Τωρα δε αὐτός ἐδῶ παρηγορεῖται και ευφραίνετε δια την υπομονήν, που ἐδειξε στον καιρόν της θλίψεώς του, συ δε κατὰ λόγον δικαιοσύνης βασανίζεσαι δια την φιλαυτίαν σου και την σκληρότητα της καρδίας σου.
- Λουκ. 16,26 καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.
- Λουκ. 16,26 Και ἐπὶ πλέον μεταξύ του τόπου, που εἴμεθα ἡμεῖς, και του τόπου που εἰσθε σεις, ἔχει στηριχθῇ μέγα και ανυπέρβλητον χάσμα, ὥστε ἐκεῖνοι που θέλουν να περάσουν ἀπὸ ἐδῶ εις σας να μη ἡμποροῦν οὔτε και αὐτοί, που εἶναι στο μέρος σας να μην ἡμποροῦν να περάσουν προς ἡμᾶς.
- Λουκ. 16,27 εἶπε δὲ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου·
- Λουκ. 16,27 Εἶπε δε ο πλούσιος· Τότε σε παρακαλῶ, πάτερ, να στείλῃς τον Λαζαρον στο πατρικὸ μου σπίτι,
- Λουκ. 16,28 ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.
- Λουκ. 16,28 διότι ἔχω ἐκεῖ πέντε ἀδελφούς, στείλε τον να τους διαβεβαιώσῃ δι' αὐτὰ που συμβαίνουν ἐδῶ, ὥστε να μη καταντήσουν και αὐτοὶ στον τόπον τούτον των βασάνων.
- Λουκ. 16,29 λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.
- Λουκ. 16,29 Λεγει εις αὐτόν ο Αβραάμ· Εχουν τον Μωϋσέα και τους προφῆτας· ας ακούσουν αὐτῶν τας μαρτυρίας.

- Λουκ. 16,30 ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτοὺς, μετανοήσουσιν.
- Λουκ. 16,30 Εκείνος δε εἶπε· ὄχι, πάτερ Αβραάμ, δεν θα προσέξουν την μαρτυρίαν του Μωϋσέως και των προφητῶν. Αλλά εάν κανείς ἀπὸ τους πεθαμένους υπάγη προς αὐτοὺς, θα μετανοήσουν.
- Λουκ. 16,31 εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.
- Λουκ. 16,31 Εἶπε δε εις αὐτόν ο Αβραάμ· εάν δεν ακούσουν τον Μωϋσέα και τους προφήτας, δεν θα πεισθoύν και αν ἀκόμη ἀναστηθῇ κάποιος εκ νεκρῶν”. (Οταν λείπη η καλή διάθεσις οὔτε και το μεγαλύτερον θαύμα ημπορεῖ να οδηγήση εις πίστιν και μετάνοιαν).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 17

- Λουκ. 17,1 Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· οὐαὶ δὲ δι' οὗ ἔρχεται.
- Λουκ. 17,1 Ελεγε δε προς τους μαθητάς του ο Κυριος· “εἶναι αδύνατον μέσα στον διεφθαρμένον και πονηρόν αὐτόν κόσμον, να μην ἐλθουν τα σκάνδαλα και οι πειρασμοί. Αλλοίμονον ὁμως εις εκείνον, δια του οποιου ἐρχεται το σκάνδαλον και σκοντάπτει ο αδύνατος στον δρόμον του.
- Λουκ. 17,2 λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ῥρίπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων.
- Λουκ. 17,2 Εἶναι προτιμότερον δι' αὐτόν να κρεμασθῇ γύρω ἀπὸ τον λαιμόν του μυλόπετρα και να ἔχη ριφθῇ εις την θάλασσαν, παρά να σκανδαλίσῃ ἓνα ἀπὸ τους ταπεινοὺς αὐτοὺς και ἀπλοϊκοὺς που πιστεύουν εις ἐμέ.

Λουκ. 17,3	προσέχετε ἑαυτοῖς. ἐὰν δὲ ἁμάρτη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ·
Λουκ. 17,3	Προσέχετε στους εαυτούς σας. Εάν φταιῖς σε ο αδελφός σου, επίπληξέ τον με αδελφικήν αγάπην. Και αν μετανοήσῃ, συγχώρησέ του το φταιξιμο.
Λουκ. 17,4	καὶ ἐὰν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτη εἰς σὲ καὶ ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σε λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ.
Λουκ. 17,4	Και εάν επτά φορές την ημέραν σου φταιῖς και επτά φορές επιστρέψῃ και σου πῃ “μετανοώ”, ἔχεις καθήκον να τον συγχωρήσης”.
Λουκ. 17,5	Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· πρόσθε· ἡμῖν πίστιν.
Λουκ. 17,5	Και εἶπαν οι Απόστολοι προς τον Κυριον· “Κυριε πρόσθεσεν εἰς ἡμᾶς πίστιν, ὥστε και τα σκάνδαλα να υπερνικῶμεν και με ὅλην μας την καρδίαν τους αδελφούς μας να συγχωρούμεν”.
Λουκ. 17,6	εἶπε δὲ ὁ Κύριος· εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.
Λουκ. 17,6	Εἶπε δε ο Κυριος· “εάν ἔχετε πίστιν θερμήν και δραστικήν σαν τον σπόρον του σιναπιού, θα ελέγατε εἰς την συκαμινιά αυτήν· Ξερριζώσου και πηγαινε να φυτευθῇς μέσα εἰς την θάλασσαν, και θα σας υπήκουε.
Λουκ. 17,7	Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριῶντα ἢ ποιμαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐρεῖ, εὐθέως παρελθὼν ἀνάπεσε,
Λουκ. 17,7	Εάν δε και τέτοια θαύματα πραγματοποιήσετε, μη λησμονεῖτε ὅτι εἰσθε δούλοι του Θεοῦ και μη υπερηφανευθῇτε· διότι ποιός ἀπὸ σας που ἔχει ἓνα δούλον και οργώνει το χωράφι η βόσκει τα πρόβατα, ὅταν αὐτός ο δούλος επιστρέψῃ ἀπὸ το χωράφι στο σπίτι, ποιός ποτέ κύριος θα του πῃ· Περαισε αμέσως και κάθισε να φας;

- Λουκ. 17,8 ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ· ἐτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι ἕως φάγω καὶ πῖω, καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ;
- Λουκ. 17,8 Ἀλλά θα του πη τούτο· Ετοίμασέ μου το φάγητον να δειπνήσω και ζώσου να με υπηρετήs, ἕως ὅτου φάγω και πῖω· και ἔπειτα φάγε και πε εσύ.
- Λουκ. 17,9 μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα; οὐ δοκῶ.
- Λουκ. 17,9 Μηπως ο κύριος αυτόs θα χρεωστή ευγνωμοσύνην ειs εκείνον τον δούλον, διότι ἐκαμεν ὅσα τον διέταξε; Δεν το νομίζω.
- Λουκ. 17,10 οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοὶ ἐσμεν, ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν.
- Λουκ. 17,10 Ἐτσι και σεις, και ὅταν ἄκομα εκτελέσατε ὅλα ὅσα σας διέταξεν ο Θεός, πρέπει να λέγετε ὅτι εἴμεθα ἀχρηστοι δούλοι, διότι απλῶs ἐκάμαμεν ο,τι εἴχαμεν χρέος να κάμωμεν.
- Λουκ. 17,11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.
- Λουκ. 17,11 Και ενώ εβάδιζεν αυτόs προς την Ιερουσαλήμ, ἐπέρασε ανάμεσα ἀπὸ τα σύνορα Σαμαρείας και Γαλιλαίας.
- Λουκ. 17,12 καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἷς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν,
- Λουκ. 17,12 Και καθῶs εισήρχετο ειs ἓνα χωριό, το ἀπήντησαν δέκα λεπροί, οι οποίοι ἐστάθηκαν ἀπὸ μακριά, διότι ο μωσαϊκός νόμος διέτασσε να μη πλησιάζουν ποτέ οι λεπροὶ τους υγιείς.
- Λουκ. 17,13 καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.
- Λουκ. 17,13 Και αυτοί εφώναξαν δυνατά και εἶπαν· “Ἰησοῦ διδάσκαλε, σπλαγχνίσου μας, ἐλέησέ μας, δος μας την υγείαν μας”.

- Λουκ. 17,14 καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν.
- Λουκ. 17,14 Καὶ ὅταν τοὺς εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· “πληγαίνετε καὶ δείξετε τὸ σῶμα σας τοῖς ἱερεῖς, διὰ νὰ βεβαιώσουν αὐτοὶ ἐπισήμως τὴν θεραπείαν σας”. Καὶ καθὼς ἐπῆγαιναν ἐκαθαρίσθησαν ἀπὸ τὴν λέπραν.
- Λουκ. 17,15 εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν,
- Λουκ. 17,15 Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτοῦ, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐθεραπεύθη, ἐπέστρεψε δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν με μεγάλην φωνήν.
- Λουκ. 17,16 καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης.
- Λουκ. 17,16 Καὶ ἔπεσε μετὰ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς κοντὰ εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, εὐχαριστῶν αὐτὸν ἐκ βάθους ψυχῆς. Καὶ αὐτὸς ἦτο Σαμαρεῖτης.
- Λουκ. 17,17 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;
- Λουκ. 17,17 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· “δεν ἐκαθαρίσθησαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι;
- Λουκ. 17,18 οὐχ ἐυρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος;
- Λουκ. 17,18 Δὲν ἐθεώρησαν καθήκον τὸν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεόν, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ δὲν εἶναι Ἰουδαῖος, ἀλλὰ κατὰγεται ἀπὸ ἄλλο γένος;”
- Λουκ. 17,19 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.
- Λουκ. 17,19 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· “σῆκώ καὶ πῆγαινε, ἡ πίστις σου ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος, σου ἔχει δώσει καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου”. (Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸν Θεὸν μας κάνει ἀξιόους ἀκόμη μεγαλυτέρων δωρεῶν ἐκ μέρους του).

- Λουκ. 17,20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως,
- Λουκ. 17,20 Οταν δε κάποιος από τους Φαρισαίους τον ηρώτησε, πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία του Θεοῦ, ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπεν· “ἡ βασιλεία του Θεοῦ δεν ἔρχεται με ἐξωτερικὴν πομπὴν καὶ εντυπωσιακά γεγονότα, ὥστε να προκαλῇ τὴν προσοχὴν καὶ παρατήρησιν τῶν ἀνθρώπων.
- Λουκ. 17,21 οὐδὲ ἐροῦσιν ἰδοὺ ᾧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν.
- Λουκ. 17,21 Οὔτε ὅταν ἔλθῃ θα εἰπουν οἱ ἄνθρωποι· Ἰδοὺ ἐδῶ εἶναι ἡ ἰδοὺ ἐκεῖ εἶναι. Διότι εἰς τὴν πραγματικότητά ἡ βασιλεία του Θεοῦ εὐρίσκεται μεταξύ σας, εφ' ὅσον ἐγώ, ὁ Μεσσίας καὶ ἀρχηγός τῆς βασιλείας του Θεοῦ, εὐρίσκομαι ἐνώπιόν σας. Καὶ ὁμως σεις δεν το ἔχετε ἀντιληφθῇ”.
- Λουκ. 17,22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· ἐλεύσονται ἡμέραι ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε.
- Λουκ. 17,22 Εἶπε δε πρὸς τοὺς μαθητάς του· “θα ἔλθουν ἡμέραι, πού θα ἐπιθυμήσετε να ἰδῆτε, δια να πάρετε θάρρος καὶ ἐνίσχυσιν στον ἀγῶνα σας, μίαν ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δεν θα ἰδετε, διότι ἐγώ θα ἔχω φύγει καὶ δεν θα εἶμαι κατὰ ἓνα τρόπον αἰσθητὸν μαζὴ σας.
- Λουκ. 17,23 καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· ἰδοὺ ᾧδε, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθῃτε μηδὲ διώξητε.
- Λουκ. 17,23 Καὶ θα σας πουν τότε· Ἰδοὺ ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός, ἰδοὺ ἐκεῖ εἶναι ὁ Χριστός. Μην πάτε καὶ μην ἀκολουθήσετε αὐτόν, πού θα σας φέρῃ τὴν ψευδὴ αὐτὴν πληροφορίαν.
- Λουκ. 17,24 ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ’ οὐρανὸν εἰς τὴν ὑπ’ οὐρανὸν λάμπει, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ.
- Λουκ. 17,24 Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θα ἔλθῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου

αυτού δευτέρας παρουσίας, θα έλθῃ ὁμως τότε ολοφάνερα, ἀλλὰ καὶ ἔξαφνα, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἀστραπή φαίνεται ἔξαφνα καὶ ἀστράφτει ἀπὸ κάποιαν περιοχὴν τοῦ οὐρανοῦ, λάμπει δε καὶ φωτίζει ὅλην τὴν ἑκτασιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Λουκ. 17,25 πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

Λουκ. 17,25 Πρὶν ὁμως ἐλθῇ με ὅλην τοὴν δόξαν ὡς κριτῆς, πρέπει σύμφωνα με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ πάθῃ πολλὰ καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τὴν γενεάν αὐτήν.

Λουκ. 17,26 καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου·

Λουκ. 17,26 Καὶ καθὼς συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἔτσι θα εἶναι καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ποὺ θα ἐλθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Λουκ. 17,27 ἦσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἥς ἡμέρας εἰσῆλθε ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.

Λουκ. 17,27 Οἱ ἄνθρωποι τότε ἐτρώγαν, ἐπιναν, διασκέδαζαν, ἐνυμφεύοντο, ἐδίδαν εἰς γάμον τὰ παιδιά των, χωρὶς νὰ δίδουν σημασίαν εἰς ὅσα τοὺς ἔλεγεν ὁ Νῶε, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἐμπήκε ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἐξωλόθρευσεν ὅλους.

Λουκ. 17,28 ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ· ἦσθιον, ἔπινον, ἡγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν·

Λουκ. 17,28 Θα συμβῇ ὅ,τι ἐγίνε καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Λωτ. Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι ἐτρώγαν, ἐπιναν, ἡγόραζαν, ἐπωλούσαν, ἐφύτευαν, ἐκτιζαν χωρὶς νὰ σκέπτονται καθόλου τὸν Θεόν.

Λουκ. 17,29 ἡ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.

Λουκ. 17,29 Τὴν ὥρα ὁμως ποὺ ἐφυγεν ὁ Λωτ ἀπὸ τὰ Σοδομα, ἔβρεξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν φωτιά καὶ θειάφι καὶ κατέστρεψε ὅλους.

Λουκ. 17,30 κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

ἀποκαλύπτεται.

Λουκ. 17,30 Ομοια με αυτά θα συμβούν και κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας, που θα φανή με όλην του την δόξαν ο υιός του ανθρώπου.

Λουκ. 17,31 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὃς ἔσται ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὴ καταβάτω ἄραι αὐτά, καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ ὁμοίως μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω.

Λουκ. 17,31 Κατά την άλλην δε ημέραν της οργής του Θεού, που δεν θα βραδύνη να έλθῃ (ὅταν δηλαδή θα πλησιάζουν τα ρωμαϊκά στρατεύματα δια να καταστρέψουν την Ιερουσαλήμ) εκείνος που θα ευρίσκεται εις την ταράτσαν και τα πράγματά του θα ἔχη μέσα στο σπίτι, ας μη κατεβή να τα πάρῃ. Και εκείνος επίσης που θα ευρίσκεται στο χωράφι, ας μη γυρίσῃ εις την πόλιν.

Λουκ. 17,32 **μνημονεύετε τῆς γυναικὸς Λῶτ.**

Λουκ. 17,32 Να ενθυμήσθε την γυναίκα του Λωτ, η οποία έγινε στήλη ἄλατος, μόνον και μόνον διότι ἔστρεψε το κεφάλι της, δια να ἴδῃ τι γίνεται εις τα Σοδομα.

Λουκ. 17,33 ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολέσῃ αὐτήν, ζωογονήσῃ αὐτήν.

Λουκ. 17,33 Εκείνος που θα ζητήσῃ με την προσκόλλησίν του εις τα υλικά αγαθά, να εξασφαλίσῃ την ζωὴν του, θα την χάσῃ. Και εκείνος που θα χάσῃ την ζωὴν του, δια να μείνῃ πιστός στο καθήκον του, εις την πραγματικότητα θα την διατηρήσῃ, διότι θα εξασφαλίσῃ την αιωνίαν ζωὴν.

Λουκ. 17,34 **λέγω ὑμῖν, ταύτη τῇ νυκτὶ δύο ἔσονται ἐπὶ κλίνης μιᾶς, εἷς παραληφθήσεται καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται·**

Λουκ. 17,34 Σας λέγω δε ὅτι αὐτήν την νύκτα, που θα προηγηθῇ ἀπὸ την μεγάλην καταστροφήν, δύο θα ευρίσκονται εις ἓνα κρεβάτι, ο ἓνας, ο πιστός, θα παραληφθῇ και θα οδηγηθῇ ἀπὸ φωτισμὸν Θεοῦ και θα φύγῃ, δια να σωθῇ μακράν, ως ἐὰν θα ἔχῃ παραληφθῇ ἀπὸ τους ἀγγέλους του Θεοῦ· και ἄλλος, ο ἄπιστος, θα ἀφεθῇ, δια να τιμωρηθῇ.

- Λουκ. 17,35 δύο ἔσονται ἀλήθουσai ἐπὶ τὸ αὐτό, μία παραληφθήσεται καὶ ἡ ἑτέρα ἀφεθήσεται·
- Λουκ. 17,35 Δυο γυναῖκες θα εἶναι που θα αλέθουν μαζί, η μία, η πιστή, θα παραληφθῇ και θα σωθῇ, η ἄλλη θα αφεθῇ, δια να τιμωρηθῇ.
- Λουκ. 17,36 δύο ἐν τῷ ἀγρῷ, εἷς παραληφθήσεται καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.
- Λουκ. 17,36 Δυο θα εἶναι στο χωράφι, ο ἕνας, ο πιστός, θα παραληφθῇ δια να σωθῇ, ο ἄλλος, ο ἄπιστος, θα αφεθῇ να τιμωρηθῇ”.
- Λουκ. 17,37 καὶ ἀποκριθέντες λέγουσιν αὐτῷ· ποῦ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ὅπου τὸ σῶμα, ἐκεῖ ἐπισυναχθήσονται καὶ οἱ ἄετοί.
- Λουκ. 17,37 Απεκρίθησαν δε οι μαθηταί και του εἶπαν· “που, Κυριε, θα γίνουν αυτά;” ο δε Κυριος τους εἶπε· “ὅπου εἶναι το νεκρόν σῶμα, ἐκεῖ θα μαζευθούν ἀπὸ διάφορα σημεῖα του ορίζοντος τα ὄρνια δια να το καταβροχθίσουν”. (Οπου οι ηθικῶς νεκροί, ἐξ αιτίας των αμαρτιῶν των, ἄνθρωποι, ἐκεῖ θα πέσουν και αι τιμωρίαι).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 18

- Λουκ. 18,1 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν,
- Λουκ. 18,1 Δια να διδάξῃ δε τους μαθητάς του να προσεύχωνται πάντοτε και να μη αποκάμνουν εις την προσευχήν, τους εἶπε και την παραβολὴν αὐτήν·
- Λουκ. 18,2 λέγων· κριτὴς τις ἦν ἐν τινὶ πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος.
- Λουκ. 18,2 “Εἰς μίαν πόλιν υπήρχε κάποιος κριτής, ο χειρότερος τύπος του ἀνθρώπου που εἶναι δυνατόν να νοηθῇ, ο ὁποῖος οὔτε τον Θεὸν εφοβεῖτο οὔτε και κανένα ἄνθρωπον εντρέπετο.

- Λουκ. 18,3 χήρα δὲ ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, καὶ ἦρχετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα· ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου.
- Λουκ. 18,3 Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἦτο ἐπίσης καὶ μία χήρα, καὶ ἦρχετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα· Ἀποδώσέ μου τὸ δίκαιον· προστάτευσέ με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, ὁ ὁποῖός με ἀδικεῖ.
- Λουκ. 18,4 καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι,
- Λουκ. 18,4 Ἀλλὰ ὁ κριτὴς ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον δὲν ἠθέλεε νὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον. Ἐπειτα ὁμῶς ἀπὸ καιρὸν, ἐπειδὴ ἡ χήρα ἐπέμενε νὰ τὸν ἐνοχλήῃ, εἶπε ἀπὸ μέσα τοῦ· Ἀν καὶ ἐγὼ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι καὶ κανένα ἄνθρωπον δὲν ἐντρέπομαι,
- Λουκ. 18,5 διὰ γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην ἐκδικήσω αὐτήν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑποπιάζῃ με.
- Λουκ. 18,5 ὁμῶς ἐπειδὴ ἡ χήρα αὕτη με ἐνοχλεῖ συνεχῶς, θὰ τῆς ἀποδώσω τὸ δίκαιον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἐρχεται καὶ με πιέζῃ καὶ με στενοχωρῇ”.
- Λουκ. 18,6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει·
- Λουκ. 18,6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· “ἀκούστε καὶ προσέξτε καλὰ, τί λέγει ὁ ἀδικὸς κριτὴς.
- Λουκ. 18,7 ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βωόντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ μακροθυμῶν ἐπ’ αὐτοῖς;
- Λουκ. 18,7 Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκεῖνος, ἀσεβὴς καὶ ἀναιδής, ἐδέχθηκε ἐπὶ τέλους τὴν αἴτησιν τῆς χήρας, ὁ Θεὸς ὁ πανάγαθος καὶ δίκαιος δὲν θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον τοῖς ἐκλεκτοῦς του, οἱ ὁποῖοι φωνάζουν πρὸς αὐτὸν με τὰς προσευχὰς τῶν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἔστω καὶ ἂν εἰς πολλὰς περιστάσεις δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως ἀλλὰ ἀναβάλλει (με τὸν σκοπὸν αὐτοῦς μὲν νὰ στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν, τοὺς δὲ ἀδικούντας νὰ καλέσῃ εἰς

μετάνοιαν;)

Λουκ. 18,8 λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

Λουκ. 18,8 Σας διαβεβαιώνω, ὅτι ὁ Θεὸς γρήγορα θα αποδώσῃ τὸ δίκαιον στους ἐκλεκτοὺς του καὶ θα τιμωρήσῃ τοὺς ἀδικούντας, ἐὰν δὲν μετανοήσουν. Ἀλλὰ, ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθῇ δια να αποδώσῃ δικαιοσύνην, ἀρὰ γε θα εὐρὴ στους ἀνθρώπους αὐτὴν τὴν ζωντανὴν πίστιν, που θα τοὺς ενισχύῃ, ὥστε να μὴ ἀποκάμουν εἰς τὴν προσευχήν;”

Λουκ. 18,9 Εἶπε δὲ καὶ πρὸς τινὰς τοὺς πεποιθότας ἐφ’ ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην·

Λουκ. 18,9 Εἶπε δε καὶ πρὸς μερικοὺς, που εἶχαν τὴν ἀλαζονικὴν αὐτοπεποίθησιν ὅτι εἶναι δίκαιοι καὶ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους, τὴν παραβολὴν αὐτὴν.

Λουκ. 18,10 ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

Λουκ. 18,10 “Δυο ἄνθρωποι ἀνέβησαν στο ἱερόν να προσευχηθοῦν, ὁ ἓνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

Λουκ. 18,11 ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης·

Λουκ. 18,11 Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς δια να προκαλῇ ἐντύπωσιν· καὶ δια να δοξάσῃ τὸν εἰαυτόν του, αὐτὰ προσηύχετο· Σε εὐχαριστῶ, Θεε μου, διότι δὲν εἰμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ καὶ ὡσάν αὐτός ὁ τελώνης.

Λουκ. 18,12 νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Λουκ. 18,12 Εγὼ νηστεύω δύο φορές τὴν εβδομάδα, Δευτέρα καὶ

Πεμπτην, δίδω το δέκατον από όλα γενικώς όσα αποκτώ.
Εγώ είμαι ενάρετος.

Λουκ. 18,13 καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάρει, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ
στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ
ἁμαρτωλῷ.

Λουκ. 18,13 Καὶ ὁ τελώνης, ποὺ ἐστέκετο κάπου μακριὰ ἀπὸ το
θυσιαστήριον, δὲν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια τοῦ νὰ σηκώσῃ στὸν
οὐρανόν, ἀλλ' ἐκτυποῦσε τὸ στήθος τοῦ λέγων· Θεέ μου,
σπλαγχνίσου με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ συγχώρησέ με.

Λουκ. 18,14 λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον
αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν
ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Λουκ. 18,14 Σας διαβεβαιώνω, ὅτι αὐτὸς ὁ περιφρονημένος ἀπὸ τὸν
Φαρισαῖον τελώνης κατέβηκε στὸ σπίτι τοῦ με
συγχωρημένας τὰς ἁμαρτίας τοῦ, ἀθῶος καὶ δίκαιος
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, παρὰ ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος. Διότι κάθε
ένας ποὺ υψώνει τὸν εαυτὸν τοῦ, θὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ τὸν
Θεόν καὶ θὰ καταδικασθῇ, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἐκεῖνος ποὺ
ταπεινώνει τὸν εαυτὸν τοῦ θὰ υψωθῇ καὶ θὰ δοξασθῇ ἀπὸ
τὸν Θεόν”.

Λουκ. 18,15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ βρέφη ἵνα αὐτῶν ἅπτηται·
καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

Λουκ. 18,15 Ἐφεραν δὲ εἰς αὐτὸν ἐκτὸς τῶν ἀσθενῶν καὶ τὰ βρέφη, δια
νὰ τὰ ἐγγίση με τὰ ἀχραντὰ χέρια τοῦ καὶ τοὺς δώσῃ τὴν
εὐλογίαν τοῦ. Ἀλλὰ οἱ μαθηταί, ὅταν εἶδαν τοὺς γονεῖς με τὰ
βρέφη νὰ πλησιάζουν, τοὺς ἐπέπληξαν, νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὸν
διδάσκαλον με τέτοια μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ζητήματα.

Λουκ. 18,16 ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ εἶπεν· ἄφετε τὰ
παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ
τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 18,16 Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἐπροσκάλεσε αὐτὰ καὶ εἶπε· “ἀφήστε τὰ

παιδιά να έρχονται κοντά μου και μη τα εμποδίζετε, διότι εις αυτά, και εις εκείνους που θα ομοιάσουν με αυτά κατά την απλοϊκότητα και αγαθότητα, ανήκει η βασιλεία των ουρανών.

Λουκ. 18,17 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

Λουκ. 18,17 Ἀληθινὰ σας λέγω, ἐκεῖνος που δεν θα δεχθῇ την βασιλείαν του Θεοῦ με την αφέλεια και την εμπιστοσύνην μικροῦ παιδιοῦ, δεν θα εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν”.

Λουκ. 18,18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Λουκ. 18,18 Και τον ηρώτησε κάποιος ἄρχων, λέγων· “Διδάσκαλε ἀγαθέ, τι πρέπει να κάμω, δια να κληρονομήσω την αἰώνιον ζωὴν;”

Λουκ. 18,19 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός.

Λουκ. 18,19 Εἶπε δε προς αὐτόν ο Ιησοῦς· “εφ' ὅσον με θεωρεῖς ἀπλοῦν ἄνθρωπον, διατί με ονομάζεις ἀγαθόν; Κανένας δεν εἶναι ἀπολύτως ἀγαθός, στον ὁποῖον και να ταιριάξῃ πλήρως το ὄνομα αὐτό, εἰ μὴ μόνον ο Θεός.

Λουκ. 18,20 τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Λουκ. 18,20 Γνωρίζεις τας ἐντολὰς· να μὴ μοιχεύσης, να μὴ φονεύσης, να μὴ κλέψης, να μὴ ψευδομαρτυρήσης, να τιμᾷς τὸν πατέρα σου και την μητέρα σου”.

Λουκ. 18,21 ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφύλαξά μιν ἐκ νεότητός μου.

Λουκ. 18,21 Εκείνος δε εἶπε· “ὅλα αὐτὰ τα ἐφύλαξα ἐκ νεότητός μου”.

Λουκ. 18,22 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἓν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι.

Λουκ. 18,22 Όταν ἤκουσε τα λόγια αὐτὰ ο Ιησοῦς του εἶπε· “ένα ἀκόμα

σου λείπει· όλα όσα έχεις πώλησέ τα και μοίρασέ τα στους πτωχούς και θα αποκτήσης έτσι θυσαιρόν στον ουρανόν και εμπρός ακολούθησέ με ως πιστός και υπάκουος μαθητής μου”.

Λουκ. 18,23 ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

Λουκ. 18,23 Εκείνος, όταν ήκουσε αυτά, ελυπήθηκε βαθύτατα· διότι ήτο πολύ πλούσιος και είχε προσκόλλησιν εις τα πλούτη του.

Λουκ. 18,24 ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ!

Λουκ. 18,24 Όταν δε τον είδε ο Ιησούς καταλυπημένον να φεύγη, είπε στους μαθητάς του· “πόσον δύσκολα αυτοί που έχουν τα χρήματα θα μπουν εις την βασιλείαν του Θεού!

Λουκ. 18,25 εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

Λουκ. 18,25 Διότι είναι ευκολώτερον να περάση μια γκαμήλα από την μικρή τρύπα που ανοίγει ένα βελόνι, παρά ένας πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού”.

Λουκ. 18 ,26 εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

Λουκ. 18,26 Εκείνοι δε που τον ήκουσαν είπαν· “και ποιός είναι δυνατόν να σωθή, αφού λίγο-πολύ όλοι ανακατευόμεθα με τα χρήματα και ελκυόμεθα από τα χρήματα;

Λουκ. 18,27 ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Λουκ. 18,27 Ο δε Κυριος είπεν· “τα αδύνατα δια τους ανθρώπους είναι κατορθωτά και δυνατά στον Θεόν”.

Λουκ. 18,28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

Λουκ. 18,28 Λαβών ο Πετρος αφορμήν από την προτροπήν του Κυρίου προς τον πλούσιον είπε· “Κυριε, ιδού ημείς αφήσαμεν όλα

και σε ηκολουθησαμεν”.

Λουκ. 18,29 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς ἐστὶν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ γονεῖς ἢ ἀδελφοὺς ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

Λουκ. 18,29 Ο δε Κυριος τους εἶπε· σας διαβεβαιώνω, ὅτι δεν υπάρχει κανένας που ἀφῆκε οἰκίαν ἢ γονεῖς ἢ ἀδελφοὺς ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα δια την βασιλείαν του Θεοῦ,

Λουκ. 18,30 ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζῶν αἰώνιον.

Λουκ. 18,30 και ο ὅποιος να μη τα ξαναπάρῃ πολλαπλάσια κατὰ τον καιρόν της ἐπιγείου του ζωῆς, κατὰ δε τον αἰῶνα που ἐρχεται αἰωνίαν ζῶν”.

Λουκ. 18,31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα εἶπε πρὸς αὐτούς· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τελειωθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.

Λουκ. 18,31 Επήρε τότε ιδιαιτέρως τους δώδεκα και τους εἶπε· “ἰδοὺ ἀναβαίνομεν τώρα εἰς Ἱεροσόλημα και θα πραγματοποιηθοὺν πλήρως ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῇ ἀπὸ τους προφήτας δια τον υἱὸν του ἀνθρώπου.

Λουκ. 18,32 παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμπαιχθήσεται καὶ ὑβρισθήσεται καὶ ἐμπτυσθήσεται,

Λουκ. 18,32 Διότι ο υἱὸς του ἀνθρώπου θα παραδοθῇ ἀπὸ τους ἀρχοντας των Ἰουδαίων στους ἐθνικοὺς και εἰδωλολάτρας και θα τον ἐμπαΐξουν και θα τον υβρίσουν και θα τον φτύσουν.

Λουκ. 18,33 καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.

Λουκ. 18,33 Και αφοῦ τον μαστιγώσουν, θα τον φονεύσουν· και την τρίτην ἡμέρα ἀπὸ του θανάτου του θα ἀναστηθῇ”.

Λουκ. 18,34 καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν, καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ’ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.

- Λουκ. 18,34 Αυτοί όμως τίποτε δεν εκατάλαβαν από αυτά και έμεινε κρυμμένος και ακατάληπτος από αυτούς ο λόγος αυτός του διδασκάλου και δεν εγνώριζαν ποίαν σημασίαν είχαν τα λεγόμενα του.
- Λουκ. 18,35 Έγένετο δέ εν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν·
- Λουκ. 18,35 Καθὼς δε ἐπλησίαζε ὁ Κύριος εἰς τὴν Ἱεριχὼ, ἓνας τυφλὸς ἐκάθητο δίπλα στον δρόμον και ἐζητιάνευε.
- Λουκ. 18,36 ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα.
- Λουκ. 18,36 Όταν δε ἤκουσε τον θόρυβον του λαοῦ που ἐπερνοῦσε, ἐρώτησε, τι τάχα εἶναι αὐτά, που ἤκουε.
- Λουκ. 18,37 ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.
- Λουκ. 18,37 Τον ἐπληροφόρησαν δε ὅτι περνά ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.
- Λουκ. 18,38 καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με·
- Λουκ. 18,38 Καὶ ἐφώνησε με μεγάλην φωνὴν και εἶπε· “Ἰησοῦ, ἀπόγονε του Δαυῖδ, ἐλέησέ με”.
- Λουκ. 18,39 καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με.
- Λουκ. 18,39 Καὶ αὐτοὶ που ἐπροπορεύοντο, τον ἐπέπλητταν και του ἔλεγαν να σιωπήσῃ, δια να μη ἐνοχλή τον διδάσκαλον. Αὐτὸς ὅμως πολὺ περισσότερον ἐκραύγαζε· “ἀπόγονε του Δαυῖδ, ἐλέησέ με”.
- Λουκ. 18,40 σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν, ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτόν
- Λουκ. 18,40 Ἐστάθη δε ὁ Ἰησοῦς και ἔδωκε ἐντολήν να φέρουν τον τυφλὸν πλησίον του. Όταν δε αὐτὸς ἐπλησίασε, τον ἠρώτησε
- Λουκ. 18,41 λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

Λουκ. 18,41 λέγων· “τι θέλεις να σου κάνω;” Εκείνος δε είπε· “Κυριε, θέλω να αποκτήσω και πάλιν το φως των οφθαλμών μου”.

Λουκ. 18,42 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Λουκ. 18,42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς του εἶπε· “ἀνάβλεψε· ἡ πίστις, που ἔχεις σ' ἐμένα, σε ἔσωσε ἀπὸ τὴν τύφλωσίν σου”.

Λουκ. 18,43 καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Λουκ. 18,43 Καὶ ἀμέσως ἀπέκτησε τὸ φῶς τῶν οφθαλμῶν του καὶ γεμάτος χαρὰν ἀκολουθοῦσε τὸν Χριστόν, δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ ὅλος ὁ λαὸς, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα, ἔδωσε δόξαν στὸν Θεόν. (Οἱ καλοπροαίρετοι δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ δια τὸ καλόν, που γίνεται στους ἄλλους).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 19

Λουκ. 19,1 Καὶ εἰσελθὼν διήρχετο τὴν Ἱερικῶ·

Λουκ. 19,1 Καὶ αφοῦ εἰσῆλθε εἰς τὴν Ἱερικῶ, διέβαινε τὴν πόλιν.

Λουκ. 19,2 καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος,

Λουκ. 19,2 Καὶ ἰδοὺ υπῆρχεν ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος, ὀνόματι Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦτο ἀρχιτελώνης καὶ πολὺ πλούσιος.

Λουκ. 19,3 καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

Λουκ. 19,3 Καὶ ἐζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦν, ποῖος εἶναι, καὶ δὲν ἠμποροῦσε ἐνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους, διότι αὐτὸς ἦτο μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Λουκ. 19,4 καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι.

Λουκ. 19,4 Καὶ αφοῦ ἔτρεξε ἐμπρὸς, ἀνέβηκε εἰς μίαν συκομορέαν, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡλικίαν του, δια νὰ

Λουκ. 19,5	ἶδεν τον Ἰησοῦν, διότι ἀπὸ τον δρόμον ἐκείνον θα ἐπερνοῦσε. καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι.
Λουκ. 19,5	Και ο Κυριος αμέσως μόλις ἐφθασε στον τόπον της συκομορέας, ὕψωσε τα μάτια του, τον εἶδε και εἶπε προς αὐτόν· “Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, διότι σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου”.
Λουκ. 19,6	καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.
Λουκ. 19,6	Και ο Ζακχαῖος κατέβηκε γρήγορα και τον υπεδέχθη με μεγάλην χαράν.
Λουκ. 19,7	καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῶ ἄνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.
Λουκ. 19,7	Και ὅταν εἶδαν το γεγονός αὐτό, ἐγόγγυζαν ὅλοι μεταξύ των και με ἀγανάκτησιν ἔλεγαν, ὅτι ἐμπήκε να καταλύση στο σπίτι ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.
Λουκ. 19,8	σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινὸς τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.
Λουκ. 19,8	Εστάθη δε ο Ζακχαῖος ἐμπρὸς στον Κυριον και του εἶπε· “Κυριε, ιδού, τα μισὰ ἀπὸ τα υπάρχοντά μου τα δίδω στους πτωχοὺς. Και αν τυχόν, σαν τελώνης που εἶμαι, ἀδίκησα με ψευδεῖς μαρτυρίας κάποιον και εἰσέπραξα περισσότερα, του τα ἐπιστρέφω τετραπλάσια”.
Λουκ. 19,9	εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν.
Λουκ. 19,9	Ο Ἰησοῦς ἰδὼν την εὐλικρινή μετάνοιαν του Ζακχαίου εἶπε προς αὐτόν ὅτι “σήμερον στο σπίτι τούτο ἦλθε σωτηρία εκ μέρους του Θεοῦ, διότι και αὐτὸς ο ἀρχιτελώνης εἶναι ἀπόγονος του Ἀβραάμ, ο οποίος εἶχε λάβει ἀπὸ τον Θεόν

- υποσχέσεις δια την σωτηρίαν των απογόνων του.
- Λουκ. 19,10 ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
- Λουκ. 19,10 Διότι ο υἱὸς του ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ἀναζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν ἄνθρωπον, πὺ ομοιάζει με τὸ χαμένο πρόβατο”.
- Λουκ. 19,11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν ταῦτα προσθεῖς εἶπε παραβολήν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐτὸν εἶναι Ἰερουσαλήμ καὶ δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι·
- Λουκ. 19,11 Ἐνὼ δε ἐκεῖνοι ἤκουαν αὐτὰ τα λόγια, τοὺς εἶπε μίαν παραβολήν· καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι τώρα πὺ πλησιάζει ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, θα φανερωθῇ με ὅλην τὴς τὴν δόξαν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- Λουκ. 19,12 εἶπεν οὖν· ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν καὶ ὑποστρέψαι.
- Λουκ. 19,12 Εἶπε λοιπὸν· “ἓνας ἄνθρωπος εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἐπήγεν εἰς μακρυνὴν χώραν, δια νὰ πάρῃ βασιλείαν καὶ κατόπιν νὰ ἐπιστρέψῃ.
- Λουκ. 19,13 καλέσας δὲ δέκα δούλους ἑαυτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι.
- Λουκ. 19,13 Ἀφοῦ δε ἐκάλεσε δέκα δούλους τοῦ, τοὺς ἔδωσε δέκα μνας, μίαν στον καθένα, δηλαδὴ ἐκατὸ περίπου δραχμᾶς τὴς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ τοὺς εἶπε· Ἐμπορευθήτε με τα χρήματα αὐτά, ἔως ὅτου ἔλθω, ὁπότε καὶ θα μου δώσετε λογαριασμόν.
- Λουκ. 19,14 οἱ δὲ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτόν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ λέγοντες· οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ’ ἡμᾶς.
- Λουκ. 19,14 Οἱ συμπολίται τοῦ ὁμῶς τὸν ἐμισοῦσαν καὶ ἀμέσως μόλις αὐτὸς ἀνεχώρησε, ἔστειλαν μίαν ἐπιτροπὴν καὶ ἔλεγαν· Δὲν

θέλομεν να γίνη αυτός βασιλεὺς μας.

Λουκ. 19,15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον, ἵνα ἐπιγνῶ τίς τί διεπραγματεύσατο.

Λουκ. 19,15 Καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπέστρεψε, αφοῦ πλέον εἶχε λάβει τὴν βασιλείαν, εἶπε να φωνάξουν τοὺς δούλους του, στοὺς οὗοιους εἶχε δώσει τα χρήματα δια να μάθῃ τι ο καθένας των ἐμπορεύθηκε καὶ τι ἐκέρδησε.

Λουκ. 19,16 παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος λέγων· κύριε, ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

Λουκ. 19,16 Ἡρθε ο πρῶτος καὶ εἶπε· Κυριε, ἡ μνα σου ἐκέρδησε δέκα ἄλλας μνας.

Λουκ. 19,17 καὶ εἶπεν αὐτῷ· εὔ, ἀγαθὲ δοῦλε! ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

Λουκ. 19,17 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ο Κυριος· Εὐγε καλὲ καὶ πιστὲ δούλε. Ἐπειδὴ δε ἐδείχθης εἰς τα ολίγα, που σου ἔδωσα, ἀξιόπιστος, σου δίνω τώρα ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς δέκα πόλεις.

Λουκ. 19,18 καὶ ἦλθεν ὁ δεῦτερος λέγων· κύριε, ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς.

Λουκ. 19,18 Καὶ ἦλθεν ο δεῦτερος λέγων· Κυριε, ἡ μνα σου ἔφερε ως κέρδος ἄλλας πέντε μνας.

Λουκ. 19,19 εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· καὶ σὺ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων.

Λουκ. 19,19 Εἶπε καὶ στον πιστὸν αὐτὸν δούλον ο κύριος· καὶ συ γίνε διοικητὴς ἐπάνω εἰς πέντε πόλεις.

Λουκ. 19,20 καὶ ἕτερος ἦλθε λέγων· κύριε, ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ.

Λουκ. 19,20 Καὶ ἄλλος δούλος ἦλθε λέγων· Κύριε, ἰδοὺ ἡ μνα, που μου ἔδωσες, τὴν οὗοιαν εἶχα φυλαγμένην καὶ ασφαλισμένην εἰς ἓνα μανδῆλι.

Λουκ. 19,21 ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· αἶρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγεις

ὅθεν οὐ διεσκόρπισας.

Λουκ. 19,21 Την εφύλαττα δια να σου την επιστρέψω ασφαλώς, επειδὴ σε εφοβούμην, διότι εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός και απαιτητικός. Παίρνεις ως ιδικόν σου, εκείνο που δεν ἔδωσες και θερίζεις χωράφι που δεν ἔσπειρες, και μαζεύεις εις αλώνι, στο οποίον δεν εσκόρπισες και δεν ελύχнисες.

Λουκ. 19,22 λέγει αὐτῷ· ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε. ἦδεις ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἰμι ἐγώ, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·

Λουκ. 19,22 Εἶπε δε προς αὐτόν ο κύριος· Από τα λόγια σου θα σε κρίνω, πονηρὲ δοῦλε. Εγνώριζες ὅτι ἐγώ εἰμαι ἄνθρωπος αὐστηρὸς, που παίρνω ο,τι δεν ἔβαλα, και θερίζω εκεί που δεν ἔσπειρα και μαζεύω εκεί που δεν ελίχнисα.

Λουκ. 19,23 καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

Λουκ. 19,23 Τότε, διατί δεν ἔδωσες το χρήμα μου εις την τράπεζαν, ὥστε ὅταν ἐγώ θα ηρχόμην, να το εισέπραττα μαζή με τον τόκον;

Λουκ. 19,24 καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν. ἄρατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν μνᾶν καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.

Λουκ. 19,24 Και εις εκείνους, που εστέκοντο εκεί κοντά εἶπε· Παρτε ἀπὸ αὐτόν την μναν και δώστε την εις εκείνον που ἔχει τας δέκα μνας.

Λουκ. 19,25 καὶ εἶπον αὐτῷ· κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς.

Λουκ. 19,25 Και εκείνοι του εἶπαν· Κυριε ἔχει δέκα μνας.

Λουκ. 19,26 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

Λουκ. 19,26 Καμετε ὅπως σας εἶπα. Διότι σας λέγω τούτο· εις εκείνον που ἔχει τα χαρίσματα και τα καλλιεργεῖ και τα χρησιμοποιεῖ ὅπως πρέπει, θα δοθῇ ἀκόμη περισσότερον. Απὸ εκείνον ὅμως που δεν ἔχει οὔτε ελάχιστον καλὸν ἔργον να παρουσιάσῃ, θα του αφαιρεθῇ και το μικρόν χάρισμα,

που έχει.

Λουκ. 19,27 πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ’ αὐτούς, ἀγάγετε ὧδε καὶ κατασφάξατε αὐτοὺς ἔμπροσθέν μου.

Λουκ. 19,27 Οσον δε δια τους εχθρούς μου εκείνους που δεν με ήθελαν βασιλέα των, φέρετέ τους εδώ και κατασφάξατέ τους εμπρός μου”.

Λουκ. 19,28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐπορεύετο ἔμπροσθεν ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.

Λουκ. 19,28 Και αφού ειπεν αυτά, συνέχισε την πορείαν του, αναβαίνων εις τα Ιεροσόλυμα.

Λουκ. 19,29 καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθσφαγῇ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ

Λουκ. 19,29 Και καθώς επλησίασεν εις την Βηθσφαγή και την Βηθανίαν, κοντά στο ὄρος, που ελέγετο ὄρος των Ελαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τους μαθητάς του,

Λουκ. 19,30 εἰπὼν· ὑπάγετε εἰς τὴν κατέναντι κώμην, ἐν ᾗ εἰσπορευόμενοι εὐρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ’ ὃν οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

Λουκ. 19,30 και τους ειπε· “πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και καθώς θα εισέρχεθε, θα βρήτε ένα δεμένο πουλάρι, επάνω στο οποίον ποτέ κανείς ἄνθρωπος δεν ἔχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ.

Λουκ. 19,31 καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρωτᾷ, διατί λύετε; οὕτως ἐρεῖτε αὐτῷ, ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.

Λουκ. 19,31 Και αν κανείς σας ερωτήση, διατί το λύετε; Σεις θα του απαντήσετε ως εξής· ὅτι το χρειάζεται ο Κυριος”.

Λουκ. 19,32 ἀπελθόντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς, ἐστῶτα τὸν πῶλον·

Λουκ. 19,32 Όταν δε επήγαν οι απεσταλμένοι, ευρήκαν ὅπως ακριβῶς

- Λουκ. 19,33 εἶχεν εἶπει ο Κύριος, δηλαδή το πουλάρι να στέκεται εκεί.
λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν πῶλον εἶπον οἱ κύριοι αὐτοῦ
πρὸς αὐτούς· τί λύετε τὸν πῶλον;
- Λουκ. 19,33 Οταν δε ἔλυναν το πουλάρι, εἶπαν πρὸς αὐτοὺς οἱ κύριοι του·
“διατί λύετε το πουλάρι;”
- Λουκ. 19,34 οἱ δὲ εἶπον ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρεῖαν ἔχει.
- Λουκ. 19,34 Εκείνοι δε ἀπήντησαν, ὅτι το χρειάζεται ο Κύριος.
- Λουκ. 19,35 καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐπιρρίψαντες
ἐαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον ἐπεβίβασαν τὸν
Ἰησοῦν.
- Λουκ. 19,35 Καὶ το ἔφεραν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ αφοῦ ἐρριψαν ἐπάνω
εἰς αὐτὸ τὰ ἐξωτερικά των ἐνδύματα, ἐβοήθησαν τὸν
Κυρίον νὰ ἀνεβῇ στο πουλάρι.
- Λουκ. 19,36 πορευομένου δὲ αὐτοῦ ὑπεστρώννυσον τὰ ἱμάτια αὐτῶν
ἐν τῇ ὁδῷ.
- Λουκ. 19,36 Καθὼς δε ὁ Κύριος ἐπροχωροῦσε, οἱ ἀκροαταὶ τοῦ
συνώδευαν, ἐστρωναν τὰ ἐνδύματά των στὸν δρόμον, εἰς
ἐνδειξιν σεβασμοῦ, διὰ νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ αὐτά.
- Λουκ. 19,37 ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ ὄρους
τῶν ἐλαιῶν ἤρξατο ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν
χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεὸν φωνῇ μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν
εἶδον δυνάμεων
- Λουκ. 19,37 Οταν δε ἐπλησίαζε στο τέρμα τοῦ κατηφορικοῦ δρόμου τοῦ
ὄρους τῶν Ελαιῶν, ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν με χαρὰν
ἤρχισαν νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν με φωνὴν μεγάλην δι' ὅλα
τὰ καταπληκτικὰ θαύματα, ποὺ εἶχαν ἰδεῖ,
- Λουκ. 19,38 λέγοντες· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν
ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνῃ ἐν οὐρανῷ καὶ δόξα ἐν
ὕψιστοις.
- Λουκ. 19,38 λέγοντες· “εὐλογημένος ὁ βασιλεὺς, ποὺ ἐρχεται ἐν ὀνόματι
Κυρίου. Δι' αὐτοῦ θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ εἰρήνῃ μεταξὺ τοῦ
οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ

- αναπέμπεται δόξα στον εν υψίστοις πανάγαθον Θεόν”.
- Λουκ. 19,39 καὶ τινες τῶν Φαρισαίων ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἶπον πρὸς αὐτόν· διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου.
- Λουκ. 19,39 Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τους Φαρισαίους, που ἦσαν αναμεμιγμένοι με τον ὄχλον, εβγήκαν καὶ εἶπαν εἰς αὐτόν· “Διδάσκαλε, να επιπλήξης τους μαθητάς σου, δια την δόξαν, που σου αποδίδουν καὶ ἡ οποία ἀνήκει μόνον στον Μεσσίαν”.
- Λουκ. 19,40 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται.
- Λουκ. 19,40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε· “σας διαβεβαιώνω, ὅτι ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, οἱ πέτρες θα φωνάζουν”.
- Λουκ. 19,41 καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ’ αὐτῇ, λέγων
- Λουκ. 19,41 Καὶ καθὼς ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἶδε τὴν πόλιν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ λυγμοὺς δι’ αὐτήν, λέγων
- Λουκ. 19,42 ὅτι εἰ ἔγνων καὶ σύ, καὶ γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου! νῦν δὲ ἐκρύβῃ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου·
- Λουκ. 19,42 ὅτι “ἐὰν ἐγνώριζες καὶ συ, ἐστὼ καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἡμέραν, που σου δίδει ὡς μεγάλην ευκαιρίαν μετανοίας ὁ Θεός, ἐὰν ἐγνώριζες καὶ ἐδέχεσο ὅτι ἐγὼ θα σου παρείχα τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ασφάλειαν, θα ἐσώζεσο ἀπὸ τὴν τρομερὰν καταστροφὴν που σε περιμένει. Τώρα ὁμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀμετανοήτου κακίας σου, τὰ μάτια σου εἶναι σκοτισμένα καὶ δεν ἡμποροῦν να ἴδουν τὸν ὅλεθρον, που ἐρχεται.
- Λουκ. 19,43 ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σέ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροὶ σου χάρακά σοι καὶ περικυκλώσουσί σε καὶ συνέξουσὶ σε πάντοθεν,
- Λουκ. 19,43 Διότι θα ἐλθουν φοβεραὶ δια σε ἡμέραι καὶ οἱ ἐχθροὶ σου θα σκάψουν γύρω σου χαρακώματα καὶ θα σε περικυκλώσουν καὶ θα σε συνθλίβουν ἀπὸ παντοῦ.
- Λουκ. 19,44 καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ

ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ
τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

Λουκ. 19,44 Καὶ θὰ κατακρημνίσουν τὰ οἰκοδομήματά σου καὶ θὰ
πετάξουν, σφαγμένα κάτω στο ἔδαφος τὰ παιδιὰ σου, καὶ
δεν θὰ ἀφήσουν πέτραν ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν· καὶ τοῦτο εἰς
τιμωρίαν σου, διότι δεν ἠθέλησες νὰ γνωρίσης καὶ νὰ
δεχθῆς τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς σε ἐπεσκέφθηκε
διὰ νὰ σε σώσῃ”.

Λουκ. 19,45 Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς
πωλοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀγοράζοντας

Λουκ. 19,45 Καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ, ἤρχισε νὰ βγάξῃ
ἐξω ἐκείνους, ποὺ πωλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν ἐκεῖ,

Λουκ. 19,46 λέγων αὐτοῖς· γέγραπται ὅτι ὁ οἶκός μου οἶκος
προσευχῆς ἐστίν· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον
ληστῶν.

Λουκ. 19,46 λέγων πρὸς αὐτοὺς· “ἔχει γραφὴ ἀπὸ τοὺς προφῆτας κατ'
ἐμπνευσιν Θεοῦ, ὅτι ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος προσευχῆς. Σεις
ὅμως τὸν ἐκάματε σπήλαιον ληστῶν, διὰ νὰ ληστεύετε καὶ
κλέπτετε τοὺς ἄλλους με τὰς ἀπάτας καὶ τὰ ψέματά σας”.

Λουκ. 19,47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ· οἱ δὲ
ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι καὶ
οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ,

Λουκ. 19,47 Καὶ ἐδίδασκε, ὅπως συνήθως, κάθε ἡμέραν στο ἱερὸν. Οἱ δε
ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ
ἐζητούσαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Λουκ. 19,48 καὶ οὐχ εὑρίσκον τὸ τί ποιήσουσιν· ὁ λαὸς γὰρ ᾄπας
ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.

Λουκ. 19,48 Καὶ δεν κατῶρθωναν νὰ εὗρουν τί νὰ κάμουν, διὰ νὰ
φέρουν εἰς πέρας τὸ κακούργον σχέδιόν των, διότι ὁ λαὸς
με πολὺ θαυμασμόν καὶ εὐλάβειαν ἐκρέματο ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ ἀκούων τὴν διδασκαλίαν του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 20

- Λουκ. 20,1 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εὐαγγελιζομένου ἐπέστησαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις
- Λουκ. 20,1 Μιαν ἀπὸ τας μεγάλας ἐκείνας ἡμέρας καθὼς ὁ Κύριος ἐδίδασκε εἰς τας αὐλὰς τοῦ Ναοῦ τὸν λαὸν καὶ ἐκήρυττε τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς σωτηρίας, ἦλθαν ἑξαφνα κοντὰ τοῦ αποφασιστικοῦ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς μαζὴ με τοὺς πρεσβυτέρους
- Λουκ. 20,2 καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν λέγοντες· εἰπέ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστὶν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;
- Λουκ. 20,2 καὶ τοὺς εἶπαν· “περὶ μᾶς, με ποία ἐξουσία κάμνεις αὐτὰ ἢ ποιὸς σου ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν αὐτήν, ὥστε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ διώχνῃς καὶ τοὺς ἐμπορευομένους ἀπὸ τοῦ ναοῦ;”
- Λουκ. 20,3 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ἐρωτήσω ὑμᾶς κάγώ ἓνα λόγον καὶ εἰπατέ μοι·
- Λουκ. 20,3 Ἀπεκρίθη δὲ καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος· “καὶ ἐγὼ θὰ σας υποβάλω μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν σὰν διδάσκαλοι με ἐξουσίαν καὶ κύρος ποὺ θέλετε νὰ εἰσθε, πρέπει νὰ μου ἀπαντήσετε.
- Λουκ. 20,4 τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἢν ἢ ἐξ ἀνθρώπων;
- Λουκ. 20,4 Το βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο ἀπὸ τοῦ οὐρανό, ἐγίνετο κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ἢ ἦτο ἀπλὴ καὶ ἀνεὺ σημασίας ἐπινόησις ἀνθρώπων”.
- Λουκ. 20,5 οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες ὅτι ἐὰν εἰπώμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ, διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;
- Λουκ. 20,5 Ἐκεῖνοι δὲ ἐσκέφθησαν μετὰ τῶν καὶ εἶπαν ὅτι, ἐὰν

εἰπωμεν ἐξ οὐρανοῦ, δηλαδή ἀπὸ τον Θεόν, θα μας πη· διατί
δεν ἐπιστεῦσατε εἰς αὐτόν;

Λουκ. 20,6 ἔὰν δὲ εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων, πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει
ἡμᾶς· πεπεισμένος γάρ ἐστιν Ἰωάννην προφήτην εἶναι.

Λουκ. 20,6 Εἰάν δε εἰπωμεν, ὅτι ἦτο ἐπινόησις ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως
ὁ Ἰωάννης δεν ἦτο προφήτης, ἀπεσταλμένος δηλαδή ἀπὸ
τον Θεόν, ὅλος ὁ λαὸς θα μας λιθοβολίση ἀγρίως, διότι ὅλοι
ἔχουν ἀκλόνητον την πεποίθησιν, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι
προφήτης του Θεοῦ.

Λουκ. 20,7 καὶ ἀπεκρίθησαν μὴ εἶδέναι πόθεν.

Λουκ. 20,7 Καὶ, αὐτοί, οἱ ἐπίσημοι διδάσκαλοι του Ἰσραήλ,
κατησχημένοι ἀπῆντησαν, ὅτι δεν ξεύρουν, ἀπὸ που ἦτο το
βάπτισμα του Ἰωάννου.

Λουκ. 20,8 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ
ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

Λουκ. 20,8 Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς τους εἶπεν· “οὔτε ἐγὼ σας λέγω με ποίαν
ἐξουσίαν κάμνω αὐτά”.

Λουκ. 20,9 Ἦρξατο δὲ πρὸς τὸν λαὸν λέγειν τὴν παραβολὴν
ταύτην· ἄνθρωπός τις ἐφύτευσε ἀμπελῶνα, καὶ
ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησε χρόνους
ἱκανούς.

Λουκ. 20,9 Ἦρχισε δε νὰ διδάσκη πρὸς τον λαὸν την ἐξῆς παραβολὴν·
“ἓνας ἄνθρωπος ἐφύτευσε ἀμπέλι καὶ ἔδωκεν αὐτὸ με
ἐνοίκιον στους γεωργούς καὶ ἐταξίδευσε διὰ πολὺν καιρὸ εἰς
ξένην χώραν.

Λουκ. 20,10 καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς δοῦλον
ἵνα ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος δώσωσιν αὐτῷ· οἱ
δὲ γεωργοὶ δείραντες αὐτὸν ἐξαπέστειλαν κενόν.

Λουκ. 20,10 Εἰς τον καιρὸν δε της ἐσοδείας ἔστειλε πρὸς τους γεωργούς
ἓνα δούλον, διὰ νὰ του δώσουν το μέρος του καρποῦ, που
ἐδικαιούτο. Οἱ γεωργοὶ ὁμῶς ἀφού τον ἔδειραν, τον ἐδίωξαν
ἀδειανόν.

- Λουκ. 20,11 καὶ προσέθετο αὐτοῖς πέμψαι ἕτερον δοῦλον. οἱ δὲ κάκεῖνον δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες ἐξαπέστειλαν κενόν.
- Λουκ. 20,11 Τότε ο ἰσχυρὸς ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ ἀκόμῃ εἰς αὐτοὺς ἄλλον δούλον. Αὐτοὶ δὲ, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνον ἐδείραν καὶ ἐξευτέλισαν, τὸν ἐστειλαν με ἀδειανὰ χέρια.
- Λουκ. 20,12 καὶ προσέθετο πέμψαι τρίτον. οἱ δὲ καὶ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.
- Λουκ. 20,12 Καὶ ἀπεφάσισε ἀκόμῃ νὰ στείλῃ καὶ τρίτον δούλον. Ἐκεῖνοι ὁμῶς καὶ τούτον, ἀφοῦ ἐτραυμάτισαν, τὸν πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι.
- Λουκ. 20,13 εἶπε δὲ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος· τί ποιήσω; πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν· ἴσως τοῦτον ἰδόντες ἐντραπήσονται.
- Λουκ. 20,13 Εἶπε τότε ὁ κύριος τοῦ ἀμπελίου· Τί νὰ κάμω τώρα; Ἐνὰ μου μένει· θὰ στείλω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν. Ἰσως, ὅταν τὸν ἴδουν, νὰ ἐντραποῦν.
- Λουκ. 20,14 ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ γεωργοὶ διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ κληρονομία.
- Λουκ. 20,14 Ὅταν ὁμῶς τὸν εἶδαν οἱ γεωργοί, ἐσκέπτοντο μετὰ τῶν καὶ ἔλεγον· Αὐτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· ἐλάτε λοιπὸν νὰ τὸν θανατώσωμεν, διὰ νὰ γίνῃ πλέον ἰδική μας ἡ κληρονομία.
- Λουκ. 20,15 καὶ ἐκβαλόντες αὐτόν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἀπέκτειναν. τί οὖν ποιήσει αὐτοῖς ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος;
- Λουκ. 20,15 Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβγάλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, τὸν ἐφόνευσαν. Τί λοιπὸν θὰ κάμῃ ἐναντίον αὐτῶν ὁ κύριος τοῦ ἀμπελίου;
- Λουκ. 20,16 ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις. ἀκούσαντες δὲ εἶπον· μὴ γένοιτο.
- Λουκ. 20,16 Ὅταν ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ θὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς γεωργοὺς αὐτοὺς καὶ θὰ δώσῃ τὸ ἀμπέλι εἰς ἄλλους. Μερικοὶ δὲ ἀπὸ τῶν

- Φαρισαίους, που ήσαν εκεί, όταν ήκουσαν την παραβολήν και ενόησαν την σημασίαν της, είπαν· Μη γένοιτο!
- Λουκ. 20,17 ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοῖς εἶπε· τί οὖν ἐστὶ τὸ γεγραμμένον τοῦτο, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας;
- Λουκ. 20,17 Ο δε Κυριος τους εκύτταξε κατάματα και ειπε· “και ὁμως ἔτσι θα γίνη, διότι τι σημασίαν ἔχει τότε αὐτό που εἶναι γραμμένο στους προφήτας, ὅτι δηλαδή λίθον τον ὁποῖον ἐπέταξαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ οἰκοδόμοι, αὐτός ἐγινε κεφαλὴ και ἀκρογωνιαίος λίθος, δι' ὅλην την οἰκοδομήν;
- Λουκ. 20,18 πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' ἐκεῖνον τὸν λίθον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.
- Λουκ. 20,18 Και καθένas που θα επιπέση ἐναντίον του λίθου αὐτοῦ, θα τσακισθῇ. Εκείνον δε, ἐπάνω στον ὁποῖον θα πέσῃ βαρὺς αὐτός ο λίθος, θα τον συντρίψῃ, θα τον κάμῃ θρύψαλα και σκόνῃν και θα τον διαλύσῃ. (Ἀμπελος ἦτο ο Ἰσραηλιτικὸς λαός, κακοὶ γεωργοὶ οἱ ἄρχοντες του λαοῦ, δούλοι ἦσαν οἱ προφῆται τους ὁποῖους οἱ ἄπιστοι ἄρχοντες του λαοῦ ἐκακοποίησαν και ἐφόνευσαν· υἱὸς του κυρίου του ἀμπελώνος, ο ἐναθρωπήσας Υἱὸς του Θεοῦ, τον ὁποῖον οἱ ἄρχοντες του λαοῦ θα ἐσταύρωναν ἔξω ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ. Και ο Θεὸς κατὰ λόγον δικαιοσύνης, θα τους ἀφαιρούσε πλέον την ηγεσίαν του λαοῦ, δια να δώσῃ αὐτὴν εἰς ἄλλους και ο Υἱὸς του Θεοῦ, ο ἀκρογωνιαίος λίθος της Ἐκκλησίας, θα τους συνέτριβε δια την σκληροκαρδίαν αὐτῶν και θα τους διέλυε).
- Λουκ. 20,19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπιβαλεῖν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, καὶ ἐφοβήθησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὰς παραβολὰς ἔλεγε.
- Λουκ. 20,19 Καταγανακτημένοι τότε οἱ γραμματεῖς και οἱ ἀρχιερεῖς ἐζήτησαν να τον συλλάβουν ἐκείνην την ὥρα, διότι ἐκατάλαβαν καλά, ὅτι δι' αὐτοὺς ἔλεγε τας παραβολὰς,

αλλά εφοβήθησαν τον λαόν.

Λουκ. 20,20 Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι, ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου εἰς τὸ παραδοῦναι αὐτὸν τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος.

Λουκ. 20,20 Καὶ αφοῦ ἐπερίμεναν κατάλληλον ευκαιρίαν, ἔστειλαν βαλοῦς ἀνθρώπους των, που υπεκρίνοντο ὅτι εἶναι δίκαιοι, δια νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ αὐτὸν κάποιον ενοχοποιητικὸν ἢ παρεξηγήσιμον λόγον, ὥστε νὰ τον παραδώσουν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν τοῦ ἡγεμόνος.

Λουκ. 20,21 καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν λέγοντες· διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·

Λουκ. 20,21 Καὶ, λοιπὸν, τον ἠρώτησαν λέγοντες· “διδάκαλε, γνωρίζομεν, ὅτι ὀρθὰ καὶ σωστὰ λέγεις καὶ διδάσκεις καὶ δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν σου πρόσωπα ἀνθρώπων, ἀλλὰ, στηριζόμενος εἰς τὴν ἀλήθειαν, διδάσκεις πάντοτε τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 20,22 ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι φόρον δοῦναι ἢ οὐ;

Λουκ. 20,22 Σε παρακαλοῦμεν, λοιπὸν νὰ μας δώσης μίαν συμβουλήν. Επιτρέπεται εἰς ἡμᾶς, που ἡμεῖθα ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, νὰ δίνωμεν φόρον στὸν Καίσαρα ἢ ὀχι;”

Λουκ. 20,23 κατανόησας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν εἶπε πρὸς αὐτοὺς· τί με πειράζετε;

Λουκ. 20,23 Ἐκατάλαβε πολὺ καλὰ ὁ Κύριος τὴν πανουργίαν αὐτῶν καὶ τοὺς εἶπε· “διατί με ἐρωτᾶτε με δολιότητα καὶ θέλετε νὰ με συλλάβετε εἰς παγίδαν;

Λουκ. 20,24 δεῖξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφὴν; ἀποκριθέντες δὲ εἶπον· Καίσαρος.

Λουκ. 20,24 Δεῖξατέ μου ἓνα δηνάριον· ποίου τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἔχει;” Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν “τοῦ

Καίσαρος”.

Λουκ. 20,25 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Λουκ. 20,25 Αυτός τότε τους εἶπε· “δώστε, λοιπόν, πίσω στον Καίσαρα, αυτά που ανήκουν στον Καίσαρα, πληρώσατε φόρον στον Καίσαρα, του οποίου τα νομίσματα χρησιμοποιείτε εις τας συναλλαγὰς σας και δηλώνετε ἔτσι, ὅτι ευρίσκεσθε ὑπὸ την ἐξουσίαν και προστασίαν του. Δώστε ὁμως και στον Θεόν αυτά που ανήκουν στον Θεόν, ολόκληρον τον ευατόν σας με αγάπην και υποταγήν εις εκείνον”.

Λουκ. 20,26 καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναντίον τοῦ λαοῦ, καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ ἐσίγησαν.

Λουκ. 20,26 Και δεν ημπούρεσαν να του αποσπάσουν εμπρός στον λαόν κανένα ενοχοποιητικόν λόγον. Και γεμάτοι θαυμασμόν δια την αποστομωτικήν απάντησίν του, ἐκλείσαν το στόμα των.

Λουκ. 20,27 Προσελθόντες δὲ τινες τῶν Σαδδουκαίων, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, ἐπηρώτησαν αὐτόν

Λουκ. 20,27 Επλησίασαν τότε τον Ἰησοῦν μερικοὶ ἀπὸ τους Σαδδουκαίους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν ὅτι δεν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν και τον ηρώτησαν

Λουκ. 20,28 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωϋσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

Λουκ. 20,28 λέγοντες· “διδάσκαλε, ο Μωϋσῆς ἔγραψε για μας στον νόμον του, ὅτι εἰάν ο ἀδελφὸς κάποιου ἀποθάνῃ και ἔχῃ γυναῖκα και αὐτὸς ἀποθάνῃ ἄτεκνος, πρέπει ο ἀδελφὸς του να λάβῃ σύζυγον την γυναῖκα και να γεννήσῃ ἀπόγονον στον ἀδελφόν του.

Λουκ. 20,29 ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος λαβὼν γυναῖκα ἀπέθανεν ἄτεκνος·

- Λουκ. 20,29 Ήσαν λοιπόν επτά αδελφοί· και ο πρώτος αφού ενυμφεύθη
μίαν γυναίκα απέθανε άτεκνος.
- Λουκ. 20,30 καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέθανεν
ἄτεκνος·
- Λουκ. 20,30 Και επήρε ο δεύτερος την γυναίκα αυτήν, αλλά και αυτός
απέθανε άτεκνος.
- Λουκ. 20,31 καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν αὐτὴν ὡσαύτως· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ
ἐπτά· οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον·
- Λουκ. 20,31 Και ο τρίτος επήρε επίσης αυτήν. Το ίδιο και οι επτά· και
δεν αφήκαν τέκνα και απέθανον.
- Λουκ. 20,32 ὕστερον δὲ πάντων καὶ ἡ γυνὴ ἀπέθανεν.
- Λουκ. 20,32 Ὑστερα δε από όλους απέθανε και η γυναίκα.
- Λουκ. 20,33 ἐν τῇ ἀναστάσει οὖν τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ
ἐπτά ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.
- Λουκ. 20,33 Κατά την ανάστασιν λοιπόν των νεκρῶν εἰς ποῖον από τους
επτά αδελφούς θα εἶναι σύζυγος η γυναίκα αυτή; Διότι και
οι επτά την είχαν νόμιμον σύζυγον”.
- Λουκ. 20,34 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος
τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίζονται·
- Λουκ. 20,34 Και αποκριθείς ο Ιησοῦς τους εἶπεν· “οι ἄνθρωποι της
παρούσης ζωῆς νυμφεύονται και δίδονται εἰς γάμον.
- Λουκ. 20,35 οἱ δὲ καταξιοθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καὶ τῆς
ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν οὔτε γαμοῦσιν οὔτε
γαμίζονται·
- Λουκ. 20,35 Εκείνοι όμως που θα αξιωθῶν να απολαύσουν την
μέλλουσαν ζωὴν και την εκ νεκρῶν ἀνάστασιν οὔτε
νυμφεύονται οὔτε δίδονται εἰς γάμον.
- Λουκ. 20,36 οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γὰρ εἰσι καὶ
υἱοὶ εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.
- Λουκ. 20,36 Διότι οὔτε και να αποθάνουν πλέον δύνανται, ἐπειδὴ τα
σώματα των εἶναι ἀφθαρτα και αἰώνια. Εἶναι ὅμοιοι με τους
αγγέλους και υἱοὶ του Θεοῦ, υἱοὶ που δεν προέρχονται από

φυσικήν γέννησιν, αλλά από την ανάστασιν, που ο Θεός θα διατάξη και θα πραγματοποιήσει.

Λουκ. 20,37 ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροί, καὶ Μωϋσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν Θεὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Θεὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώβ.

Λουκ. 20,37 Οτι δε ανασταίνονται οι νεκροί το ανήγγειλε και ο Μωϋσής εκεί εις την βάτον, όταν δηλαδή ονομάζη τον Κυριον ως τον Θεόν του Αβραάμ και τον Θεόν του Ισαάκ και τον Θεόν του Ιακώβ.

Λουκ. 20,38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν.

Λουκ. 20,38 Μαθετε δε ότι ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά ζωντανών. Διότι όλοι, όσοι έχουν φύγει από την γην και είναι δι' ημάς νεκροί, δια τον Θεόν είναι ζωντανοί, ζουν πλησίον αυτού εις επικοινωνίαν με αυτόν”.

Λουκ. 20,39 ἀποκριθέντες δὲ τινες τῶν γραμματέων εἶπον· διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

Λουκ. 20,39 Μερικοί δε από τους γραμματεῖς, αντίθετοι των Σαδδουκαίων, έλαβαν τον λόγον τότε και είπαν· “Διδάσκαλε, πολύ καλά ωμίλησες”.

Λουκ. 20,40 οὐκέτι δὲ ἐτόλμων ἐπερωτᾶν αὐτὸν οὐδέν.

Λουκ. 20,40 Δεν ετολμούσαν δε πλέον να τον ερωτούν κατά τρόπον δόλιον εις τίποτε, διότι έβγαιναν νικημένοι και εντροπιασμένοι.

Λουκ. 20,41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς· πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυῖδ εἶναι;

Λουκ. 20,41 Είπε δε προς αυτούς· “πως λέγουν ότι ο Χριστός είναι απόγονος του Δαυῖδ;

Λουκ. 20,42 καὶ αὐτὸς Δαυῖδ λέγει ἐν βίβλῳ τῶν ψαλμῶν· εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου

Λουκ. 20,42 Ενώ ο ίδιος ο Δαυίδ στο βιβλίον των ψαλμών λέγει· είπεν ο Κυριος και Θεός στον Κυριον μου Χριστόν, κάθισε εις τα

- Λουκ. 20,43 δεξιὰ μου ἐπὶ τοῦ θρόνου,
ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
- Λουκ. 20,43 ἕως ὅτου βάλω τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον εἰς τα πόδια σου.
- Λουκ. 20,44 Δαυῖδ οὖν αὐτὸν Κύριον καλεῖ· καὶ πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστίν;
- Λουκ. 20,44 Ο Δαυὶδ λοιπὸν ονομάζει αὐτὸν Κυριον, και πως εἶναι δυνατόν να εἶναι μόνον ἀπόγονός του; Η προσφώνησις αὐτὴ εκ μέρους τοῦ Δαυῖδ, φανερῶνει ὅτι ο Μεσσίας δεν εἶναι μόνον ἀπόγονος τοῦ Δαυῖδ, ἀλλὰ Κυριος και Θεός”.
- Λουκ. 20,45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς τοῦ λαοῦ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
- Λουκ. 20,45 Ενώ δε ὅλος ο λαός τον ἤκουε εἶπε ειδικώτερα στους μαθητάς του·
- Λουκ. 20,46 προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς καὶ φιλοῦντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις,
- Λουκ. 20,46 “προσέχετε ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, οἱ οἱποῖοι θέλουν να περιπατοῦν με επισήμους στολάς και αγαπούν τοὺς τιμητικοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τας ἀγοράς και τας πρωτοκαθεδρίας εἰς τας συναγωγὰς και τας πρώτας θέσεις εἰς τα δείπνα.
- Λουκ. 20,47 οἱ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.
- Λουκ. 20,47 Αυτοί εἶναι που κατατρώγουν τας οἰκίας των χηρῶν και κατόπιν με υποκριτικὴν εὐλάβειαν κάνουν εμπρός στους ἀνθρώπους μακράς προσευχάς. Αυτοί θα λάβουν μεγαλυτέραν καταδίκην, ἀπὸ ἐκείνην που θα λάβουν οἱ ἄλλοι ἀμαρτωλοί”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 21

- Λουκ. 21,1 Ἀναβλέψας δὲ εἶδε τοὺς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλουσίους.
- Λουκ. 21,1 Ο Κύριος ἐσῆκωσε τα μάτια του και εἶδε τους πλουσίους, που ἔρριπταν τα δῶρα των στο θησαυροφυλάκιον του ναοῦ.
- Λουκ. 21,2 εἶδε δὲ τινα χήραν πενιχρὰν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά,
- Λουκ. 21,2 Εἶδε και κάποιαν πτωχὴν χήραν, να ρίπτῃ ἐκεῖ δύο λεπτά.
- Λουκ. 21,3 καὶ εἶπεν· ἀληθῶς λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχή αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·
- Λουκ. 21,3 Και εἶπε· “σας διαβασιάζω, ὅτι ἡ πτωχή αὕτη χήρα ἔρριψε περισσότερα ἀπὸ ὅλους.
- Λουκ. 21,4 ἅπαντες γὰρ οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.
- Λουκ. 21,4 Διότι ὅλοι ἀντὶ ἔρριψαν εἰς τα δῶρα του Θεοῦ ἀπὸ το περισσευμά τους, αὕτη δε ἀπὸ το ὑστέρημά της· ὅλον της τον βίο που εἶχε, τον ἔρριψε”. (Ἡ ἀξία της ἐλεημοσύνης δεν κρίνεται ἀπὸ το μικρὸν ἢ μεγάλο ποσόν, ἀλλὰ ἀπὸ την διάθεσιν του ἐλεοῦντος και ἀπὸ τας μικράς ἢ μεγάλας δυνατότητας, που ἔχει).
- Λουκ. 21,5 Καὶ τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·
- Λουκ. 21,5 Και ὅταν μερικοὶ ἀπὸ τους μαθητὰς ἔλεγον δια το ἱερόν, ὅτι εἶναι στολισμένον με ωραίους λίθους και ἀφιερώματα, εἶπε·
- Λουκ. 21,6 ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται.
- Λουκ. 21,6 “αὐτὰ που βλέπετε, θα ἔλθουν ἡμέραι, κατὰ τας ὁποίας δεν θα μείνῃ πέτρα ἐπάνω εἰς την πέτρα, που να μη κρημνισθῇ.
- Λουκ. 21,7 ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε οὖν

ταῦτα ἔσται καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

Λουκ. 21,7 Τον ηρώτησαν δε και είπαν· “διδάσκαλε, πότε λοιπόν θα συμβούν αυτά και ποιό θα είναι το σημεῖον, που θα φανή, όταν πρόκειται αυτά να πραγματοποιηθούν;”

Λουκ. 21,8 ὁ δὲ εἶπε· βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

Λουκ. 21,8 Αυτός δε είπε· “προσέχετε, μην εξαπατηθῆτε από κανένα. Διότι πολλοί θα ἔλθουν, χρησιμοποιώντας ως ιδικόν των το ὄναμά μου και θα λέγουν, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ο Μεσσίας. Μη τους ακολουθήσετε, διότι εἶναι ψευδοπροφήται.

Λουκ. 21,9 ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ’ οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

Λουκ. 21,9 Όταν δε ακούσετε, ὅτι γίνονται πόλεμοι και αναταραχαί και διασάλευσις της τάξεως, μη ταραχθῆτε. Διότι πρέπει, σύμφωνα με το θεῖον σχέδιον, να γίνουν αυτά πρῶτον, ἀλλὰ δεν θα ἔλθῃ αμέσως το τέλος”.

Λουκ. 21,10 τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν,

Λουκ. 21,10 Και ἔλεγεν πάλιν εις αυτούς· “θα εξεγερθῇ και θα επιτεθῇ το ἓνα ἔθνος εναντίον του ἄλλου και το ἓνα βασίλειον εναντίον του ἄλλου βασιλείου.

Λουκ. 21,11 σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεία ἀπ’ οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.

Λουκ. 21,11 Και θα γίνουν σεισμοί μεγάλοι εις διαφόρους τόπους και πείνα και επιδημῖαι, σημεία που θα προκαλοῦν φόβον, και ἄλλα μεγάλα σημεία ἀπὸ τον ουρανόν.

Λουκ. 21,12 πρὸ δὲ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ’ ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς

συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου·

Λουκ. 21,12

Αλλά πριν γίνουν όλα αυτά, θα σας συλλάβουν και θα σας καταδιώξουν και θα σας παραδίδουν εις τας συναγωγὰς, δια να δικασθῆτε και εις τας φυλακάς και θα σας οδηγούν ως υποδίκους εμπρὸς εις βασιλεῖς και ηγεμόνας, μόνον και μόνον επειδὴ πιστεύετε στο ὄνομά μου.

Λουκ. 21,13

ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.

Λουκ. 21,13

Ολοι δε αυται αι μεγαλαι ταλαιπωριαι θα ἔχουν ως τελικόν ἀποτέλεσμα δια σας, να δώσετε την καλήν μαρτυρίαν δι' ἐμέ, και ἄκομα να κερδήσετε την δόξαν και τα βραβεῖα του μαρτυρίου.

Λουκ. 21,14

θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι·

Λουκ. 21,14

Βαλετε, λοιπόν, αυτά, μέσα εις την καρδίαν σας, ὅτι ἐγὼ τα επιτρέπω, ὥστε να μη συλλογίζεσθε εκ των προτέρων τι θα απολογηθῆτε.

Λουκ. 21,15

ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

Λουκ. 21,15

Διότι ἐγὼ θα σας δώσω πνεῦμα φωτεινόν και σοφίαν, δια να ευρίσκετε ακλόνητα νοήματα και επιχειρήματα, εις τα οποία δεν θα ημπορουν να αντεῖπουν η να αντισταθουν ὅλοι οι αντίπαλοί σας.

Λουκ. 21,16

παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν,

Λουκ. 21,16

Θα παραδοθῆτε δε στους διώκτας και εις τα δικαστήρια και ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τους γονεῖς και συγγενεῖς και φίλους και ἀδελφούς και θα θανατώσουν μερικους ἀπὸ σας.

Λουκ. 21,17

καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου·

Λουκ. 21,17

Και θα μισήσθε ἀπὸ ὅλους, διότι θα πιστεύετε στο ὄνομά μου.

Λουκ. 21,18

καὶ θρῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται·

- Λουκ. 21,18 Αλλά ούτε μία τρίχα από το κεφάλι σας δεν θα χαθή, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη, και τούτο μόνον και μόνον δια την πνευματικήν σας ωφέλειαν και την διάδοσιν του Ευαγγελίου.
- Λουκ. 21,19 ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
- Λουκ. 21,19 Με την υπομονήν σας κερδήσατε τὰς ψυχὰς σας δια την αἰώνιον ζωὴν.
- Λουκ. 21,20 ὅταν δὲ ἴδῃτε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γινώτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.
- Λουκ. 21,20 Όταν δε θα ἴδετε την Ιερουσαλήμ να περικυκλώνεται ἀπὸ στρατεύματα, τότε μάθετε ὅτι ἐφθασε πλέον ο καιρὸς της ἐρημώσεώς της.
- Λουκ. 21,21 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν,
- Λουκ. 21,21 Τότε ὅσοι θα εὐρίσκονται εἰς την Ιουδαίαν, ας φεύγουν εἰς τὰ βουνά, καὶ ὅσοι θα εἶναι μέσα εἰς την πόλιν, ας φεύγουν ἔξω καὶ μακρὰ ἀπὸ αὐτήν. Καὶ ὅσοι θα εὐρίσκονται εἰς την ὑπαίθρον, να μὴ εἰσέλθουν εἰς την πόλιν.
- Λουκ. 21,22 ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗται εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.
- Λουκ. 21,22 Διότι αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι ἡμέραι της δικαίας θείας τιμωρίας, ὥστε να εκπληρωθῶν ἔτσι ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῆ δια την καταστροφὴν του Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καὶ της Ιερουσαλήμ.
- Λουκ. 21,23 οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ τότε ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὀργὴ τῷ λαῷ τούτῳ,
- Λουκ. 21,23 Αλλοίμονον δε εἰς τὰς ἐγκύους καὶ εἰς αὐτὰς που θηλάζουν μικρὰ παιδιὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Διότι θα εἶναι θλίψις καὶ στέρησις μεγάλη εἰς την γην, καὶ ὀργὴ του Θεοῦ καὶ των ἀνθρώπων ἐναντίον του λαοῦ τούτου.

- Λουκ. 21,24 καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.
- Λουκ. 21,24 Καὶ θα πέσουν σφαγμένοι ἀπὸ κοφτερά μαχαίρια, ἄλλοι δε αἰχμάλωτοι καὶ δούλοι θα μεταφερθοῦν πρὸς πώλησιν εἰς ὅλα τα ἔθνη. Καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ θα καταπατήται ἀπὸ ξένα ἔθνη, ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ καιρὸς που ὥρισε ὁ Θεός, δια τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 21,25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἡχούσης θαλάσσης καὶ σάλου,
- Λουκ. 21,25 Ὡς πρὸς δε τὴν δευτέραν παρουσίαν, θα γίνουν πρωτοφανή καὶ καταπληκτικὰ φαινόμενα στὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἀστέρια. Εἰς δε τὴν γῆν θα καταλάβῃ τα ἔθνη μεγάλη στενοχωρία καὶ φόβος καὶ ἀμηχανία πολλή, καθὼς τα τεράστια ὁρμητικὰ κύματα τῆς θαλάσσης με θόρυβον πολὺν καὶ σάλον θα ὁρμοῦν νὰ κατακλύσουν τὴν γῆν.
- Λουκ. 21,26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.
- Λουκ. 21,26 Οἱ ἄνθρωποι θα παραλύουν καὶ θα χάνουν τὰς αἰσθήσεις τῶν καὶ θα εἶναι σαν νεκροὶ ἀπὸ τὸν φόβον δι' αὐτά, που θα βλέπουν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα μεγάλα κακά, που θα περιμένουν νὰ ἐπιπέσουν ἐναντίον τῆς οἰκουμένης. Διότι αἱ δυνάμεις, που κρατοῦν τὴν ἀρμονίαν τοῦ σύμπαντος, θα σαλευθοῦν καὶ θα κλονισθοῦν.
- Λουκ. 21,27 καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.
- Λουκ. 21,27 Καὶ τότε θα ἰδοῦν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐρχεται ἐπάνω εἰς ὀλόφωτον νεφέλην με δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.
- Λουκ. 21,28 ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε

- τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίξει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.
- Λουκ. 21,28 Όταν δε θα αρχίσουν αυτά να γίνονται, σεις οι πιστοὶ οπαδοί μου, σηκωθήτε επάνω γεμάτοι ἐλπίδα και σηκώστε τα κεφάλια σας προς τον ουρανόν ὄχι με φόβον, ἀλλὰ με χαράν και ἐλπίδα, διότι πλησιάζει πλέον η ἀπαλλαγή ἀπὸ τα δεινὰ της παρούσης ζωῆς και η ἐνδοξος σωτηρία σας εἰς την βασιλείαν των ουρανῶν”.
- Λουκ. 21,29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα.
- Λουκ. 21,29 Εἶπε δε εἰς αὐτοὺς και μίαν παραβολήν· “παρατηρήστε την συκιά και ὅλα τα δένδρα.
- Λουκ. 21,30 ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ’ ἑαυτῶν γινώσκετε ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν.
- Λουκ. 21,30 Όταν ἔχουν ἀρχίσει να βγάζουν φύλλα και ἄνθη, μόνοι σας καταλαβαίνετε και γνωρίζετε ὅτι το θέρος εἶναι πλέον κοντά.
- Λουκ. 21,31 οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδῃτε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- Λουκ. 21,31 Ἔτσι και σεις, ὅταν ἴδετε να γίνονται αυτά, που σας εἶπα, να ξέρετε ὅτι εἶναι κοντά η βασιλεία του Θεοῦ, η χαρά και η μακαριότης των δικαίων.
- Λουκ. 21,32 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται.
- Λουκ. 21,32 Σας διαβεβαιῶνω δε, ὅτι ὅσα σας εἶπα δια την τρομερὰν καταστροφὴν της Ἱερουσαλήμ, θα πραγματοποιηθοῦν ὅλα πρὶν περάσῃ η γενεὰ αὕτη.
- Λουκ. 21,33 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.
- Λουκ. 21,33 Ο ουρανὸς και η γη, που φαίνονται τόσον μόνιμα και ασάλευτα, θα περάσουν και θα λείψουν, οἱ λόγοι μου ὁμως δεν θα περάσουν, ἀλλὰ θα πραγματοποιηθοῦν ἕως και την τελευταίαν λεπτομέρειάν των.

- Λουκ. 21,34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·
- Λουκ. 21,34 Προσέχετε δε τοὺς εαυτοὺς σας, μήπως γίνουν βαρεῖές οἱ καρδιές σας καὶ ἀσυγκίνητες στὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν κραιπάλῃν καὶ ἀπὸ τὴν μέθην καὶ ἀπὸ τὰς βασανιστικὰς φροντίδας τῆς παρούσης ζωῆς. Να εἰσθε ἀγρυπνοὶ, μήπως τυχόν καὶ μέσα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πνευματικῆς χαλαρώσεως καὶ παραζάλης πέση ἐπάνω σας ἀξάφνα ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας.
- Λουκ. 21,35 ὥς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.
- Λουκ. 21,35 Διότι πράγματι σαν παγίδα θα ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ θα συλλάβῃ ἀπροετοιμαστούς ὅλους αὐτοὺς, οἱ οἱ ποῖοι ξένοιαστοὶ εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν καὶ κοσμικὴν ζωὴν τῶν κάθονται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.
- Λουκ. 21,36 ἀγρυπνεῖτε οὖν ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
- Λουκ. 21,36 Να εἰσθε λοιπὸν ἀγρυπνοὶ καὶ να προσεύχεσθε κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν, να σας δώσῃ ὁ Θεὸς χάριν καὶ δύναμιν, δια να ἀποφύγετε ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερά, που πρόκειται να γίνουν καὶ να σταθῇτε με θάρρος καὶ χαρὰν ἐμπρὸς στὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου”.
- Λουκ. 21,37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ἡυλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον ἔλαιῶν·
- Λουκ. 21,37 Τὰς ἡμέρας δε ἐκεῖνας ἐδίδασκε ὅπως πρῶτα ὁ Κύριος στὸ ἱερόν, κατὰ δε τὴν νύκτα ἐβγαίνειν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔμενε στὸ ὄρος, που ἐκαλεῖτο “ὄρος τῶν Ἐλαιῶν”.
- Λουκ. 21,38 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὠρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὄρει ἀκούειν αὐτοῦ.

Λουκ. 21,38 Και όλος ο λαός πρωϊ-πρωϊ ήρχετο εις αυτόν μέσα προς τας
αυλάς του ναού, δια να τον ακούη.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 22

Λουκ. 22,1 "Ηγγιζε δέ ή έορτή τών άζύμων ή λεγομένη πάσχα.
Λουκ. 22,1 Επλησίαζε δε η εορτή, κατά την οποίαν οι Ισραηλίται επί
επτά ημέρας έτρωγαν ψωμί άζυμο και η οποία ελέγετο
πάσχα.

Λουκ. 22,2 καί έζήτουν οί άρχιερείς καί οί γραμματεΐς τὸ πῶς
άνέλωσιν αυτόν· έφοβοῦντο γάρ τὸν λαόν.

Λουκ. 22,2 Και εζητούσαν οι αρχιερείς και οι γραμματεΐς, με ποιόν
τρόπον να τον φονεύσουν, χωρίς να εκτεθούν· διότι
εφοβούντο τον λαόν.

Λουκ. 22,3 Είσηλθε δέ ό σατανᾶς εις Ιούδαν τὸν έπικαλούμενον
Ισκαριώτην, ὄντα έκ τοῦ άριθμοῦ τών δώδεκα,

Λουκ. 22,3 Εμπήκε δε ο σατανάς στον Ιούδα, τον επονομαζόμενον
Ισκαριώτην, ο οποίος ήτο ένας από τους δώδεκα
Αποστόλους.

Λουκ. 22,4 καί άπελθών συνελάλησε τοΐς άρχιερεῦσι καί
γραμματεῦσι καί στρατηγοΐς τὸ πῶς αυτόν παραδῶ
αὐτοΐς.

Λουκ. 22,4 Και αυτός επήγε και συνενοήθηκε με τους αρχιερείς και
τους γραμματεΐς και τους στρατηγούς της φρουράς του
ναού, πως θα παρέδιδε εις αυτούς ασφαλώς τον Χριστόν.

Λουκ. 22,5 καί έχάρησαν, καί συνέθεντο αὐτῷ άργύρια δοῦναι·

Λουκ. 22,5 Και εχάρησαν αυτοί, διότι ένας από τους δώδεκα σαν
προδότης θα τους βοηθούσε στο έγκλημά των, και
συνεφώνησαν να του δώσουν χρήματα.

Λουκ. 22,6 καί έξωμολόγησε, καί έζήτει εύκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι
αὐτόν αὐτοΐς ἄτερ ὄχλου.

- Λουκ. 22,6 Και αυτός τους διαβεβαίωσε με όλην του την καρδιά, να τους βοηθήση. Και εξητούσε κατάλληλον ευκαιρίαν να παραδώση εις αυτούς τον Χριστόν κρυφά από τον λαόν.
- Λουκ. 22,7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ πάσχα,
- Λουκ. 22,7 Ἦλθε ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἡ οποία ἤρχιζε ἀπὸ τῆς δύσιν τῆς Μ.Πεμπτης καὶ ἐτελείωνε με τῆς δύσιν τῆς Μ.Παρασκευῆς. Κατ' αὐτὴν ἔπρεπε οἱ Εβραῖοι νὰ ἐτοιμάσουν τὰ ἄζυμα ψωμιά, νὰ θυσιάσουν δε καὶ νὰ ψήσουν τὸν πασχάλιον ἀμνόν, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος μετὰ τῆς δύσιν τῆς Παρασκευῆς, πού θὰ ἤρχιζε ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ Πάσχα.
- Λουκ. 22,8 καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην εἰπὼν· πορευθέντες ἐτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πάσχα ἵνα φάγωμεν.
- Λουκ. 22,8 Καὶ ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Μ.Πεμπτης τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς εἶπε· “πηγαίνετε καὶ ἐτοιμάσατέ μας τὸ Πάσχα, διὰ νὰ φάγωμεν”.
- Λουκ. 22,9 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμεν;
- Λουκ. 22,9 Αὐτοὶ δὲ τοῦ εἶπαν· “πού θέλεις νὰ ἐτοιμάσωμεν”;
- Λουκ. 22,10 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν συναντήσῃ ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν οὗ εἰσπορεύεται,
- Λουκ. 22,10 Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· “ἰδοὺ καθὼς θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν πόλιν, θὰ σας συναντήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, πού θὰ βαστάζῃ μίαν πήλινην στάμνα νερό· ἀκολουθήστε τὸν στο σπίτι, πού θὰ μῇ.
- Λουκ. 22,11 καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας· λέγει σοι ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;
- Λουκ. 22,11 Καὶ θὰ πῇτε στὸν οἰκοδεσπότην τοῦ σπιτιοῦ· σε ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος, πού εἶναι τὸ κατάλυμα, ὅπου μαζὴ με τοὺς μαθητάς μου θὰ φάγω τὸ Πάσχα;

- Λουκ. 22,12 κάκεϊνος ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον· ἐκεῖ ἐτοιμάσατε.
- Λουκ. 22,12 Καὶ ἐκεῖνος θα σας δείξη ἓνα μεγάλο ἀνώγειον τακτοποιημένον καὶ με στρωμένα τα ἀνάκλιντρα γύρω ἀπὸ το τραπέζι τοῦ φαγητοῦ. Ἐκεῖ να ἐτοιμάσετε (δια το νέον πάσχα, το πάσχα τῆς Καινῆς Διαθήκης, που ἐγὼ θα ἐγκαινιάσω ἀπόψε μαζή σας)”.
Λουκ. 22,13 ἀπελθόντες δὲ εὔρον καθὼς εἶρηκεν αὐτοῖς, καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.
- Λουκ. 22,13 Επήγαν δε οἱ δύο μαθηταί, εὐρήκαν ὅπως τοὺς εἶχε πει ὁ Κυριος καὶ ἐτοίμασαν τα τοῦ πάσχα.
- Λουκ. 22,14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ.
- Λουκ. 22,14 Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐξηπλώθη ὁ Κυριος κοντά εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ καὶ μαζή με αὐτόν οἱ δώδεκα, ὁ καθένας εἰς τὴν θέσιν τοῦ.
- Λουκ. 22,15 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ’ ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν·
- Λουκ. 22,15 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· “πᾶρα πολὺ ἐπεθύμησα προτοῦ να σταυρωθῶ, να φάγω μαζή σας τοῦτο τὸ πάσχα· (ὄχι το εβραϊκόν που θα ἀρχίσῃ αὐριον με τὸν πασχάλιον ἀμνόν, ἀλλὰ τὸ νέον πάσχα τῆς Καινῆς Διαθήκης, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ θα τελέσω τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ θα σας δώσω πρὸς τροφήν, ὄχι τὸν συμβολικόν πασχάλιον ἀμνόν, ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα μου καὶ τὸ αἷμα μου).
- Λουκ. 22,16 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
- Λουκ. 22,16 Σας λέγω δε τοῦτο, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖον μου πάσχα καὶ δεν θα φάγω πλέον μαζή σας ἀπὸ αὐτό, μέχρι ὅτου τοῦτο ολοκληρωθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὁπότε ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἐνότης μεταξύ μας θα εἶναι πλήρης καὶ αἰωνία”.

- Λουκ. 22,17 καὶ δεξάμενος τὸ ποτήριον εὐχαριστήσας εἶπε· λάβετε τοῦτο καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς·
- Λουκ. 22,17 Καὶ αφοῦ ἔλαβε ἀπὸ τοὺς μαθητάς το ποτήριον με τον οῖνον, ευχαρίστησε τον Θεόν και το ἔδωκε εἰς αὐτούς, ὅπως εἰσυνιθίζετο πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε ἐπισήμου δείπνου, και τοὺς εἶπε· λάβετε τοῦτο και μοιράσατέ το μεταξὺ σας, ὥστε να πῶμεν ὅλοι ἀπὸ αὐτό, εἰς δαίγμα τῆς ἀγάπης που μας συνδέει.
- Λουκ. 22,18 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῶ ἀπὸ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.
- Λουκ. 22,18 Διότι σας λέγω, ὅτι δεν θα ξαναπιῶ ἀπὸ το προϊόν αὐτό τῆς ἀμπέλου, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ χαρμόσυνη βασιλεία του Θεοῦ”.
- Λουκ. 22,19 καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.
- Λουκ. 22,19 Καὶ αφοῦ ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια του ἄρτον, ευχαρίστησε τον Θεόν, ἔκοψεν εἰς τεμάχια τον ἄρτον, ἔδωκεν εἰς αὐτούς και εἶπεν· “αὐτό, που σας δίδω τώρα, δεν εἶναι κοινός και συνήθης ἄρτος. Εἶναι αὐτό τοῦτο τὸ σῶμα μου, το ὁποῖον μετ’ ολίγον παραδίδεται θυσία ἐπάνω στον σταυρόν δια τὴν σωτηρίαν των ἀνθρώπων. Τοῦτο να πράττετε πάντοτε, δια να φέρετε ζωὴ εἰς τὴν μνήμην σας τὴν θυσίαν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ προσφέρω εἰς σωτηρίαν, ὅχι μόνον ἰδικὴν σας, ἀλλὰ και ὅλου του κόσμου”.
- Λουκ. 22,20 ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον.
- Λουκ. 22,20 Ἐπίσης ὅταν ἐτελείωσε τὸ δείπνον ἐπῆρε τὸ ποτήριον, ευχαρίστησε τον ουράνιον πατέρα, το ἔδωκε στους μαθητάς και εἶπε· “αὐτό που περιέχεται μέσα στο ποτήριον δεν εἶναι πλέον οἶνος. Εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη, που επικυρώνεται με τὸ αἷμά μου, το ὁποῖον ἐντός ολίγου θα χυθῇ δια τὴν σωτηρίαν σας.

- Λουκ. 22,21 πλὴν ἰδοὺ ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης.
- Λουκ. 22,21 Ἀλλ' ἐνῶ ἐγὼ προσφέρω τὴν μεγάλην θυσίαν καὶ καθιερώνω τὴν νέαν διαθήκην μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἰδοὺ τὸ χεῖρ ἐκείνου, ποὺ με παραδίδει στοὺς σταυρωτάς μου, εἶναι μαζὴ μου εἰς τὴν τράπεζαν αὐτὴν καὶ βουτὰ τὸν ἄρτον στο αὐτὸ με ἐμὲ πιάτο.
- Λουκ. 22,22 καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὠρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ παραδίδεται.
- Λουκ. 22,22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου προχωρεῖ τὸν δρόμον του, ὅπως ὁ οὐράνιος Πατὴρ ὥρισε. Ἀλλὰ αλλοίμονον στον ἀνθρώπον ἐκεῖνον, διὰ τοῦ οὗ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται στοὺς σταυρωτάς·.
- Λουκ. 22,23 καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ τίς ἄρα εἴη ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλων πράσσειν.
- Λουκ. 22,23 Καὶ αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξὺ των, ποῖος τάχα ἀπὸ αὐτοῦς θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ ἐμελλε νὰ διαπράξῃ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα.
- Λουκ. 22,24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.
- Λουκ. 22,24 Ἐγένετο ὁμῶς καὶ φιλονεικίαν μεταξὺ των περὶ τοῦ ποῖος ἀπὸ αὐτοῦς εθεωρεῖτο πρῶτος.
- Λουκ. 22,25 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται·
- Λουκ. 22,25 Ὁ δὲ Κύριος τοὺς εἶπε· “οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριαρχοῦν ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη με τὴν δύναμιν καὶ τὴν βίαν. Καὶ αὐτοί, ποὺ ἔχουν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὰ ἔθνη καὶ ταλαιπωροῦν τὰ ἔθνη, ἀνακηρύσσονται ἀπὸ τοὺς κόλακας, κατ' ἀνάγκην δὲ καὶ ἀπὸ τὸν λαόν, εὐεργέται.
- Λουκ. 22,26 ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ

νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν.

Λουκ. 22,26

Σεις ὅμως δεν πρέπει να κάνετε ὅπως εκείνοι, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος μεταξύ σας ας γίνη ὅπως ὁ νεώτερος, ὁ ὁποῖος καθὼς νεώτερος ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ υπηρετῇ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁ ἀνώτερος μεταξύ σας, ας υπηρετῇ σαν δούλος τοὺς ἄλλους.

Λουκ. 22,27

τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δὲ εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν.

Λουκ. 22,27

Διότι ποῖος εἶναι ἀνώτερος; Εκείνος που κάθεται στο τραπέζι καὶ τρώγει ἢ ἐκεῖνος που ὀρθίος τὸν υπηρετεῖ; Δεν εἶναι ἀνώτερος αὐτός που κάθεται στο τραπέζι; Ασφαλῶς. Καὶ ὅμως ἐγὼ ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος σας, εἰμαι μεταξύ σας ὡς υπηρέτης, που σας ἐξυπηρετεῖ.

Λουκ. 22,28

ὑμεῖς δὲ ἔστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου·

Λουκ. 22,28

Σεις, οἱ μαθηταὶ μου, εἰσθε ἐκεῖνοι που ἐμείνατε μαζί μου ὅλο το διάστημα τῶν δοκιμασιῶν μου καὶ τῶν διωγμῶν, καὶ δεν ἐκλονισθήκατε εἰς τὴν πίστιν.

Λουκ. 22,29

κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου βασιλείαν,

Λουκ. 22,29

Καὶ ἐγὼ, δια νὰ ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσιν σας, σας ὑπόσχομαι βασιλείαν, ὅπως καὶ ὁ Πατὴρ ὥρισε καὶ ἔδωκεν εἰς ἐμέ βασιλείαν καὶ ἀξίωμα βασιλέως.

Λουκ. 22,30

ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσεσθε ἐπὶ θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ.

Λουκ. 22,30

Καὶ μία ἀπολαυὴ αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου εἶναι νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου εἰς τὴν βασιλείαν μου, νὰ ἀπολαμβάνετε τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καὶ τὸ ἐπίσης σπουδαῖον, θα καθίσετε ἐπάνω εἰς θρόνους, δια νὰ δικάζετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ.

Λουκ. 22,31

Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς

ἐξηγήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον·

Λουκ. 22,31

Μείνατε, λοιπόν, πιστοὶ μέχρι τέλους, διότι θα ἀντικρύσετε πολλοὺς πειρασμούς”. Εἶπε δε ἀκόμη ὁ Κύριος· “Σιμων, Σιμων, ἰδοὺ ὁ σατανὰς ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ σὰς συγκλονίσῃ καὶ σὰς ξεσκονίσῃ, ὡσὰν τὸ σιτάρι μέσα στο κόσκινο.

Λουκ. 22,32

ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.

Λουκ. 22,32

Καὶ ἐγὼ προσευχήθην γιὰ σένα, νὰ μὴ χαθῇ ἡ πίστις σου. Καὶ συ, ὅταν κάποτε μετανοημένος ἐπιστρέψῃς κοντὰ μου, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου καὶ με τοὺς λόγους σου καὶ με τὸ παράδειγμα τῆς μετανοίας σου”.

Λουκ. 22,33

ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι.

Λουκ. 22,33

Ὁ Πέτρος ὅμως, σὰν διαμαρτυρόμενος δι’ αὐτὸ που ἀπεκάλυψε ὁ Κύριος, τοῦ εἶπε· “Κυριε, εἰμαι ἔτοιμος νὰ βαδίσω μαζὴ σου εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον”.

Λουκ. 22,34

ὁ δὲ εἶπε· λέγω σοι, Πέτρε, οὐ φωνήσῃ σήμερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρεῖς ἀπαρνήσῃ μὴ εἶδέναι με.

Λουκ. 22,34

Ὁ δε Κύριος τοῦ εἶπε· “σε διαβεβαιώνω, Πέτρε, ὅτι δεν θα λαλήσῃ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν ὁ πετεινός, πρὶν συ τρεῖς φορές με ἀπαρνηθῇς καὶ διακηρύξῃς ὅτι δεν με γνωρίζεις”.

Λουκ. 22,35

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑποδημάτων, μὴ τινος ὑστερήθητε; οἱ δὲ εἶπον· οὐθενός.

Λουκ. 22,35

Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· “ὅταν σὰς ἐστείλα κατὰ τὴν πρώτην περιοδεῖαν σὰς χωρὶς χρήματα, χωρὶς ταξιδιωτικὸ σακκίδιο καὶ χωρὶς υποδήματα, μήπως ἐστερηθήκατε τίποτε;”
Εκεῖνοι δε ἀπήντησαν· “ὄχι, τίποτε δεν ἐστερηθήκαμε”.

Λουκ. 22,36

εἶπεν οὖν αὐτοῖς· ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσῃ τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγοράσῃ μάχαιραν.

- Λουκ. 22,36 Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτούς· “τα πράγματα τώρα αλλάζουν και πρέπει να εἰσθε συνετοὶ και προνοητικοί, διότι θα συναντήσετε δυσκολίας. Εκείνος που ἔχει βαλάντιον, ας το παρή μαζή του, διότι θα του χρειασθὺν χρήματα, προς συντήρησίν του. Το ἴδιο ας κάμη και εκείνος που ἔχει σακκίδιο· ας το παρή γεμάτο τροφίμα και ας πωλήσῃ το ἔνδυμά του εκείνος που δεν ἔχει μάχαιραν, δια να αγοράσῃ. (Με τα λόγια μου αὐτὰ δεν θέλω να σας συστήσω ποτέ να οπλισθῆτε με φονικά ὄργανα, δια να ἀνθίσταθε στους ἐχθρούς σας, ἀλλὰ θέλω να σας κάμω να ἐννοήσετε καλά, ὅτι θα συναντήσετε θανασίμους ἐχθρούς δια το ὄνομά μου, ἀπέναντι των οποίων πρέπει να φέρεσθε με σταθερότητα και με σύνεσιν. Δι’ αὐτό πρέπει να οπλισθῆτε με τα πνευματικά ὄπλα της πίστεως και της ἀρετῆς).
- Λουκ. 22,37 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.
- Λουκ. 22,37 Ο ἄσπονδος πόλεμος ἔχει τώρα ἀρχίσῃ ἐναντίον μου. Διότι σας λέγω ὅτι πρέπει να ἐκπληρωθῇ εἰς ἐμέ τώρα και τοῦτο ἀκόμα, που ἔχει γραφή ἀπὸ τον προφήτην Ἡσαΐαν, το· Και μετὰξὺ ἀνόμων και κακούργων συγκαταριθμήθηκε, δια να τιμωρηθῇ μαζή με αὐτούς ως ἄνομος. Πρέπει να γίνῃ και αὐτό, διότι ὅσα ἔχουν προφητευθῇ περὶ ἐμοῦ παίρνουν τώρα τέλος και πλήρη πραγματοποιήσιν”.
- Λουκ. 22,38 οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἱκανὸν ἐστί.
- Λουκ. 22,38 Οἱ δε μαθηταί, που δεν ἐκατάλαβαν το ἀλληγορικὸν νόημα των λόγων του, εἶπαν· “Κυριε, ἰδοὺ, υπάρχουν ἐδὼ δύο μάχαιραι”. Ο δε Κυριος τους εἶπε· “φθάνει ἕως ἐδὼ· ας σταματήσωμε την συζήτησιν”.
- Λουκ. 22,39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
- Λουκ. 22,39 Και αφοῦ ἐβγήκεν ἐπήγε, ὅπως ἐσυνήθιζε, στο ὄρος των

- Ελαιών· τον ηκολούθησαν δε και οι μαθηταί του.
- Λουκ. 22,40 γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου εἶπεν αὐτοῖς· προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.
- Λουκ. 22,40 Οταν δε ἐφθασε στον γνωστόν τόπον, που συνήθως ἤρχετο, τους εἶπε· “προσεύχεσθε και παρακαλεῖτε τον Θεόν να μη πέσετε εις πειρασμόν”.
- Λουκ. 22,41 καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ’ αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο
- Λουκ. 22,41 Και αὐτὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτοῦς, ὅσον περίπου ἡμπορεῖ ἓνας να ρίψη τον λίθον και αφοῦ ἐγονάτισε προσηύχετο
- Λουκ. 22,42 λέγων· πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τὸ ποτήριον ἀπ’ ἐμοῦ· πλην μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω.
- Λουκ. 22,42 λέγων· “πάτερ, εἴαν θέλῃς να ἀπομακρύνῃς ἀπὸ ἐμέ το πικρὸν τοῦτο ποτήριον του Θανάτου, ἀπομάκρυνε το, πλην ὅμως ας μὴ γίνῃ το θέλημά μου, ἀλλὰ το ἰδικόν σου θέλημα”.
- Λουκ. 22,43 ὥφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ’ οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.
- Λουκ. 22,43 Παρουσιάσθηκε δε εις αὐτόν την ὥραν ἐκείνην ἄγγελος ἀπὸ τον ουρανόν, ο οποίος του ἐνίσχυε τας σωματικὰς του δυνάμεις που εἶχαν πλέον ἐξαντληθῇ.
- Λουκ. 22,44 καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο. ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.
- Λουκ. 22,44 Και περιέπεσε εις ἀγωνίαν και προσηύχετο τώρα θερμότερα και ἐκτενέστερα, και ο ἀφθονος ἰδρῶς, που ἔτρεχε ἀπὸ το πρόσωπον και το σῶμα του, ἐγινε πηκτός σαν θρόμβοι αἵματος, που πίπτουν εις την γην.
- Λουκ. 22,45 καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς εὔρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης,
- Λουκ. 22,45 Και αφοῦ ἐσηκώθηκε ἀπὸ την προσευχήν, ἦλθε πρὸς τους μαθητὰς και τους εὔρε να κοιμῶνται, ἀπὸ την κατάπτωσιν

- που τους είχε προκαλέσει η πολύ λύπη.
- Λουκ. 22,46 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.
- Λουκ. 22,46 Καὶ τοὺς εἶπε· “διατί κοιμάσθε; Σηκωθήτε καὶ προσεύχεσθε, δια να μην πέσετε εἰς πειρασμόν”.
- Λουκ. 22,47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώδεκα, προῆγεν αὐτούς, καὶ ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλήσαι αὐτόν· τοῦτο γὰρ σημεῖον δεδῶκει αὐτοῖς· ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστιν.
- Λουκ. 22,47 Εὖνὼ δὲ αὐτὸς ὠμιλοῦσε, ἰδοὺ ἐφθασε ὁ ὄχλος καὶ αὐτὸς που ἐλέγετο Ἰούδας, ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ἐπήγαινε ἐμπρὸς ὡς ὁδηγὸς τῶν καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν, δια να τον φιλήσῃ. Διότι αὐτὸ τοὺς εἶχε δώσει ὡς σημεῖον. Τοὺς εἶχε δηλαδὴ πεῖ· “ὅποιον φιλήσω, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς”.
- Λουκ. 22,48 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;
- Λουκ. 22,48 Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· “Ἰούδα, με φίλημα, με αὐτὸ το δείγμα τῆς ἀγάπης, προδίδεις συ τὴν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;”
- Λουκ. 22,49 ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτόν τὸ ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ· Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;
- Λουκ. 22,49 Ὅταν δὲ εἶδαν οἱ μαθηταί, που ἦσαν γύρω ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦν, αὐτὸ που θα συνέβαινε, τοὺς εἶπαν· “Κυριε, μας δίνεις τὴν ἄδειαν να τοὺς κτυπήσωμεν με μάχαιραν;”
- Λουκ. 22,50 καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀφείλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ δεξιόν.
- Λουκ. 22,50 Καὶ κάποιος ἀπὸ αὐτοῦ ἐκτύπησε με μάχαιραν τὸν δούλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἀπέκοψε τὸ δέξι ἀντί.
- Λουκ. 22,51 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἔατε ἕως τούτου· καὶ ἀψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ ἰάσατο αὐτόν·
- Λουκ. 22,51 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε· “φθάνει ἕως ἐδῶ, μη προχωρεῖτε ἄλλο”. Καὶ ἀφ’ ὅτου ἤγγισε τὸ ἀντί τοῦ δούλου, τὸν

εθεράπευσε.

Λουκ. 22,52 εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς παραγενομένους ἐπ’ αὐτὸν ἀρχιερεῖς καὶ στρατηγούς τοῦ ἱεροῦ καὶ πρεσβυτέρους· ὡς ἐπὶ ληστὴν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων;

Λουκ. 22,52 Εἶπε δε ο Ιησους στους αρχιερεεις και τους στρατηγους του ιεροου και τους πρεσβυτερους, που ειχαν ελθει και αυτοι εναντιον του· “εβγηκατε ωπλισμενοι με μαχαίρια και ρόπαλα, σαν να επηγαίνετε εναντίον ληστού;

Λουκ. 22,53 καθ’ ἡμέραν ὄντος μου μεθ’ ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ οὐκ ἐξετείνετε τὰς χεῖρας ἐπ’ ἐμέ. ἀλλ’ αὕτη ἐστὶν ὑμῶν ἡ ὥρα καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.

Λουκ. 22,53 Όταν εγώ κάθε ημέραν ήμουν μαζί σας στο ιερόν, δεν απλώσατε τα χέρια σας επάνω μου. Αλλά αυτή είναι η ώρα, που την επέτρεψε ο Θεός ως ώραν ιδικήν σας, δια να εκτελέσετε την κακούργον απόφασίν σας”. (Και είναι ώρα του σκότους και της νυκτός, διότι κατά κανόνα οι κακούργοι το σκότος προτιμούν δια τα εγκλήματά των. Οι άνθρωποι, του σκότους, όπως είσθε σεις, οι οποίοι μάλιστα υποκρίνονται τον δίκαιον, στο σκότος διαπράττουν τα σκοτεινά των έργα).

Λουκ. 22,54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν ἤγαγον καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως. ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν.

Λουκ. 22,54 Αφού δε τον επιασαν, τον έφεραν εις την πόλιν και τον έβαλαν στο σπίτι του αρχιερέως. Ο δε Πετρος ακολουθούσε μακράν.

Λουκ. 22,55 ἀψάντων δὲ πυρὰν ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς καὶ συγκαθισάντων αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Λουκ. 22,55 Αφού δε οι στρατιώται και οι υπηρέται αναφαν φωτιά στο μέσον της αυλής και εκάθισαν γύρω από αυτήν, εκάθητο και ο Πετρος ανάμεσα εις αυτούς.

- Λουκ. 22,56 ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ εἶπε· καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.
- Λουκ. 22,56 Μια δε νεαρά υπηρέτρια όταν τον είδε να κάθεται στο φως που έρριχνε η φωτιά, τον εκύτταξε προσεκτικά και είπε· “και αυτός ήτο μαζί με εκείνον”.
- Λουκ. 22,57 ὁ δὲ ἡρνήσατο λέγων· γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν.
- Λουκ. 22,57 Ο δε Πέτρος ηρνήθη, λέγων· “γυναίκα δεν τον ξεύρω αυτόν”.
- Λουκ. 22,58 καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος ἰδὼν αὐτὸν ἔφη· καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ. ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· ἄνθρωπε, οὐκ εἰμί.
- Λουκ. 22,58 Και έπειτα από ολίγον και άλλος τον είδε και είπε· “και συ είσαι από αυτούς”. Ο Πέτρος όμως είπε· “άνθρωπε, όχι δεν είμαι από αυτούς”.
- Λουκ. 22,59 καὶ διαστάσης ὥσει ὥρας μιᾶς ἄλλος τις διισχυρίζετο λέγων· ἐπ’ ἀληθείας καὶ οὗτος μετ’ αὐτοῦ ἦν· καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν.
- Λουκ. 22,59 Και αφού επέρασε μία περίπου ώρα, και κάποιος άλλος ισχυριζετο και έλεγε· “αλήθεια, και τούτος εδώ ήτο μαζί με αυτόν, που δικάζεται μέσα. Διότι, όπως φαίνεται και από την προφοράν του, είναι Γαλιλαίος”.
- Λουκ. 22,60 εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις. καὶ παραχρῆμα, ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησεν ἀλέκτωρ.
- Λουκ. 22,60 Αλλ’ο Πέτρος είπε· “άνθρωπε δεν ξέρω τι λέγεις”. Και αμέσως, ενώ αυτός ακόμη ωμιλούσε, μίλησε ο πετεινός.
- Λουκ. 22,61 καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ, καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι ἀπαρνήσῃ με τρίς·
- Λουκ. 22,61 Και την στιγμήν ακριβώς εκείνην έστρεψεν ο Κυριος το βλέμμα του και εκύτταξε βαθύτατα τον Πετρον. Και εθυμήθηκε ο Πέτρος τον λόγον, που του είπε ο Κυριος, ότι πριν λαλήση ο πετεινός, θα με απαρνηθής τρεις φορές.
- Λουκ. 22,62 καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς.

- Λουκ. 22,62 Και εξελθὼν τότε ο Πέτρος ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀρχιερέως ἐκλαψε πικρά.
- Λουκ. 22,63 Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ συνέχοντες τὸν Ἰησοῦν ἐνέπαιζον αὐτῷ δέροντες,
- Λουκ. 22,63 Καὶ οἱ ἄνδρες, ποὺ ἐφρουροῦσαν τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐνέπαιζαν καὶ τὸν ἔδερναν.
- Λουκ. 22,64 καὶ περικαλύψαντες αὐτὸν ἔτυπον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· προφήτευσον τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε;
- Λουκ. 22,64 Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐσκέπασαν ὁλόγυρα τὴν κεφαλὴν, δια να μὴ βλέπῃ, τὸν ἐκτυποῦσαν στὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, λέγοντες· “εἶπες ὅτι εἶσαι προφήτης· λοιπὸν προφήτευσε, ποῖός ἐστὶν ἐκεῖνος ποὺ σε ἐκτύπησε;”
- Λουκ. 22,65 καὶ ἕτερα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγον εἰς αὐτόν.
- Λουκ. 22,65 Καὶ ἄλλας πολλὰς ὕβρεις καὶ χυδαιολογίας τοῦ ἔλεξαν, βλασφημοῦντες αὐτόν.
- Λουκ. 22,66 Καὶ ὥς ἐγένετο ἡμέρα, συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον αὐτόν εἰς τὸ συνέδριον ἑαυτῶν λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, εἰπὲ ἡμῖν.
- Λουκ. 22,66 Καὶ ἀμέσως μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ ἐγένετο ἡμέρα, ἐμαζευθηκαὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ ἀνέβασαν αὐτόν ἐμπρὸς στὸ συνέδριόν των, λέγοντες· “ἐὰν εἶσαι σὺ ὁ Χριστός, περὶ μας”.
- Λουκ. 22,67 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ἐὰν ὑμῖν εἴπω, οὐ μὴ πιστεύσητε,
- Λουκ. 22,67 Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· “ἐὰν σας πω τι εἶμαι, δὲν θα πιστεύσετε.
- Λουκ. 22,68 ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω, οὐ μὴ ἀποκριθῆτέ μοι ἢ ἀπολύσητε·
- Λουκ. 22,68 Ἐὰν δὲ καὶ σας ἐρωτήσω, δὲν θα μου ἀπαντήσετε οὔτε καὶ θα με ἀφήσετε ἐλεύθερον.
- Λουκ. 22,69 ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ

δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. 22,69 Ἀλλά ἀπὸ τώρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θα κάθεται αἰωνίως εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ”.

Λουκ. 22,70 εἶπον δὲ πάντες· σὺ οὖν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔφη· ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Λουκ. 22,70 Εἶπον δὲ ὅλοι· “συ, λοιπόν, εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε εἰς αὐτοὺς· “το λέγετε καὶ σεις οἱ ἴδιοι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ”.

Λουκ. 22,71 οἱ δὲ εἶπον· τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτυρίας; αὐτοὶ γὰρ ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Λουκ. 22,71 Αὐτοὶ δὲ εἶπαν· “τι μας χρειάζεται πλέον μαρτυρία; Διότι ὅλοι ἠκούσαμε ἀπὸ το στόμα του, να λέγη ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι βλασφημία, που τιμωρεῖται με θάνατον”. (Καὶ ἔτσι ἡ ἀλήθεια που τοὺς εἶπε ὁ Κυριος, ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας, καὶ τὴν ὁποῖαν με τὴν ἀγίαν διδασκαλίαν του, με τὰ πρωτοφανή ἀναρίθμητα θαύματά του καὶ με τὴν Ἀγιωτάτην ζωὴν του εἶχε ἀποδείξει, ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τοὺς παρανόμους ἐκείνους δικαστὰς ὡς αἰτία τῆς καταδίκης του).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 23

Λουκ. 23,1 Καὶ ἀναστὰν ἅπαν τὸ πλῆθος αὐτῶν ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸν Πιλᾶτον.

Λουκ. 23,1 Καὶ ἀφοῦ ἐσηκώθηκε ὅλο τὸ πλῆθος τῶν συνέδρων, ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν στὸν Πιλάτον.

Λουκ. 23,2 ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγοντες· τοῦτον εὗρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι.

Λουκ. 23,2 ἤρξαντο δὲ να τὸν κατηγοροῦν καὶ να λέγουν· “αὐτὸν τὸν εὗρήκαμεν να παρακινῇ τὸ ἔθνος εἰς ἐπανάστασιν καὶ να

- εμποδίζη την πληρωμήν των φόρων στον Καίσαρα και να
λέγη δια τον εαυτόν του, ότι είναι ο Χριστός, ο βασιλεύς”.
- Λουκ. 23,3 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· σὺ εἶ ὁ
βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· σὺ
λέγεις.
- Λουκ. 23,3 Ο δε Πιλάτος τον ηρώτησε, λέγων· “συ, ο δεμένος υπόδικος,
εἶσαι βασιλεὺς των Ἰουδαίων;” Ο δε Ἰησοὺς ἀπεκρίθη και
του εἶπε· “ὅπως και συ το λέγεις εἶμαι βασιλεὺς, ὁχι ὁμως
ὅπως οι κοσμικοὶ βασιλεῖς”.
- Λουκ. 23,4 ὁ δὲ Πιλᾶτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους
ὅτι οὐδὲν εὐρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.
- Λουκ. 23,4 Ο δε Πιλάτος εἶπε προς τους αρχιερεῖς και τους ὄχλους, ὅτι
“δεν ευρίσκω καμμίαν ἐνόχην στον ἀνθρωπον αὐτόν”.
- Λουκ. 23,5 οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες ὅτι ἀνασεῖει τὸν λαὸν διδάσκων
καθ’ ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας
ἕως ὧδε.
- Λουκ. 23,5 Ἀλλὰ αὐτοὶ με περισσότερον πείσμα και φανατισμὸν
ἐπέμεναν, λέγοντες ὅτι ἀναταράσσει τον λαὸν με το να
διδάσκη τα ἐπαναστατικὰ του κηρύγματα, που ἔκαμε ἀρχὴν
ἀπὸ την Γαλιλαίαν και τα ἔφερε ἕως ἐδῶ.
- Λουκ. 23,6 Πιλᾶτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν ἐπηρώτησεν εἰ ὁ
ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι,
- Λουκ. 23,6 Ο δε Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε την λέξιν Γαλιλαία, ηρώτησε,
εάν ο ἀνθρωπος αὐτός εἶναι ἀπὸ την Γαλιλαίαν.
- Λουκ. 23,7 καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρώδου ἐστίν,
ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρώδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν
Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.
- Λουκ. 23,7 Και ὅταν ἐξηκρίβωσε ὅτι ο Ἰησοὺς εἶναι ἀπὸ την περιοχὴν
της δικαιοδοσίας του Ἡρώδου, τον παρέπεμψεν στον
Ἡρώδην, ο οποίος κατὰ τας ἡμέρας αὐτὰς του Πασχα
ευρίσκετο και αὐτός εἰς τα Ἱεροσόλυμα.(Και τούτο, δια να
ἀπαλλαγὴ αὐτός ἀπὸ την ἐνοχλητικὴν ἐκείνην δίκην).

- Λουκ. 23,8 ὁ δὲ Ἡρώδης ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ ἐξ ἱκανοῦ θέλων ἰδεῖν αὐτὸν διὰ τὸ ἀκοῦειν αὐτὸν πολλὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤλπιζε τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ’ αὐτοῦ γινόμενον.
- Λουκ. 23,8 Ο δε Ηρώδης, όταν εἶδε τον Ιησοῦ ἐχάρηκε πολὺ, διότι ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἠθέλε να τον ἰδῇ, ἐπειδὴ πολλὰ συνεχῶς ἤκουε δι’ αὐτὸν καὶ ἤλπιζε, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας του, να ἰδῇ κάποιο θαῦμα να γίνεται ἀπὸ τον Ιησοῦν.
- Λουκ. 23,9 ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.
- Λουκ. 23,9 Τον ἐρωτοῦσε δε ο Ηρώδης δια πολλὰ καὶ με πολλὰς ἐρωτήσεις. Ο Ιησοῦς ὁμως δεν του ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.
- Λουκ. 23,10 εἰστήκεισαν δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.
- Λουκ. 23,10 Εκεί δε κοντὰ ἐστέκοντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ τον κατηγοροῦσαν με ζωνηρόν τόνον καὶ ἐπιμονήν.
- Λουκ. 23,11 ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ καὶ ἔμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.
- Λουκ. 23,11 Ο Ηρώδης ὁμως, αφοῦ τον ἐξηντέλισε μαζὴ με τα στρατεύματά του καὶ τον ἐνέπαιξε, του ἐφόρεσε, δια να τον εἰρωνευθῇ καὶ τον γελοιοποιήσῃ, μίαν λαμπρὰν στολήν, καὶ τον παρέπεμψε πάλιν στον Πιλάτον.
- Λουκ. 23,12 ἐγένοντο δὲ φίλοι ὃ τε Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλάτος ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ’ ἀλλήλων· προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.
- Λουκ. 23,12 Ἐγιναν δε ἐξ ἀφορμῆς του γεγονότος αὐτοῦ φίλοι μεταξύ των ο Ηρώδης καὶ ο Πιλάτος κατὰ την ἡμέραν αὐτήν. Διότι προηγούμενος εὐρίσκοντο εἰς ἔχθραν μεταξύ των. (Ἴσως ἐξ αἰτίας ζητημάτων δικαιοδοσίας).

- Λουκ. 23,13 Πιλάτος δὲ συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαόν
- Λουκ. 23,13 Ο Πιλάτος δε, αφού εκάλεσε μαζί τους αρχιερείς και τους ἄρχοντας και τον λαόν,
- Λουκ. 23,14 εἶπε πρὸς αὐτοὺς· προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὔρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.
- Λουκ. 23,14 εἶπε προς αυτούς· “μου εφέρατε τον ἄνθρωπος αὐτόν να τον δικάσω, διότι τάχα ἐξεγείρει τον λαόν ἐναντίον του Καίσαρος και των νόμων του κράτους. Και ἰδοὺ ἐγὼ τον ἀνέκρινα ἐνώπιον σας και δεν εὐρήκα στον ἄνθρωπον αὐτός καμμιάν παράβασιν και ἐνόχην, εἰς ὅσα σστον κατηγορεῖτε.
- Λουκ. 23,15 ἀλλ' οὐδὲ Ἡρώδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδοὺ οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.
- Λουκ. 23,15 Ἀλλὰ οὔτε και ο Ηρώδης δεν τον εὐρήκε ἐνοχον· διότι ἐγὼ ἐστείλα και σας μαζί με τον ἄνθρωπον αὐτόν προς τον Ηρώδη και ἰδοὺ, ὅτι τίποτε το ἄξιον θανάτου δεν ἔχει διαπραχθῇ ἀπὸ αὐτόν.
- Λουκ. 23,16 παιδεύσας οὖν αὐτόν ἀπολύσω.
- Λουκ. 23,16 Λοιπόν, αφού τον βασανίσω και διατάξω να τον φραγγελώσουν θα τον ἀπολύσω”.
- Λουκ. 23,17 ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἐορτὴν ἓνα.
- Λουκ. 23,17 Εἶχε δε υποχρέωσιν ο Πιλάτος, ἀπὸ κάποιο ἐθιμον, να ἀπελευθερώνη χάριν του λαοῦ κατὰ την εορτὴν του Πασχα ἓνα κρατούμενον.
- Λουκ. 23,18 ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ λέγοντες· αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν Βαραββᾶν·
- Λουκ. 23,18 Εφώναξαν δε δυνατὰ ὅλον το πλήθος μαζί, ἄρχοντες και λαός, λέγοντες· “φόνευσε αὐτόν, να μας ἀφήσης ἐλεύθερον τον Βαραββάν”.

- Λουκ. 23,19 ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην ἐν τῇ πόλει καὶ φόνον βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν.
- Λουκ. 23,19 Ο ὁποῖος Βαραββᾶς εἶχε ριφθῆ εἰς τὴν φυλακὴν δια κάποιαν στάσιν, που ἐγένε εἰς τὴν πόλιν καὶ δια φόνον.
- Λουκ. 23,20 πάλιν οὖν ὁ Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολύσαι τὸν Ἰησοῦν.
- Λουκ. 23,20 Παλιν λοιπὸν ὁ Πιλάτος ὠμίλησε πρὸς τὸν λαόν, διότι ἤθελε νὰ ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν.
- Λουκ. 23,21 οἱ δὲ ἐπεφώνουν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν.
- Λουκ. 23,21 Αὐτοὶ ὁμως εἰς ἀπάντησιν ἐφώναζαν δυνατὰ λέγοντες· “σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν”.
- Λουκ. 23,22 ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδὲν ἄξιον θανάτου εὔρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.
- Λουκ. 23,22 Ο δε Πιλάτος δια τρίτην φοράν εἶπεν εἰς αὐτούς· “διατί νὰ τὸν σταυρώσω; Ποῖον κακόν, ἄξιον σταυρικοῦ θανάτου, ἐπραξε αὐτός; Τιποτε το ἄξιον θανάτου δεν εὔρηκα εἰς αὐτόν. Θα τὸν μαστιγώσω λοιπὸν καὶ θα τὸν ἀπολύσω”. (Ἀν ἦτο ἀθῶος διατί νὰ τὸν μαστιγώσῃ; Ἀν ἦτο ἐνοχος διατί νὰ τὸν ἀπολύσῃ; Ο Πιλάτος ἀδίκος καθὼς ἦτο δεν εἶχε το θάρρος νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην καὶ ἀπολύσῃ τὸν Κυρίον).
- Λουκ. 23,23 οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις αἰτούμενοι αὐτόν σταυρωθῆναι, καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.
- Λουκ. 23,23 Αὐτοὶ δε μαινόμενοι ἐπέμεναν με μεγάλας φωνάς καὶ ἐζητούσαν νὰ σταυρωθῇ. Καὶ αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων υπερίσχυαν καὶ ἐσκέπαζαν τὰ λόγια τοῦ Πιλάτου.
- Λουκ. 23,24 ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἶτημα αὐτῶν,
- Λουκ. 23,24 Ο δε Πιλάτος ἀπεφάσισε οριστικῶς νὰ γίνῃ τὸ αἶτημα τῶν.
- Λουκ. 23,25 ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν τὸν διὰ στάσιν καὶ

φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακὴν, ὃν ἤτοῦντο, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

Λουκ. 23,25 Αφῆκε δε προς χάριν αὐτῶν ελεύθερον τον Βαραββάν, ο οποίος ἦτο φυλακισμένος δια στάσιν και φόνον και του οποιου την απόλυσιν ἐζητούσαν ἐκεῖνοι, τον δε Ἰησοῦν παρέδωκε, σύμφωνα με το θέλημά των, να σταυρωθῇ.

Λουκ. 23,26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ.

Λουκ. 23,26 Και όταν τον ἐπῆγαιναν προς τον Γολγοθάν, ἐπιασαν κάποιον Σιμωνα Κυρηναῖον, που ἦρχετο ἀπὸ το χωράφι, του εφόρτωσαν τον σταυρὸν να τον φέρη πίσω ἀπὸ τον Ἰησοῦν, ο ὁποῖος εἶχε πλέον σωματικῶς ἐξαντληθῇ.

Λουκ. 23,27 ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν αἱ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.

Λουκ. 23,27 Τον ἀκολουθοῦσε δε πολὺ πλῆθος λαοῦ και γυναικῶν, αι οποιαι εκτυπούσαν το στήθος και την κεφαλὴν των και εθρηνούσαν δι' αὐτόν.

Λουκ. 23,28 στραφεῖς δὲ πρὸς αὐτάς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' ἑαυτάς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.

Λουκ. 23,28 Ο δε Ἰησοῦς αφοῦ ἐγύρισε προς αὐτάς εἶπε· “θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, μη κλαίετε δι' ἐμέ, ἀλλὰ κλαίετε δια τον ευατόν σας και τα τέκνα σας.

Λουκ. 23,29 ὅτι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· μακάριαι αἱ στεῖραι καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν.

Λουκ. 23,29 Διότι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι, κατὰ τας οποίας θα εἰπουν· καλότυχες εἶναι οι στεῖρες γυναῖκες και αι κοιλίαι που δεν ἐγέννησαν και οι μαστοὶ που δεν ἐθήλασαν βρέφη. Διότι αὐταὶ που ἔχουν παιδιὰ θα αισθανθοῦν δριμύτερον τον πόνον δια τα δεινὰ που θα ἐλθουν εἰς αὐτάς και εἰς τα

παιδιά των.

Λουκ. 23,30 τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι, πέσετε ἐφ’ ἡμᾶς, καὶ τοῖς βουνοῖς, καλύψατε ἡμᾶς·

Λουκ. 23,30 Τότε θ’ ἀρχίσουν να λέγουν εἰς τα ὄρη· πέσατε ἐπάνω μας· καὶ εἰς τα βουνά· σκεπάσατέ μας με το βάρος σας, δια να αποθάνωμεν μίαν ὥραν ἐνωρίτερα καὶ μη βασανιζώμεθα ἀπὸ τα ἀνυπόφορα πλεόν δεινά.

Λουκ. 23,31 ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;

Λουκ. 23,31 Διότι εἰς τὸ χλωρόν δένδρον κάνουν αὐτά οἱ Ῥωμαῖοι, στο ξηρόν τι θα συμβῇ; (Εἰς ἐμὲ τὸν ἀθών, ποὺ ἔχω θείαν καὶ ἀκατάλυτον ζωὴν, γίνονται αὐτά, τι μέλλει να γίνῃ εἰς σας, ποὺ εἰσθε τόσο βαρεῖά ἐνοχοὶ δια τα πολλὰ καὶ μεγάλα ἀμαρτήματά σας;)”

Λουκ. 23,32 Ἦγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.

Λουκ. 23,32 Ὡδηγοῦντο δὲ στὸν τόπον τῆς σταυρώσεως καὶ ἄλλοι δύο, οἱ οἱποῖοι ἦσαν κακοῦργοι, δια να θανατωθῶν μαζὴ με αὐτόν.

Λουκ. 23,33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτόν καὶ τοὺς κακοῦργους ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν.

Λουκ. 23,33 Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τόπον, ποὺ ἐλέγετο Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτόν καὶ τοὺς δύο κακοῦργους, ἓνα εἰς τα δεξιὰ καὶ ἓνα εἰς τα ἀριστερά.

Λουκ. 23,34 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· πατερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι. διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον.

Λουκ. 23,34 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· “Πατερ, συγχώρησέ τους· διότι τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἐμπάθειάν των, δὲν γνωρίζουν τι κάνουν”. Καὶ οἱ στρατιῶται ἐμοιράζοντο μεταξὺ τους τα ἱμάτια του καὶ ἔβαλλον κλῆρον, τι θα πάρῃ ὁ καθένας.

Λουκ. 23,35 καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν. ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ

- ἀρχοντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω
ἑαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός.
- Λουκ. 23,35 Καὶ ἐστέκετο ὁ λαὸς παρατηρῶν καὶ ἀπολαμβάνων τὸ
θέαμα τῆς σταυρώσεως. Περιγελοῦσαν δὲ αὐτὸν καὶ οἱ
ἀρχοντες μαζὴ με ἄλλους καὶ ἔλεγον· “ἄλλους ἔσωσε. Ἀς
σώσῃ τὴν ἑαυτοῦ, εἰ εἶναι πράγματι αὐτὸς ὁ
Χριστὸς ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ”.
- Λουκ. 23,36 ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ
ὄξος προσφέροντες αὐτῷ
- Λουκ. 23,36 Τὸν ἐνέπαιζαν δὲ οἱ στρατιῶται, οἱ οἵοι προσήρχοντο καὶ
τοῦ προσέφεραν ξύδι
- Λουκ. 23,37 καὶ λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον
σεαυτὸν.
- Λουκ. 23,37 καὶ ἔλεγον· “εἰ σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σώσε
τὸν ἑαυτοῦ σου”.
- Λουκ. 23,38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ’ αὐτῷ γράμμασιν
ἐλληνικοῖς καὶ ῥωμαϊκοῖς καὶ ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ
βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
- Λουκ. 23,38 Ἦτο δὲ καὶ ἐπιγραφὴ εἰς εἰδικὴν σανίδα, στερεωμένη στο
ἐπάνω μέρος τοῦ σταυροῦ, γραμμένη με γράμματα
Ἑλληνικά καὶ Ῥωμαϊκά καὶ Ἑβραϊκά· Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων.
- Λουκ. 23,39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει
αὐτὸν λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ
ἡμᾶς.
- Λουκ. 23,39 Ἐνας δὲ ἀπὸ τῶν σταυρωθέντων κακούργων τὸν
ἐβλασφημοῦσε λέγων· “εἰ σὺ εἶσαι πράγματι ὁ Χριστὸς,
σώσε τὸν ἑαυτοῦ σου καὶ ἡμᾶς”.
- Λουκ. 23,40 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ λέγων· οὐδὲ φοβῇ
σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;
- Λουκ. 23,40 Απεκρίθη δὲ ὁ ἄλλος, τὸν ἐπέπληττε καὶ τοῦ ἔλεγε· οὔτε τὸν
Θεόν σὺ ὁ ἐγκληματίας καὶ ἐνοχὸς δὲν φοβεῖσαι, διότι

- Λουκ. 23,41 υφίστασαι την ιδίαν καταδίκην με αυτόν τον αθών;
καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν
ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε.
- Λουκ. 23,41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως τιμωρούμεθα, διότι ἀπολαμβάνομεν
ἄξια ἐκείνων που ἐπράξαμεν. Αυτὸς ὁμῶς κανένα ποτέ
ἄτοπον δεν ἔπραξε”.
- Λουκ. 23,42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.
- Λουκ. 23,42 Καὶ ἔλεγεν στον Ἰησοῦν· “ἐνθυμήσου με, Κυριε, ὅταν θα
ἐλθῃς με δόξαν καὶ δύναμιν εἰς τὴν βασιλείαν σου, ὥστε νὰ
ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ τὴν χαρὰν καὶ τὴν μακαριότητα αὐτῆς”.
- Λουκ. 23,43 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ’
ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.
- Λουκ. 23,43 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· “σε διαβεβαιῶνῶ, ὅτι σήμερον
θα εἶσαι μαζὴ μου στον παράδεισον”.
- Λουκ. 23,44 Ἦν δὲ ὥσεί ὥρα ἕκτη καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ’ ὅλην τὴν
γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, τοῦ ἡλίου ἐκλείποντος,
- Λουκ. 23,44 Ἦτο δὲ ὥρα ἐξ περιπίου ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου,
δηλαδὴ μεσημέρι, καὶ ἀπλώθηκε σκότος εἰς ὅλην τὴν γῆν
ἕως τὰς τρὶς ἀπόγευμα, διότι εἶχε χαθῇ ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸν
οὐρανόν.
- Λουκ. 23,45 καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον·
- Λουκ. 23,45 Καὶ ἐσχίσθη στο μέσον τὸ πολὺτιμον παραπέτασμα τοῦ
ναοῦ.
- Λουκ. 23,46 καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πατέρ, εἰς
χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ταῦτα
εἰπὼν ἐξέπνευσεν.
- Λουκ. 23,46 Καὶ ἐφώνησε με φωνὴν μεγάλην ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· “πατέρ,
εἰς τὰς χεῖρας σου παραίδω τὸ πνεῦμα μου”. Καὶ αφοῦ εἶπε
τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἐξέπνευσε.
- Λουκ. 23,47 ἰδὼν δὲ ὁ ἐκατόνταρχος τὸ γινόμενον ἐδόξασε τὸν
Θεὸν λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν.

- Λουκ. 23,47 Όταν δε ο εκατόνταρχος είδεν αυτό που έγινε, δηλαδή το σκότος, τον σεισμόν και προ παντός τον τρόπον με τον οποίον ο Χριστός ως Κυριος της ζωής του παρέδωσε το πνεύμα, εδόξασε τον Θεόν, λέγων· “πράγματι ο άνθρωπος ούτος ήτο δίκαιος”.
- Λουκ. 23,48 καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον.
- Λουκ. 23,48 Και ὅλα τα πλήθη που είχαν ἔλθει μαζί δια να παρακολουθήσουν το θέαμα της σταυρώσεως, ὅταν είδαν αυτά που έγιναν, εγύρισαν πίσω εις την πόλιν, κτυπώντας τα στήθη των, δια να εκδηλώσουν ἔτσι την μετάνοιάν των.
- Λουκ. 23,49 εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.
- Λουκ. 23,49 Ολοι δε οι γνωστοὶ του Κυρίου εστέκοντο ἀπὸ μακρὰ, ὅπως ἐπίσης και αι γυναῖκες, που τον είχαν ακολουθήσει ἀπὸ την Γαλιλαίαν, και ἔβλεπαν ὅλα τα περιστατικά της σταυρώσεως.
- Λουκ. 23,50 Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσήφ, βουλευτῆς ὑπάρχων καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος - Λουκ. 23,50 Καὶ ἰδοὺ, εμφανίζεται ἓνας ἄνθρωπος που ἐλέγετο Ἰωσήφ, ο οποίος ἦτο βουλευτῆς, μέλος δηλαδή του συνεδρίου, ἄνθρωπος ἀγαθὸς και δίκαιος.
- Λουκ. 23,51 οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν- ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὃς προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,
- Λουκ. 23,51 Αὐτὸς δεν εἶχε συγκατατεθῇ εις την ἀπόφασιν του συνεδρίου και εις την ἄλλην ἐνέργειαν των συνέδρων δια την σταύρωσιν του Χριστοῦ. Αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ την Ἀριμαθαίαν, πόλιν των Ἰουδαίων, εἶχε δε δεχθῇ και πιστεῦσει στο κήρυγμα περὶ της βασιλείας του Θεοῦ την

- οποίαν και επερίμενε.
- Λουκ. 23,52 οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ῥήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ,
- Λουκ. 23,52 Αυτὸς προσήλθε στον Πιλάτον και ἐζήτησε το σῶμα του Ἰησοῦ.
- Λουκ. 23,53 καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδεὶς οὐδέπω κείμενος·
- Λουκ. 23,53 Και αφοῦ το κατέβασε ἀπὸ τον σταυρὸν, το ἐτύλιξεν εἰς σινδόνι και το ἔθεσε εἰς μνημεῖον σκαλισμένον εἰς βράχον, μέσα στο οποιόν κανεὶς ποτὲ δεν εἶχε ταφή.
- Λουκ. 23,54 καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκε.
- Λουκ. 23,54 Και ἦτο ἀκόμη ἡμέρα Πρασκευή. Επλησίαζεν ὁμως το Σαββατον, που θα ἤρχιζε με την δύσιν του ἡλίου.
- Λουκ. 23,55 Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὥς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ,
- Λουκ. 23,55 Παρακολουθοῦσαν δε με προσοχὴν αἱ γυναῖκες, που εἶχαν ἐλθει μαζὴ με τον Ἰησοῦν ἀπὸ την Γαλιλαίαν και εἶδαν το μνημεῖον, ὅπως ἐπίσης εἶδαν πως ἐτέθη το σῶμα του εἰς αὐτὸ σαβανωμένον.
- Λουκ. 23,56 ὑποστρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.
- Λουκ. 23,56 Αφοῦ δε ἐπέστρεψαν εἰς την πόλιν, ἡτοίμασαν πρὶν δύση ο ἥλιος, ἀρώματα και ευώδη ἔλαια. Και κατὰ μεν τον Σαββατον ἡσύχασαν και δεν ἔκαναν τίποτε, σύμφωνα με την ἐντολήν περὶ της σαββατικῆς ἀργίας.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 24

- Λουκ. 24,1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα, καὶ τινες σὺν

αὐταῖς.

Λουκ. 24,1

Κατὰ την πρώτην δε ἡμέραν της εβδομάδος, ἐνὼ ἦσαν ἀκόμη βαθειὰ χαράματα, ἦλθον στο μνήμα οἱ γυναῖκες μετὰ ἀρώματα, ποὺ εἶχαν ετοιμάσει, καὶ μερικαὶ ἄλλαι μαζήτων.

Λουκ. 24,2

εὑρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου,

Λουκ. 24,2

Εὐρήκαν δε τὸν λίθον, ποὺ ἐκλείει τὸ μνημεῖον, κυλισμένον πέρα ἀπὸ αὐτό.

Λουκ. 24,3

καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὑρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Λουκ. 24,3

Καὶ ὅταν ἐμπήκαν, δὲν εὐρήκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Λουκ. 24,4

καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἄστραπούσαις.

Λουκ. 24,4

Ενὼ δε εὐρίσκοντο εἰς ἀπορίαν διὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ἰδοὺ παρουσιάσθησαν ἔξαφνα εἰς αὐτὰς δύο ἄνδρες μεστολάς, ποὺ ἀστραφταν ἀπὸ λαμπρότητα.

Λουκ. 24,5

ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν εἶπον πρὸς αὐτάς· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

Λουκ. 24,5

Ενὼ δε αὐτὰς τὰς κατέλαβε μέγας φόβος καὶ ἐγερναν τὸ πρόσωπον των με εὐλάβειαν εἰς τὴν γῆν, εἶπον ἐκεῖνοι πρὸς αὐτάς· “διὰ τί ζητεῖτε μετὰ τῶν νεκρῶν αὐτὸν ποὺ εἶναι ολοζώντανος;

Λουκ. 24,6

οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ’ ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

Λουκ. 24,6

Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε· ἐνθυμηθῆτε, τί σας εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Λουκ. 24,7

λέγων ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

Λουκ. 24,7

Σας εἶπε ὅτι σύμφωνα μετὰ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ πρέπει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἁμαρτωλῶν

ανθρώπων και να σταυρωθή και την τρίτη ημέρα θα αναστηθή”.

Λουκ. 24,8

καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ,

Λουκ. 24,8

Και θυμήθηκαν τότε τα λόγια του Κυρίου.

Λουκ. 24,9

καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

Λουκ. 24,9

Και αφού επέστρεψαν από το μνημείον ανήγγειλαν αυτά, που είδαν και άκουσαν, στους ένδεκα και εις όλους τους άλλους μαθητάς του Κυρίου, που ευρίσκοντο εκεί.

Λουκ. 24,10

ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου καὶ οἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

Λουκ. 24,10

Αι μυροφόροι δε γυναίκες, ήσαν η Μαρία η Μαγδαληνή και η Ιωάννα και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και αι άλλαι, που ήσαν μαζί των, και όλαι έλεγαν αυτά στους Αποστόλους.

Λουκ. 24,11

καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.

Λουκ. 24,11

Και εφάνησαν στους Αποστόλους σαν παραληρήματα φαντασίας τα λόγια των γυναικῶν και δεν επίστευσαν εις αυτάς.

Λουκ. 24,12

ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα, καὶ ἀπήλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Λουκ. 24,12

Ο δε Πετρος εσηκώθηκε και έτρεξεν στο μνημείον. Και αφού έσκυψεν από την είσοδον, βλέπει τις λωρίδες από σινδόνι, με τις οποίες είχε τυλιχθή το σώμα του Κυρίου να είναι κάτω στο μνημείον μόνες, χωρίς το σώμα και επέστρεψεν στο σπίτι θαυμάζων το γεγονός.

Λουκ. 24,13

Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσιν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἧ ὄνομα Ἑμμαοὺς.

- Λουκ. 24,13 Και ιδού, δύο από τους μαθητάς επήγαιναν αυτήν την ημέραν εις κάποιο χωριό, που απείχε από την Ιερουσαλήμ ένδεκα περίπου χιλιόμετρα και το οποίον ελέγετο Εμμαούς.
- Λουκ. 24,14 καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.
- Λουκ. 24,14 Και αυτοὶ συνωμιλούσαν μεταξύ των δι' ὅλα αὐτὰ τα γεγονότα.
- Λουκ. 24,15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς·
- Λουκ. 24,15 Και ενώ αυτοὶ συνωμιλούσαν και συζητούσαν περὶ του Ἰησοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς τους ἐπλησίασε και ἐπήγαινε μαζί των.
- Λουκ. 24,16 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.
- Λουκ. 24,16 Τα δε μάτια των ἐμποδίζοντο ἀπὸ κάποια υπερφυσικὴν δύναμιν, δια να μη τον ἀναγνωρίσουν.
- Λουκ. 24,17 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὐς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καὶ ἔστε σκυθρωποί;
- Λουκ. 24,17 Εἶπε δε πρὸς αὐτούς· “ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ λόγοι και ποιά εἶναι τα θέματα, τα οποία καθὼς περιπατεῖτε, συζητεῖτε ματαξὺ σας και εἰσθε σκυθρωποί;”
- Λουκ. 24,18 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;
- Λουκ. 24,18 Απεκρίθη δε ὁ ἕνας, που ελέγετο Κλεόπας και εἶπε πρὸς αὐτόν· “συ μόνος σαν προσκυνητὴς κατοικεῖς τον καιρόν αὐτόν· εἰς την Ιερουσαλήμ και δεν ἔμαθες ὅσα ἐγιναν εἰς αὐτὴν κατὰ τας ἡμέρας αὐτάς;”
- Λουκ. 24,19 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ποῖα; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ,

- Λουκ. 24,19 Και εἶπεν εἰς αὐτοῦς· “ποῖα;” Εκείνοι δε του εἶπαν· “τα περὶ του Ἰησοῦ του Ναζωραίου, ο ὅποιος ανεδείχθη προφήτης ἐνώπιον του Θεοῦ και ὅλου του λαοῦ, δυνατὸς εἰς ἔργα θαυμαστά και εἰς διδασκαλίαν πρωτάκουστον.
- Λουκ. 24,20 ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.
- Λουκ. 24,20 Δεν ἔμαθες και πως τον παρέδωκαν οι αρχιερεῖς και οι ἄρχοντες μας εἰς θανατικὴν καταδίκην και τον ἐσταύρωσαν;
- Λουκ. 24,21 ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ’ οὗ ταῦτα ἐγένετο.
- Λουκ. 24,21 Και ὁμως ημεῖς ἠλπίζαμεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, που θα ἐλευθέρωνε τὸν Ἰσραὴλ. Ἀλλὰ μαζὴ με ὅλα αὐτά, που σου εἶπαμε, ἰδοὺ ὅτι εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα σήμερα ἀπὸ τότε που ἐγιναν αὐτά, και δεν εἶδαμε ἀκόμη τίποτε, που να δικαιολογῇ τας ἐλπίδας μας.
- Λουκ. 24,22 ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον,
- Λουκ. 24,22 Ἀλλὰ και κάτι ἄλλο συνέβη· μερικαὶ δηλαδή γυναῖκες ἀπὸ τὸν κύκλον μας μας ἐξέπληξαν, διότι ἐπῆγαν κατὰ τα χαράματα στο μνημεῖον
- Λουκ. 24,23 καὶ μὴ εὐροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦλθον λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακεῖναι, οἳ λέγουσιν αὐτόν ζῆν.
- Λουκ. 24,23 και ἐπειδὴ δεν εὗρον ἐκεῖ τὸ σῶμα του, ἦρθαν και εἶπαν ὅτι εἶδαν και οπτασία ἀγγέλων, οι οποίοι λέγουν ὅτι ὁ Ἰησοὺς ζῇ.
- Λουκ. 24,24 καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὔρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον, αὐτόν δὲ οὐκ εἶδον.
- Λουκ. 24,24 Ἐπῆγαν ἐπίσης στο μνημεῖον και μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς, που

είναι μαζί μας, και ευρήκαν τα πράγματα, όπως τα είχαν
είπει αι γυναίκες· είδαν ανοικτόν μεν το μνημείον, όχι όμως
και τον Ιησούν”.

Λουκ. 24,25 καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ὧ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ
καρδίᾳ τοῦ πιστεῦειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ
προφῆται!

Λουκ. 24,25 Και τότε ο Ιησούς εἶπε προς αυτούς· “ὦ ἀνόητοι, που ἔχετε
βραδυκίνητη την καρδιά στο να πιστεύετε όλα ὅσα
ελάλησαν οἱ προφῆται.

Λουκ. 24 ,26 οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν
δόξαν αὐτοῦ;

Λουκ. 24,26 Αυτὰ δεν ἔπρεπε, σύμφωνα με την βουλήν του Θεοῦ, να
πάθῃ ο Χριστὸς και να εἰσέλθῃ κατόπιν εἰς την δόξαν του, η
οποία και ἤρχισε με την ἀνάστασίν του;”

Λουκ. 24,27 καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν
προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς
τὰ περὶ ἑαυτοῦ.

Λουκ. 24,27 Και αφού ἤρχισε ἀπὸ τον Μωϋσέα και εν συνεχείᾳ ἀπὸ
ὅλους τους προφῆτας, ἐξηγούσε λεπτομερῶς εἰς αὐτοὺς
ὅλας τας προφητείας των Γραφῶν, που ἀνεφέροντο εἰς
αὐτόν.

Λουκ. 24,28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, καὶ αὐτὸς
προσεποιεῖτο πορρώτέρω πορεύεσθαι·

Λουκ. 24,28 Και ἐπλησίασαν στο χωρίον, ὅπου οἱ δύο μαθηταὶ
ἐπήγαιναν και αὐτὸς εφάινετο ὅτι προχωρούσε μακρύτερα.

Λουκ. 24,29 καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν λέγοντες· μείνον μεθ’ ἡμῶν,
ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. καὶ εἰσῆλθε
τοῦ μέναι σὺν αὐτοῖς.

Λουκ. 24,29 Αυτοὶ ὁμως με τις ἐπίμονες παρακλήσεις των τον
ἠνάγκασαν να μείνῃ, λέγοντες· “μείνε μαζί μας, διότι
πλησιάζει η ἐσπέρα και η ἡμέρα ἔχει προχωρήσει προς την
δύσιν”. Και ἐμπήκε στο σπίτι να μείνῃ μαζί τους.

- Λουκ. 24,30 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.
- Λουκ. 24,30 Καὶ ἐνῶ ἐξηπλώθη κοντὰ στο τραπέζι τοῦ φαγητοῦ μαζή με αὐτούς, ἐπῆρε τὸν ἄρτον, τὸν εὐλόγησε εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ προ τοῦ φαγητοῦ, καὶ αφοῦ τὸν ἔκοψε εἰς κομμάτια, ἔδιδε εἰς αὐτούς.
- Λουκ. 24,31 αὐτῶν δὲ διηνοιχθῆσαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.
- Λουκ. 24,31 Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅταν εἶδαν τὸν τρόπον τῆς εὐλογίας καὶ τοῦ τεμαχισμοῦ τοῦ ἄρτου, ἠνοιξαν με θεῖον φωτισμὸν τὰ μάτια τῶν καὶ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τὸν διδάσκαλον τῶν. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐγένε ἀμέσως ἄφαντος ἀπὸ αὐτούς.
- Λουκ. 24,32 καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;
- Λουκ. 24,32 Καὶ εἶπαν μετὰ τῶν· “ἡ καρδιά μας δὲν ἐφλογίζετο ἐντὸς ἡμῶν ἀπὸ θεῖον ἐνθουσιασμὸν, καθὼς μας ὠμιλοῦσε στὸν δρόμον καὶ μας ἐφάνερωνε τὰ δυσκολονόητα γιὰ μας νοήματα τῶν Γραφῶν;”
- Λουκ. 24,33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὔρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,
- Λουκ. 24,33 Καὶ αφοῦ ἐσηκώθησαν ἀμέσως αὐτὴν τὴν ὥρα, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εὗρήκαν συγκεντρωμένους τοὺς ἑνδεκα Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἦσαν μαζὴ τῶν.
- Λουκ. 24,34 λέγοντας ὅτι ἡγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι.
- Λουκ. 24,34 Οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι πραγματικὰ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Σίμωνα.
- Λουκ. 24,35 καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.
- Λουκ. 24,35 Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ διηγοῦντο λεπτεμερῶς ὅσα συνέβησαν

στον δρόμον και πως ανεγνωρίσθη από αυτούς ο Κυριος την
ώραν που έκοπτε τον άρτον.

Λουκ. 24,36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν
μέσῳ αὐτῶν καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν.

Λουκ. 24,36 Ενώ δε αυτοί ωμιλούσαν περί αυτών, αἰφνης ο ἴδιος ο
Ιησοῦς ἐστάθηκε στο μέσον αυτών και τους λέγει· “εἰρήνη
ας εἶναι μαζή σας”.

Λουκ. 24,37 πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμβοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα
θεωρεῖν.

Λουκ. 24,37 Εκείνοι εξαφνιάστηκαν, εταράχθησαν και κατελήφθησαν
ἀπό φόβον, διότι ἐνόμιζαν ὅτι ἐβλεπαν κάποιον πνεῦμα.

Λουκ. 24,38 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατί
διαλογισμοὶ ἀναβαίνουνσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Λουκ. 24,38 Και εἶπεν ο Κυριος εις αυτούς· “διατί εἰσθε ταραγμένοι, και
διατί ἀνεβαίνουν εις τας καρδίας σας διαλογισμοὶ ἀπιστίας;

Λουκ. 24,39 ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ
εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ
ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

Λουκ. 24,39 Ἰδετε τας χεῖρας μου και τους πόδας μου, που φέρουν τα
σημάδια ἀπό τα καρφιά, δια να πεισθῇτε ὅτι εἰμαι ἐγὼ ο
ἴδιος. Ψηλαφήσατέ με με τα χέρια σας και ιδέτε, ὅτι δεν
εἰμαι πνεῦμα, ὅπως νομίζετε, διότι το πνεῦμα δεν ἔχει
σάρκα και οστὰ, ὅπως βλέπετε ἐμὲ να ἔχω”.

Λουκ. 24,40 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς
πόδας.

Λουκ. 24,40 Και αφού εἶπε τούτο, ἐδειξε εις αυτούς τας χεῖρας και τους
πόδας.

Λουκ. 24,41 ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ
θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς· ἔχετε τι βρώσιμον ἐνθάδε;

Λουκ. 24,41 Επειδὴ δε εκείνοι, ἐνεκα της χαράς, ἀπιστούσαν ἀκόμη και
εθαύμαζαν δια το καταπληκτικὸν και ἀνέλπιστον αὐτό
γεγονός, εἶπεν εις αυτούς ο Κυριος· “μήπως ἔχετε τίποτε

	φαγώσιμον εδώ;”
Λουκ. 24,42	οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου,
Λουκ. 24,42	Εκεῖνοι δε του ἔδωσαν ἓνα κομάτι ψητό ψάρι και κηρήθρα.
Λουκ. 24,43	καὶ λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.
Λουκ. 24,43	Και αφού τα ἐπῆρε, ἔφαγε ἐνώπιον των, ὄχι διότι εἶχε ἀνάγκην τροφῆς το ἀναστημένον σῶμα του, ἀλλὰ δια να πεισθοῦν ἐκεῖνοι ὅτι αὐτός εἶναι ὄντως ο ἀναστημένος διδάσκαλος.
Λουκ. 24,44	εἶπε δὲ αὐτοῖς· οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὧν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως καὶ προφήταις καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.
Λουκ. 24,44	Εἶπε δε προς αυτοῦς· “αὐτά που βλέπετε τώρα και θαυμάζετε, εἶναι ἀκριβῶς ὅσα σας ἔλεγα, ὅταν ἤμουν μαζὴ σας, ὅτι πρέπει δηλαδή να ἐκπληρωθοῦν και να πραγματοποιηθοῦν ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῇ για μένα στον νόμον του Μωϋσέως, στους προφήτας και στους ψαλμούς”.
Λουκ. 24,45	τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς,
Λουκ. 24,45	Τοτε εφώτισε και ἡνοιξε αὐτῶν τον νουν, ὥστε να ἐννοοῦν τας Γραφάς.
Λουκ. 24,46	καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,
Λουκ. 24,46	Και εἶπεν εἰς αυτοῦς· “ὅτι ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς ἐγιναν, εἶναι γραμμένα εἰς την Ἀγίαν Γραφήν, και ἔτσι σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεοῦ, ἐπρεπε να πάθῃ ο Χριστός και να ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν την τρίτην ἡμέραν,
Λουκ. 24,47	καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

- Λουκ. 24,47 και να κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ εἰς ὅλα τα ἔθνη μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν. Να ἀρχίσῃ δε τὸ κήρυγμα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.
- Λουκ. 24,48 ὑμεῖς δὲ ἐστε μάρτυρες τούτων.
- Λουκ. 24,48 Σεις δε εἰσθε οἱ φιλαλήθεις καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, οἱ ὅποιοι θα κηρύξετε καὶ θα βεβαιώσετε ὅλα ὅσα ἔχετε ἀκούσει καὶ ὅσα ἔχετε ἰδεῖ ἀπὸ ἐμέ.
- Λουκ. 24,49 καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.
- Λουκ. 24,49 Σας ἀναγγέλω δε, ὅτι ἐγὼ σας στέλνω τώρα αὐτὸ που ὑπεσχέθη ὁ Πατήρ, δηλαδὴ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὰ νὰ σας φωτίξῃ καὶ σας ἐνισχύῃ καὶ σας περιφρουρή σὲν ἀποστολικὸν σας ἔργον. Σεις λοιπὸν καθίσατε εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ ἕως ὅτου φορέσετε, ὡς ἄλλο ἐνδύμα, καὶ κάμετε ἰδικὴν σας πλεον τὴν σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν, που θὰ σας ἔλθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν με τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος”.
- Λουκ. 24,50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτοὺς.
- Λουκ. 24,50 Ἐπειτα δε ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἄλλας διδασκαλίας, τοὺς ἐβγάλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν κάπου ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν Βηθανίαν, καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ χεῖρα του, τοὺς εὐλόγησε.
- Λουκ. 24,51 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.
- Λουκ. 24,51 Καὶ συνέβη τούτῳ τῷ θαυμαστῷ· ἐνῶ αὐτὸς τοὺς εὐλογούσε, ἐχωρίσθη ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἐφέρετο πρὸς τὰ ἐπάνω σὲν οὐρανόν.
- Λουκ. 24,52 καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
- Λουκ. 24,52 Καὶ αὐτοί, ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ με μεγάλην χαρὰν.

Λουκ. 24,53 καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ
εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

Λουκ. 24,53 Καὶ ἦσαν συνεχῶς κατὰ τὰς ὥρας τῆς λατρείας στο ἱερόν
υμνοῦντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.
(εδοξολογούσαν τὸν Θεόν δι' ὅλα ὅσα εἶδαν καὶ ἤκουσαν
κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν, καὶ μάλιστα διὰ τὴν
ἐνδοξον ἀνάστασιν καὶ τὴν θριαμβευτικὴν ἀνάληψιν τοῦ
Κυρίου).